

Y B A N

Rang Đông xuất bản

Tiểu thuyết

Con gái của họ bài người

Blanda

Tiểu thuyết

Công viên
Cưi hồ
Loài người

Y B A N

Rạng Đông xuất bản

MỤC LỤC

Phần 1

Vượt rừng cứu em.

Chương 1.

Chương 2.

Chương 3.

Chương 4.

Chương 5.

Chương 6.

Chương 7.

Chương 8.

Chương 9.

Chương 10.

Chương 11.

Chương 12.

Chương 13.

Chương 14.

Chương 15.

Chương 16.

Chương 17.

Phần 2:

Công viên cứu hộ loài người.

Chương 1:

Chương 2.

Chương 3.

Chương 4.

Chương 5.

Chương 6.

Chương 7.

Chương 8.

Chương 10.

Chương 11.

Chương 12.

Chương 13.

Chương 14.

Chương 15.

Chương 15.

Chương 17.

Chương 18.

Chương 19.

Công viên cứu hộ loài người

Y BAN

Phần 1

Vượt rừng cứu em.

Chương 1.

Minh theo mẹ lên nhà rẫy. Nhà rẫy ở khá xa phải đi qua ba quả núi sừng sững trước mặt. Mẹ dậy sớm thổi mèn mèn. Không cần mẹ gọi vì mùi thơm của mèn mèn điếc mũi Minh. Mẹ để khay mèn mèn trước mặt Minh:

- Ăn nhanh rồi đi, qua cổng trời nắng đổ vỡ đầu đấy.

Mẹ vừa quét mèn mèn đưa lên miệng vừa xếp đồ cho vào gùi. Mẹ gói mèn mèn vào lá chuối tươi, hai gói, một bình tông nước uống.

Minh vừa ăn vừa ngủ gật đầu đập xuống bàn. Mẹ xách tai Minh giục:

- Đi thôi.

Trời vẫn tối đen. Minh đi theo cái bóng của mẹ đằng trước. Sương sớm phả vào mặt mát lạnh xua cơn ngái ngủ. Mẹ ngoái lại phía Minh:

- Đứng để ngã xuống đất.

Rồi mẹ cất tiếng hát. Giọng mẹ vang và ấm. *Con gà gáy le té le sáng rồi ai ơi gà gáy te lè té le sáng rồi ai ơi. Nắng sớm lên rồi dậy đi thôi đã sáng rồi ai ơi. Rừng và nương rẫy đã sáng rồi ai ơi.* Minh sướng cái bụng quá, nó lẩm bẩm hát theo mẹ. Mẹ chỉ hát có một bài, hát đi hát lại. Mẹ hát bằng tiếng phổ thông không ngọng tí nào, Minh bỗng nhận ra sự khác biệt đó. Sao mẹ không hát bài khác đi, nó thích nghe mẹ hát mà. Mãi nghĩ nó đã không theo kịp bước chân của mẹ. Bỗng nó nghe thấy những tiếng đập cánh rất nhẹ rồi ngay sau đó là tiếng hót lạnh lốt của chú chim dậy sớm. Tiếng một chú chim khác đáp lại. Và cả một dàn đồng ca của chim rừng miên man. Minh ngẩn ngơ đứng như chôn chân xuống đất mặt ngừng lên để nghe. Vui quá. Sao lại vui thế này chứ, cái bụng cứ rộn ràng cả lên, cái quả tim thì nhảy chân sáo. Minh vui không thể tả được cứ thế hét toáng:

- Hót nữa đi chim rừng ơi.

Nó cứ hét thê cùng với lũ chim hót mê mãi bài ca ban mai cho đến khi nghe tiếng mẹ:

- Minh cất chân lên.

Minh chạy nhanh về phía mẹ. Khi khoảng cách gần dần mẹ quay người bước về phía trước. Minh nhìn theo lưng của mẹ chỉ thấy một cái gùi. Đầu mẹ cúi xuống, mắt nhìn bước chân. Minh nghĩ ngợi: mẹ đã đánh thức núi rừng thức dậy sao mẹ lại không nhìn lên. Đất có bao giờ ngủ đâu mẹ nhìn xuống đấy làm gì?

Nắng đã tràn ngập cả khu rừng. Những tia nắng sớm khỏe khoắn chọc thủng vòm lá dày chiếu xuống đất lấp lánh. Dưới bước chân nó chưa có đường. Mẹ đi trước rẽ đám dây leo quấn quýt. Minh ghéch mặt lên trời để chơi với nắng. Mỗi khi hứng được giọt nắng rơi vào giữa mặt nó thích thú cười vang. Thực ra là nó nhắm tịt mắt lại vì chói lăm. Sự thích thú của nó tươi rói vì lần đầu tiên nó được đi nhà rẫy. Khi nó còn bé lắm chỉ cười trên lưng mẹ ngủ gật nghèo thì đã nhớ được gì. Bây giờ nó đã mười hai tuổi học xong lớp 7 rồi. Nghỉ hè xong nó sẽ vào lớp 8.

Mãi ghéch mặt lên nhìn trời Minh ngã nhào vào đám dây rừng, bùng nhùng mãi không đứng lên được. Mẹ quay lại kéo nó đứng lên.

- Đi đứng cẩn thận chứ, không nhìn lên trời nữa nhìn xuống dưới chân để bước cho chắc. Nhanh lên trời sắp đổ nắng xuống đầu đấy.

Quả là Minh không dám ghéch mặt lên nhìn vòm cây, nó cảm cúi leo dốc. Không phải con dốc thoải thoải mà là từng phiến đá gập gềnh đung cả vào mũi. Chân thẳng Minh còn ngăn cùn nó phải đu vào dây leo. Mẹ vẫn đi trước với những dây leo thả xuống cho nó. Nó không thở phì phò, mẹ cũng không thở phì phò. Leo dốc mà thở phì phò là không được rồi, là cái lá phổi không nở được to rồi, không nở được to là không có khí nhiều trong phổi rồi. Có cái khí nhiều trong phổi thì người nó mới nhẹ chứ. Cha thẳng Minh đã dặn hai anh em nó như thế. Nó đu dây để leo dốc, nó cảm nhận được sự nhẹ bẫng của thân thể. Tuy thế nó cũng chợt nghĩ ra là cái gùi ngô của cha mẹ địu từ nhà rẫy về nhà có phổi để đựng không khí đâu, vậy thì nó sẽ ắt nặng như đá.

- Ngồi xuống nghỉ một lát đi, mỏi cái chân rồi.

Mẹ chỉ một phiến đá phẳng như cái phản nhà ông trưởng bản, dưới tán lá cây rất to, bảo nó.

Minh nằm sõng soài, giang chân giang tay. Nó cảm nhận được sự sáng khoái. Cái áo nó mặc ướt đầm mồ hôi áp xuống phiến đá mát như kem vậy.

- Mẹ cũng nằm xuống nghỉ đi.

- Nằm rồi khó dậy lắm, ngồi thôi.

- Con nhắm mắt ngủ một chút có được không?

- Đừng ngủ, ngại dậy đấy. Lên nhà rẫy rồi ngủ.

- Uống nước không?

- Con đói ăn mèn mèn được không?

- Ăn đi này.

Mẹ đưa cho Minh một gói.

- Ngon quá! Sao ngon thế này Giàng ơi. Hôm nay mẹ cho thêm cái ngon vào mèn mèn à?

Mẹ cười ròn lắm.

- Mẹ chỉ cho thêm cái đói vào bụng con thôi mà. Uống ngụm nước nữa rồi đi.

Vẫn leo dốc nhưng phẳng rồi không có đá lởm chởm. Bắp đã chín đỏ trên nương.

- Ngủ đi, leo lên nhà ngủ đi.

- Thế mẹ có ngủ không?

- Mẹ đi hái bắp.

- Con cũng hái với mẹ.

- Ừ, đã sắp trở thành một người đàn ông trong nhà rồi.

Khi đồng ngô cao như một cái nấm đất thì Minh không thể chống hai mí mắt lên được nữa. Nó bò lên cầu thang rồi đổ sập xuống sàn nhà. Cái ngủ bắt nó rồi.

Chương 2.

- Minh ơi tỉnh dậy nào.

Có một giọt nước mát rơi trên cái má đang nóng bỏng của Minh. Cái ngứa bắt nó lâu quá không thể thoát ra được, cho đến khi có giọt nước rơi vào má nó. Mở choàng mắt ra Minh nhìn thấy luôn đôi mắt đang đau đớn của mẹ. Nó ngồi bật dậy:

- Mẹ ơi, mẹ bị làm sao thế?

- Con chạy mau về bán gọi cha đến cho mẹ.

- Mẹ ơi, mẹ bị làm sao?

Minh đau đớn cái bụng quá. Mặt mẹ tái nhợt thế kia, nó chưa bao giờ nhìn thấy mặt mẹ tái như thế.

- Mẹ không sao đâu chàng trai đã lớn rồi ơi, máu đã không chảy nữa đâu. Mẹ cũng không biết hôm nay có việc gì đến với mẹ. Cái dao quăm không chặt vào cái cây mà lại chặt vào chân mẹ thế này?

Bấy giờ Minh mới nhìn xuống chân mẹ. Cái khăn đội đầu của mẹ quấn chặt cổ chân mẹ đổi từ màu trắng ngà sang màu đỏ. Minh ôm chặt mẹ khóc hu hu. Mẹ cũng ôm chặt lấy Minh. Từ lâu mẹ không ôm Minh vào lòng nữa. Mẹ bảo con trai lớn rồi cứ ôm mẹ như thế thì sẽ bị yếu lòng đi đấy. Mẹ ôm Minh rất chặt lần nữa rồi mẹ dứt khoát đẩy Minh ra:

- Con trai lau nước mắt đi. Con sẽ phải về một mình, đường xa lắm đấy. Con đi nhanh không thì trời sập tối, con sẽ bị lạc cái chân đấy. Mẹ đã bỏ nước và gói mèn mén vào cái đây này. Con quàng nó qua cổ, khi nào con đói con khát thì ngồi xuống mà ăn nhé.

- Con không đói đâu, mẹ cần phải ăn hơn con. Mẹ bị chảy máu mí lại mẹ chưa ăn mà. Con đã ăn gói của con rồi.

- Không cãi mẹ nữa, nhanh đi con.

Mẹ quàng cái dây vào cổ Minh đẩy nó xuống bậc thang. Minh cầm cổ chạy. Rồi nó bỗng nghĩ ra, nó không thể ăn gói mèn mén của mẹ. Từ sáng sớm đến giờ mẹ vẫn chưa được ăn. Mẹ còn làm nhiều việc nữa. Còn nó chỉ ngủ thôi. Nó quay trở lại, bước rón rén lên bậc thang. Mẹ dựa mình vào những bao ngô thiếp đi. Minh để gói mèn mén và chai nước cạnh mẹ. Nó rất muốn ôm lấy mẹ một lần nữa nhưng sợ mẹ thức giấc. Nó lấy mu bàn tay quệt nước mắt rồi rón chân thật nhẹ bước xuống cầu thang.

Như chú ngựa non nó rải những bước chân trên sườn đồi. Nó giang thật rộng hai cánh tay để giữ thăng bằng. Nó có cảm giác như nó đang bay. Loáng cái nó đã đến cổng trời. Buổi sáng mẹ đi trước để rẽ đám cây leo chằng chịt bây giờ cây bịt lại rồi. Nhưng nó vẫn tìm ra được cái lối cũ. Nó rẽ đám lá để đi. Nó đu dây leo để xuống. Mồ hôi bò như con rắn trong lưng áo nó. Nó nhủ mình phải nhanh hơn. Cái sự phải nhanh đó khiến nó thờ phì phò. Nó không để ý đến việc đó. Nó phải rất nhanh để về nhà. Nó không thể để mẹ nằm một mình ở nhà rẫy.

Nhà Minh ở gần mé suối, thừa thớt vài nóc nhà. Bố Minh làm việc ở ủy ban xã nhiều lần muốn về trung tâm ở cho đông vui và cũng đỡ vất vả việc đi lại. Mẹ không muốn. Cha rất chiều mẹ nên cũng thôi. Nhà Minh nhiều ngô lắm, ăn không hết bao giờ. Mẹ chăm chỉ làm việc. Nhiều lần Minh nghe cha nói với mẹ:

- Em không phải lên rẫy đâu. Em cứ ở nhà trồng rau và nuôi gà cũng được rồi mà.

- Em rất thích lên rẫy.

Cái cách cha mẹ xưng hô với nhau anh em cũng khác với những người ở đây. Họ không mấy khi gọi nhau như thế bằng tiếng phổ thông. Có lần cha nói với Minh:

- Xưa kia mẹ là cô giáo của cha đấy.

Mẹ chặn lời cha:

- Đừng nói chuyện ấy sớm làm gì, con trai còn bé.

Cha mẹ chỉ sinh ra Minh và cái Thu. Khi bà nội còn sống, bà giục:

- Mẹ Minh đẻ thêm mấy đứa em nữa cho Minh đi. Nhiều con mới giàu đấy.

Mẹ cười và đáp lời bà:

- Vâng con sẽ sinh thêm em cho Minh.

Chương 3.

Nắng đang đi dần lên đỉnh núi trước mặt, gió thổi mát qua mang tai. Hai cái chân Minh muốn dừng lại nghỉ. Minh chỉ bước chậm lại. Chẳng còn bao lâu nữa là về đến nhà. Minh bắt đầu nghĩ ngợi, không biết giờ này cha đã về nhà chưa? Nếu cha chưa về thì phải chạy sang nhà chú A Tráng đi xe máy đến ủy ban để báo cha. Bây giờ nên về nhà trước hay đến nhà chú A Tráng trước đây? Sáng nay cái Thu nói nó sẽ đến nhà chú A Tráng chơi với cái Thảo. Nhưng nhờ đâu cha đã về nhà rồi. Thôi thì cứ về nhà trước đã.

Minh không đi theo lối mòn nó phi thẳng xuống suối. Nước mát lạnh. Nó muốn ngay tức thì cởi quần áo để tắm. Ấy là lúc mẹ ở bên cạnh nó, bây giờ mẹ đang đau chân nằm ở nhà rẫy. Nó cũng không đá thia lia để nước bắn lên như mọi khi. Nó chỉ mong về nhà cho nhanh. Bỗng nhiên nó nhìn thấy xa xa có bốn người đàn ông đi dọc bờ suối. Họ đi nhanh và khoác những bao tải trên lưng. Nó thấy rất lạ. Thường ngày ở đây không có người lạ như vậy. Họ vào nhà ai nhỉ? Nhà nó thì không phải rồi. Hay là nhà chú A Tráng? Hay nhà ông Phử? Chắc những người này không tốt đâu, phải báo cho bố biết thôi.

Minh vẫn nặng đầu với việc của mẹ, nó không nghĩ nhiều đến bốn người đàn ông kia nữa. Nó ước mong cha đã về nhà rồi để cha nhanh chóng đến nhà rẫy đón mẹ về. Nó bước chân lên nhà thì nắng đã nhạt rồi. Mặt trời đã chuẩn bị đi ngủ sau núi kia. Cái Thu mãi chơi thật đấy, giờ vẫn chưa chịu về nhà à. Nếu nó về nhà nó sẽ nhảy tung tăng ngoài sân. Mẹ bảo chân của nó đeo bánh xe. Ô kìa, sao cánh cửa lại mở tung. Nếu cha đã về thì xe máy của cha phải dựng ở sân chứ. Có điều gì đó không bình thường khiến Minh lo lắng. Nó gọi toáng lên:

- Cha ơi, cha về chưa?

Không có tiếng ai trả lời. Nó lại gọi toáng lên:

- Thu ơi, em gái ơi.

Không có ai trả lời nó.

Nó chạy hộc tốc vào nhà. Bóng tối đang xâm nhập nhà của nó, mọi vật nhìn không rõ. Nó đứng im một lát như để định thần. Sau phút định thần nó đã nhìn rõ mọi vật trong nhà. Bàn ghế đồ chông chơ. Cái bàn học của hai anh em bị lật ngược. Một chiếc dép đỏ của Thu vương ở bậu cửa. Tim Minh đập thùm thụp trong lồng ngực. Trong đầu nó tóe ra hình ảnh bốn người đàn ông vội vã đi dọc bờ suối.

- Giàng ơi, cái Thu bị bắt cóc rồi.

Không nghĩ được điều gì tiếp theo Minh phóng như bay ra suối, cứ thế nó lội nước mà đi.

Chương 4.

Minh ngược theo dòng suối về phía rừng già. Nó ước chừng bốn người đàn ông kia đã đi xa hơn nó một giờ rồi. Nó phải đi thật nhanh thôi. Mặt trời đã khuất dạng nhưng ánh sáng vẫn còn nhiều. Phải đuổi kịp những người kia khi trời chưa tối hẳn. Em gái sợ bóng tối lắm, nó sẽ sợ chết mất. Em gái ơi đừng sợ anh sẽ đến cứu em. Nghĩ đến em gái mắt Minh ứa ra dòng nước. Nó để kệ cho nước mắt chảy. Ngăn dòng nước mắt không chảy ra thì đau lòng lắm. Mấy hôm trước cha về nhà nói:

- Có một tình hình rất nghiêm trọng, đó là có một số đối tượng xấu đang luẩn quẩn quanh xã ta để bắt cóc trẻ con. Vợ mình phải chú ý để mắt đến bọn trẻ nhiều vào. Minh và Thu không được tự đi vào rừng nếu không có người lớn đi cùng. Minh lớn hơn chú ý bảo vệ em gái. Thu ít đi chơi thôi. Ở nhà thì phải đóng chặt cửa, thấy người lạ dứt khoát không cho vào nhà.

Em Thu sao không nghe lời cha để người lạ vào bắt cóc em như thế. Anh không trách em gái đâu, anh chỉ lo cho em thôi. Em gái ơi can đảm lên em nhé. Đừng có khóc đấy.

Nước mắt chảy được ra ngoài thì lòng cũng bớt đau một chút Minh bỗng thấy có một sức mạnh chạy trong đầu.

Con suối chui vào bụi rậm rồi, không đi theo nó được nữa. Trời cũng tối thui, Minh không đi nhanh được. Nó phải dò từng bước. Bước chân chậm dò dẫm vừa vì tối vừa vì đau. Khi lội suối Minh giẫm chân trần vào các viên đá sỏi, có viên thì nhẵn có viên thì sắc nhọn. Viên sắc nhọn cứa vào chân Minh đau nhói. Bây giờ lá cỏ quệt vào càng đau. Minh biết, da chân đã bị thủng rồi.

Bồng chân Minh vướng phải một vật gì lạ, nó mềm và khô. Minh cúi xuống nhặt lên. Rất tối Minh chỉ dùng tay sờ soạng. Ô, một cái dép, Minh reo lên. Tiếng reo phải ghim lại trong lồng ngực. Chắc dép của cái Thu rồi, chiếc dép bé này không thể của người lớn.

Minh rất mệt, cái chân nhũn ra như dải khoai hơ trên lửa. Nó chỉ muốn nằm lăn ra và ngủ. Nó không cảm thấy đói. Chân Minh vẫn bước không muốn dừng lại. Thương em lắm, chỉ muốn cứu được em về nhà. Thương mẹ lắm, mẹ bị đau chân như thế biết em Thu bị bắt cóc chắc sẽ càng đau hơn. Thương cha lắm, cha rất thương em Thu. Mỗi buổi tối cha đi làm về vẫn bế Thu lên lòng. Mẹ bảo, con lớn rồi đừng làm nó bé đi. Cha cười bảo, chỉ mong Thu đừng lớn, lớn đi lấy chồng mất thì cha ở với ai. Vừa đi vừa nghĩ chân Minh vướng vào một mô đất và ngã sấp xuống, áp mặt vào đám cỏ mềm mại và mát rượi. Cái ngủ bắt luôn lấy Minh.

Lạnh quá, mẹ ơi con lạnh quá. Trong mơ Minh luôn miệng gọi mẹ. Mọi khi Minh gọi một lần mẹ đã lấy chăn đắp cho rồi. Lạnh lắm mãi không hết lạnh. Cái lạnh cù Minh thức giấc. Minh mở mắt ra rồi, xung quanh vẫn tối đen. Minh không biết mình đang ở đâu. Nằm im một tí để nghe ngóng Minh nhớ ra câu chuyện tối hôm qua. Minh khóc, nó không biết cha đã đón được mẹ về nhà chưa? Nó không biết em Thu đang ở đâu, em có khóc chết đi vì sợ không? Đừng khóc em gái ơi anh sẽ đến cứu em mà. Anh dậy đây, anh sẽ đi đưa em về nhà.

Có tiếng chim hót ở trên đầu, thì ra vòm cây xanh rì làm cho mặt đất tối hơn. Phía xa kia đã có ánh sáng. Minh ngồi dậy, chân tay uể oải như những hôm bị ốm. Cảm giác không thể đứng dậy được. Minh hú một hơi dài. Tiếng hú thổi vào rừng rồi vọng lại u u. Sau tiếng hú Minh như có thêm sức mạnh. Minh đứng dậy và bước đi, không quên cầm theo chiếc dép. Trời sáng dần Minh đã nhìn rõ các vật xung quanh. Thì ra Minh đang đi giữa những ngôi mộ và đêm qua Minh đã ngủ quên trên một ngôi mộ. Bà nội của Minh cũng nằm ở đây, gần một cây lim xanh cổ thụ. Minh đi tìm ngôi mộ của bà. Nó len lỏi qua các ngôi mộ. Có một ngôi mộ nó rất nhớ. Đó là mộ của ma gà. Mộ của ma mà lúc nào cũng có hoa rừng tươi. Dù đang rất vội vã thế mà cái chân của Minh vẫn dẫn nó qua mộ ma gà. Trên mộ cả một giò phong lan Hoàng điệp đang kỳ trở hoa rất đẹp. Những giọt sương đêm lấm tẩm trên những cánh hoa vàng. Minh bỗng thở dài và nức nở trong cổ họng. Nó muốn khóc. Một cảm giác rất buồn xâm chiếm lòng nó. Sao hôm nay nó lại có cảm giác này chứ.

Chị ấy có một cái tên đẹp. Nhữ Hải, cái tên rất khác biệt với những người ở bản. Chị hơn Minh 3 tuổi. Minh có tật thích hóng chuyện của người lớn. A Lệnh con chú A Tráng 15 tuổi nhưng anh nói anh đã biết yêu rồi. Anh thổi kèn hay lắm. Mùa hè trước anh rủ Minh:

- Mà đi xem người yêu của anh không?
- Anh có người yêu rồi à, cha em bảo không được lấy vợ sớm đâu.
- Anh có nói với mà là anh lấy vợ đâu. Anh còn đi bộ đội đã. Nhưng mà yêu thì có ai cấm đâu.

- Chị ấy có yêu anh không?
- Không biết đâu, mà đi với anh nhé.

Tối đấy trời sáng lắm. Mặt trăng to và tròn như cái rá mẹt vo gạo dưới suối treo lửng lơ trên trời. Lệnh đến rủ Minh đi. Hai đứa đi theo lối mòn qua rừng qua suối rồi mới đến một ngôi nhà sàn. Người đã đi ngủ cả rồi. Hai đứa tấp vào một lùm cây. Lệnh thì thào:

- Đứng vào đấy đã, có đứa đến trước rồi.
- Sao anh biết?
- Mà không nghe tiếng kèn à?
- Đâu mà, đấy là tiếng dế kêu.
- Mà ngu quá, thôi để mai anh dạy mà thổi kèn. Con trai không biết thổi kèn không lấy được vợ đâu.

Tiếng kèn nỉ non rất lâu rồi dừng lại. A Lệnh dắt tay Minh:

- Đi thôi.

Dưới sàn nhà A Lệnh vừa thổi kèn vừa nhảy, điệu nhảy và điệu kèn vui nhộn réo rắt. Minh thích quá vỗ tay đôm đốp. A Lệnh dừng điệu kèn đến tận tai Minh rít lên:

- Mà đừng làm thế, lộ bài của anh rồi. Mà cứ im cho anh nhờ.

Rồi A Lệnh lại thổi điệu kèn da diết. Điệu kèn vừa tắt thì có tiếng gõ theo nhịp ở trên ván sàn nhà. A Lệnh vui sướng nhảy chân sáo tới kéo tay Minh:

- Minh về thôi, hôm nay thế đủ rồi. Anh nhận được tín hiệu rồi.

Rồi Minh còn đi theo A Lệnh xem chị Nhữ Hải tắm suối. A Lệnh bảo:

- Mà phải thề với anh mà không được hở cho ai biết nghe chưa? Lộ bí mật của anh, anh sẽ không chơi với mà nữa. Anh cũng không dạy mà thối khèn nữa đâu.

Minh hồi hộp lắm. Nó với A Lệnh nấp sau một tảng đá. Chị Nhữ Hải đi cùng với mấy chị nữa. Chị nổi bật bởi nước da trắng nõn. Khi chị đi qua thẳng Minh nhìn rõ má lúm đồng tiền trên má chị. Ối chao tim nó đập như vỡ toang cả ngực ra. Nó nhìn sang anh A Lệnh, mặt anh trắng bệch như sắp ngất. Khi các chị bước xuống suối A Lệnh kéo tay Minh:

- Về thôi, xem trộm xấu lắm, không tốt đâu.

Rất lâu, ấy là theo A Lệnh, chứ thực ra là có mấy tuần thôi A Lệnh không được đến nhà chị Nhữ Hải thối khèn nữa.

- Nhà đã có chủ rồi mình không được đến nữa đâu.

- Ai là chủ vậy anh? Minh ngạc nhiên hỏi.

- Con trai thầy cúng đấy.

- Nhưng chị Nhữ Hải mê anh cơ mà.

- Không được đâu, con thầy cúng đã thích ai thì phải đồng ý thôi.

Bỗng nhiên cả bản dựng tóc gáy vì ma gà đã về bản, nó về nó ăn chị Nhữ Hải rồi. Hôm thầy cúng đến làm lễ xua ma gà cả bản kéo nhau đi xem. Mẹ bảo Minh:

- Con ở nhà đừng đi, không đúng đâu. Chị Nhữ Hải bị ốm đấy. Ốm phải đưa đến bệnh viện chữa bệnh chứ cúng không khỏi được đâu.

Minh không nghe lời mẹ, nó lên đến xem. Nó rất tò mò xem mặt con ma gà. Nó nhỏ người nên luồn qua chân người lớn đến sát chỗ chị Nhữ Hải nằm. Chị nằm trên chiếc chiếu có phủ chăn con công. Chị nằm thiêm thiếp. Mặt chị vẫn trắng ngần, mái tóc chị đen óng đờ dài bên cạnh gối, môi chị đỏ như vẽ son. Chỉ không nhìn thấy lúm đồng tiền trên má chị vì chị không cười. Xung quanh chị bày đầy đồ lễ, giấy tiền. Thầy cúng đang hành lễ. Cha mẹ chị phủ phục hai bên cạnh thầy cúng.

Rất lâu mới xong màn cúng lễ. Thầy cúng sai người đi lấy cái roi dâu:

- Phải đánh con ma nó mới sợ.

Người nhà chị mang chiếc roi dâu bé bằng chiếc đũa dài bằng năm chiếc đũa đến. Thầy cúng đọc niệm chú xong bảo người nhà chị Nhữ Hải lật

chấn ra. Thầy cúng giơ thẳng tay vạt chiếc roi dâu vào người chị. Minh nhìn thấy sự đau đớn trên mặt chị. Nó sợ hãi không dám xem tiếp. Nó lui về nhà nấp sau các bao tải ngô. Nỗi sợ hãi ám ảnh nó. Đến tối mẹ cha tìm mãi mới thấy Minh. Nó sợ đến phát rét. Đến đêm nó cũng không ngủ được. Nó rấm rứt khóc. Mẹ thức dậy ôm chặt nó vào lòng. Lúc ấy nó mới không sợ nữa ngủ thiếp đi.

Hai ngày sau thì có tin chị Nhữ Hải chết rồi. Mẹ thở dài bảo với cha:

- Anh phải tuyên truyền cho người dân hiểu đi chứ. Thời này là thời nào mà vẫn tin có ma gà chứ. Tội nghiệp cô bé xinh đẹp nết na.

Cha cũng thở dài:

- Cũng có tuyên truyền rồi nhưng có phải một sớm một chiều mà thay đổi suy nghĩ được đâu.

A Lệnh buồn lắm đi tít vào rừng sâu để tìm lan Nhữ Hải như tên chị để đặt trên mộ của chị. Nhưng anh tìm mãi mà không ra. Anh bảo ở rừng này chỉ có một đóa Nhữ Hải ấy thôi. A Lệnh đi học trường dân tộc nội trú, anh biết nhiều lắm. Minh rất khoái chơi với anh.

Minh không có thời gian buồn lâu. Nó cúi xuống mộ chị Nhữ Hải dứt một đám cỏ mọc che khuất bia mộ của chị.

Chương 5.

Minh luôn quần không cất bước chân đi nổi. Hình như có ai cứ níu lấy chân nó. Nó đã đi hết lối mòn của nghĩa địa để vào rừng già, rậm rạp cây cối, chưa có đường dưới chân. Thì ra nó vẫn chưa qua chào bà. Nó lộn lại con đường cũ, chân bước thoăn thoắt như có ai dẫn đường. Một loáng nó đã đến ngôi mộ mà đêm qua nó nằm vật trên đó ngủ. Nó không hiểu tại sao, nó đang đi tìm ngôi mộ của bà nội mà. Ngôi mộ của bà dưới một cây to, thì đây một cây to rợp bóng. Nó vội vàng vạch cỏ để tìm tên của bà trên bia mộ. Tên bà đây rồi. Nó nằm sấp xuống nắm mộ giang hai tay để ôm chặt lấy. Nó thì thầm:

- Bà ơi, con nhớ bà lắm. Đêm qua con đã ngủ với bà cả đêm mà con không biết. Bà đã ủ ấm cho con. Đến sáng bà để con lạnh cho con tỉnh giấc đi tìm em, đúng không bà? Con yêu bà lắm. Bà cứ ở yên đây nhé. Khi con tìm được em Thu về con sẽ ra chơi với bà.

Minh phấn khích đứng bật dậy và bước đi vững chãi. Ý nghĩ của nó lại quay về với một ngày của năm trước khi bà nội mất. Bà đã già lắm. Bà không bước chân ra khỏi khung cửa bà vẫn ngồi hàng ngày. Nhưng đôi tay bà vẫn không rời cây kim với những sợi chỉ màu. Bà thêu những chiếc mũ cho trẻ con. Bà thêu những chiếc váy cho các cô gái. Và cái ngày ấy bà vẫn ngồi ở khung cửa, tay bà vẫn cầm kim và mảnh vải chàm. Nắng ấm rọi vào bà ấm áp. Mọi người vẫn làm việc như mọi ngày. Buổi trưa bác dậu dọn cơm cho bà, tưởng bà đang ngủ liền ôm vai bà để lay bà dậy. Mãi bà vẫn không dậy. Bác dậu cuống quýt gọi chồng và các anh em. Cha với bác ba đi vào rừng chặt luồng. Ba cây to nhất và dài nhất. Cha vác hai cây. Bác tư, bác năm và cô tám chẻ luồng vót thật nhẵn, rồi đan thành một cái nôi rất to. Cha chặt bốn sợi mây dài để treo cái nôi lên nhà bác trưởng. Bác dậu đã tắm cho bà bằng nước lá thơm, mặc cho bà bộ váy áo đẹp nhất. Cha nói:

- Em xin các anh chị để cho em được bế mẹ lên nôi.

Bác trưởng nói:

- A Thảo út nhất được sống với mẹ ít nhất được quyền bế mẹ.

Cha bồng bà nội nhẹ nhàng đặt vào nôi. Bà nằm thung thẳng như em bé đang ngủ.

Bà nội sinh được bảy người con trai và ba người con gái. Cha là con trai út. Đám tang của bà được sắp đặt bởi bác trưởng:

- Trừ chú út làm cán bộ, mỗi chú dặt một con trâu đến làm đám tang tiễn mẹ về trời với cha.

Ngoài sân rộng nhà bác trưởng tập nập người ra người vào. Người bán trong bản ngoài đến cả. Đến bữa bác dậu sắp một mâm cơm để bà ăn. Con cháu đứng xung quanh bà nằm xôi bé bằng quả trám chắm vào miệng của bà, tỏ ý dứt cơm cho bà. Nhưng bà có ăn được nữa đâu. Chắm vào miệng bà rồi thì dứt vào miệng vẫn há được của mình ăn thôi.

Tối hôm ấy Minh nghe mẹ nói với cha:

- Anh phải ngăn các anh trai, đừng lãng phí thế. Chỉ cần giết một con trâu và một con lợn thôi. Anh làm cán bộ mà nhà mình vẫn sống theo nếp cũ thế này thì sao dân họ nghe mình.

Cha lặng thinh một hồi lâu mới nói:

- Anh là con út anh không được quyết chuyện trong nhà. Bác trưởng chỉ đạo anh phải nghe thôi.

Mẹ cũng không nói gì nữa. Rồi mẹ quay sang dặn Minh và Thu:

- Hai đứa đừng chắm xôi vào miệng bà rồi lại ăn nhé. Bà lên trời rồi không ăn được nữa đâu.

Minh không nghe lời mẹ. Nó vo một nắm xôi to rồi chắm vào miệng bà, nó còn lăm bằm:

- Bà ơi, bà há miệng ra Minh bón cho bà miếng xôi nóng ạ.

Nó chỉ nghĩ đến cái ngày còn bé bà thường dứt cháo cho nó ăn. Bà thổi phù phù mà cháo chưa chịu nguội. Cháu cứ khóc đòi ăn. Bà bèn ngậm vào mồm để cháo nguội. Bón cháo cho cháu háu ăn, có hôm miệng bà bị bỏng khi ăn cơm đau mãi.

Bà nằm trong nhà hai ngày. Ngày thứ ba bác trưởng nói:

- Hôm nay nắng đẹp, đưa mẹ ra nằm với nắng. Nắng sưởi ấm cho mẹ.

Đến ngày thứ tư bà nội được đặt nằm xuống đất. Các bác không ai khóc cả chỉ có cha là rấm rức khóc một mình. Bác ba nhìn thấy cha trốn sau

những bao ngô để khóc bèn mắng:

- Chú đừng có khóc thế, mẹ bịn rịn không đi xa được đâu.
- Em đau lòng lắm, xin anh để cho em khóc một tí cho bớt đau anh ơi.

Bác ba cũng òa lên khóc:

- Anh cũng đau lòng lắm, em đừng cho ai biết anh cũng khóc nhé.

Minh cũng trốn sau bao ngô khóc vì nhớ bà bèn lặng im không dám khóc nữa, nhờ đâu cha và bác ba biết.

Ở đây đám tang không ai được khóc để cho người chết đi xa vào nơi sung sướng.

Chương 6.

Một cái dây leo quấn chặt cổ chân Minh kéo nó ngã sấp xuống đám cây lúp xúp. Một cành cây quất vào mặt Minh đau rát. Mãi nó mới đứng dậy được. Nó tự nói với mình:

- Chú ý vào đường dưới chân ấy, không vừa đi vừa nghĩ được đâu.

Khi nó chú ý vào bước chân thì phát hiện ra có chân người bước đi trước. Cây leo, cây lúp xúp và cỏ giãn ra hai bên. Minh mừng lắm. Nó đỡ rằng bọn bắt cóc em Thu đã đi qua đây. Và nữa bước chân của nó dễ hơn vì không bị dây leo níu lại.

Bây giờ đầu nó không nghĩ ngợi gì thì cái bụng nó lại rất réo. Cái đói làm khổ nó rồi. Mắt nó mờ đi. Nó cố mở ra thì đàn đom đóm lập lòe trước mắt. Hai đầu gối nó run rẩy. Nó cố bước thêm được vài bước nữa rồi mê đi.

... Khếch khếch khếch. Tiếng con khỉ và mùi thơm nặng của ổi chín đánh thức các giác quan. Minh mở mắt ra ngơ ngác. Một con khỉ lông vàng dí vào mặt Minh một quả ổi. Minh vồ lấy cho vào miệng ăn ngấu nghiến. Con khỉ đưa thêm quả nữa, quả nữa... đến quả thứ chín thì Minh phải dừng lại để thở, nó ăn một thôi không kịp nghĩ. Con khỉ khếch khếch quanh Minh rồi lại tót lên cây. Con khỉ ném ổi chín từ trên cây xuống.

No cái bụng rồi Minh nằm thêm một lúc nữa cho hết nhọc. Ngồi dậy thấy xung quanh mình la liệt ổi chín Minh cười ha hả:

- Mà hái ổi cho tao đấy à khỉ? Tao cảm ơn mà nhé. Tao phải đi đây.

Minh nhặt ổi chín cho vào đầy hai túi quần rồi đi tiếp. Đi một thôi đường rừng dài dằng dằng thì Minh gặp một bãi đất phẳng. Minh mừng rơn khi nhìn thấy những thân cây gỗ khô đang cháy dở. Minh đưa tay sờ vào đám tro, thấy vẫn còn ấm. Minh nghĩ ngợi:

- Chắc bọn bắt cóc em Thu dừng lại ở chỗ này để đun nước uống. Chúng chưa đi xa lắm đâu. Chúng người lớn lại còn phải mang vác đồ dùng và vác em Thu, nếu mình cố gắng đi nhanh hơn thì sẽ gặp. Nhưng biết cứu em Thu cách nào đây? Họ có bốn người, mình chỉ có một người. Có khi bọn

họ bắt nốt cả mình. Mất cả hai anh em thì cha mẹ biết sống cùng ai đây. Mẹ rất hay khóc. Mẹ sẽ khóc hết cả ngày lẫn đêm mất thôi. Phải nghĩ cách, phải nghĩ ra cách thôi.

Khęc khęc... con khi vàng vẫn đi theo Minh. Nó kiếm đâu ra nải chuối chín. Nó vặt từng quả ném cho Minh. Minh vỗ vỗ vào vai của mình rồi gọi con khi:

- Xuống đây với tao.

Do dự một lát rồi khi vàng nhảy tót xuống vai Minh. Chễm chệ trên vai người khác khi vàng khęc khęc vang cả rừng ra điều vui sướng.

Chương 7.

Có bạn đồng hành Minh không còn sợ màn đêm nữa. Minh còn lên cả kế hoạch cho một đêm ngủ rừng. Khi bóng tối bàng lãng trên tán lá cây Minh nói với con khỉ:

- Nghỉ chân thôi. Tao sẽ làm một cái ổ bằng lá rừng. Đêm rét lắm không chịu được đâu.

Minh đến một gốc cây cổ thụ để xem xét. Cây leo chằng chịt bám lấy thân cây. Minh nghĩ ngợi:

- Rậm rịt thế này nhờ đâu có rắn. Rắn độc cắn một phát là chết thôi. Ở rừng sâu ai biết đến mà cứu chứ.

Minh chọn một khoảng đất trống, rồi kiếm ít lá khô và cành củi khô. Lá khô rải dày lên để nằm. Đất lạnh lắm. Củi khô thì để đốt. Úi chà, lấy đâu ra diêm bây giờ? Khi vàng nhảy tót lên cây rung cành cho lá rụng xuống. Minh gọi khỉ:

- Xuống đi, tao cần lá khô chứ không cần lá xanh đâu. Nằm trên lá tươi còn lạnh hơn. Xuống đây ăn đi.

Minh ngồi khoanh chân trên đám cỏ khô bỏ ổi chín trong túi quần ra, đưa cho khỉ vàng một quả. Khỉ vàng khếch khếch ngồi bên cạnh Minh gặm quả ổi. Minh vỗ lên đùi mình, khỉ vàng nhảy tót lên ngồi. Hai đứa đang mê mải gặm ổi thì bỗng nghe có tiếng rên khe khẽ. Khỉ vàng vội vàng nhảy tót lên cây. Minh sợ thót cả tim nhưng chả nhảy được như khỉ nên đành ngồi im. Định thần một lúc Minh nhận ra tiếng rên của chó. Minh gọi:

- Êu êu ra đây.

Gọi đến lần thứ ba thì một con chó gầy xơ xương rón rén đi đến chỗ Minh. Minh đưa một quả ổi ra cho con chó. Con chó hít hít ngửi ngửi rồi lưỡng lự quay đi. Nó đi vài bước rồi nằm bẹp xuống đất, gếch mũi lên chân trước hướng về phía Minh. Khỉ vàng thấy yên nhảy tót xuống đất. Minh nằm xuống ổ lá khô chìm đắm vào giấc ngủ.

Lạnh quá, cái lưng sao lạnh thế chứ nhưng cái bụng thì lại ấm quá. Ấm như ngồi trước cái bếp mẹ đang nấu cơm hàng ngày. Thôi chắc là phải dậy vậy. Minh duỗi thẳng chân tay rồi vươn vai một cái thật dài sau đó mới mở mắt ra. Đúng là sáng thật rồi. Khi vàng đang ngồi chót vót trên cây vạch háng bắt rận. Minh định ngồi dậy thì có con gì động đập bên cạnh, quay sang nhìn hóa ra là con chó tối qua. Nó cũng đang vươn vai sau giấc ngủ. Minh ngắm con chó ngắm nghĩ, không giống chó ở bản. Minh hỏi con chó:

- Mà ở đâu đến đây vậy? Rõ ràng mà không phải ở đây đúng không?

Nghe tiếng Minh hỏi con chó bèn quay mặt về phía Minh, mõm trên của nó bị mất hẳn một miếng da. Nhìn nó như bị sút môi. Minh sừng sốt lấy hai tay bưng lấy mõm con chó:

- Làm sao mà đến nông nỗi này? Mà đi đánh nhau với ai à? Vết thương của mà vẫn còn sưng tấy thế này.

Vừa nói Minh vừa ôm con chó vào ngực. Con chó run rẩy trong vòng tay của Minh.

- Chắc mà đói lắm à. Tao không có cơm cho mà ăn đâu. Mà chịu khó ăn tạm quả chuối này đi.

Minh bóc vỏ một quả chuối dí vào mõm chó. Con chó hít hít rồi quay đi hắt xì hơi. Ý của nó rằng nó không ăn được chuối.

Ba đưa lại tiếp tục lên đường. Khi và Minh vừa đi vừa ăn chuối nên không thấy mệt. Chó theo sau vừa đi vừa rên ư ử vì đói.

- Có lẽ phải tìm ra suối thôi, tao khát nước lắm rồi. Chó thì đói quá. Ra suối sẽ có cá đấy. Minh nói với khi. Nói ra miệng rồi thì Minh cười ha hả.

- Mà có phải là người đâu khi vàng nhỉ. Thế mà tao lại cứ ngỡ mà là người chứ.

Khi vàng cũng thích quá khếch khếch cười nhe hết cả hai hàm răng.

Người đi trước chó lẻo đẻo theo sau. Cứ đi là đi thôi chứ chưa biết sẽ tìm em ở chốn nào.

Bỗng khi vàng từ đâu nhảy vù bầu vào vai Minh kêu vẳng lên rồi lại nhảy tót lên cây. Minh không hiểu khi vàng muốn nói gì. Khi vàng lặp lại lần thứ hai, lần thứ ba.

- À, tao hiểu rồi, rẽ đi lối ấy phải không?

Minh đi theo lối khi chuyền càn. Vạch dây leo chẳng chịt mà đi. Con chó vẫn theo sát chân Minh.

Mệt quá Minh dừng lại để thở. Khi vàng đưa chuối cho mà Minh chẳng muốn ăn. Khi nhảy lên vai Minh khęc khęc ra điều cảm thông.

- Điếc tai quá, đừng khęc khęc nữa, canh cho tao chợp mắt một tí nhá.
Minh dựa lưng vào cây nhắm mắt lại, rồi thiếp đi lúc nào.

Chương 8.

- Khếch khếch khếch, dậy đi nào dậy đi nào. Sao thế này, sao con khi lại nói được tiếng người thế.

- Minh dậy đi, sắp ra đến suối rồi.

Minh mở toang mắt. Khi vàng đang đứng trên vai Minh, con chó ướp sững lông quăn dưới chân.

- Sắp đến suối rồi à? Minh hỏi con khi.

- Khếch khếch khếch.

- Mà nói tiếng người cơ mà.

- Khếch khếch khếch.

- Tao không hiểu. Nói lại đi, lúc này mà nói tao hiểu cơ.

- Ắng ắng ắng. Chó sủa ngẫu lên.

- Thôi chúng mà im đi, chó, mà biết chỗ rồi thì đi trước dẫn đường.

Chó ngoe nguẩy đuôi đi trước.

Suối suối kia, tiếng suối róc rách mỗi ngày một to dần. Bước chân Minh cuống quýt.

Đây rồi. Minh lội ào xuống nước, ngâm đôi chân nóng bừng xuống suối. Con chó cũng nhảy xuống nước, nó hứng khởi ngụp lặn. Khi vàng sợ nước chỉ dám ngồi trên một mỏm đá chênh vênh. Sau một hồi ngụp lặn chó đã bắt được một con cá. Nó phi thẳng đến chỗ Minh khoe chiến lợi phẩm. Minh vuốt ve chó:

- Mà giỏi lắm, ăn đi.

Con chó vẫn đứng yên mồm ngậm con cá.

- Mà ăn đi. Tao không ăn được cá sống.

Con chó vẫn đứng lặng mồm ngậm con cá. Minh chợt hiểu, đỡ lấy con cá từ mồm chó. Rồi sau đó đưa lại cho chó:

- Mà khôn thế cơ mà, không hiểu ai đã làm mà phải chạy trốn vào rừng. Của mà đây, ăn đi chó ngoan của tao.

Ngoạm con cá từ tay Minh, chó chén ngon lành.

Khi vàng cuống cuồng nhảy tót lên cây kêu âm ỉ khếch khếch khếch.

- Gấu đấy, gấu đấy.

Minh chỉ kịp xoay người lại đã giáp mặt với một con gấu đen to đùng. Chân tay cứng đờ, chẳng thể phản ứng, cũng chẳng kịp nắm úp mặt xuống đất giả chết nên đành ngồi chết trân. Mà có kịp úp mặt xuống suối thì cũng chết vì sặc nước.

Chó bắt thêm được một con cá nữa nhảy lên bờ bèn bỏ vôi con cá ra chạy lại sửa inh ỏi. Nó đứng chắn ngang giữa con gấu và Minh. Có lúc con chó còn định giáp lá cà với con gấu, buộc gấu phải giơ tay lên đỡ. Minh nhìn thấy gấu bị mất một bàn tay. Chó sửa một lúc thì gấu bỏ đi. Khi vàng quay lại nhảy lên vai Minh.

- Gâu gâu gâu, khi hèn quá đấy.

- Khếch khếch khếch, khi không biết đánh nhau.

- Đi thôi, không trách nhau nữa.

Minh cứ men theo bờ suối mà đi. Cái đầu lại nghĩ ngợi:

- Sao mình không nghĩ ra từ trước nhỉ, bọn người kia họ phải bám theo suối để đi chứ, để có nước uống chứ.

Đi thêm một đoạn Minh lại gặp những cành cây khô cháy dở.

- Đấy, mình cũng giỏi suy đoán đấy chứ.

Minh bới trong đồng tro thấy còn một hòn than đỏ. Minh sướng quá hét văng lên:

- Có lửa rồi, có lửa rồi.

Khi vàng nhảy nhót tưng bừng rồi vỗ tay đen đét. Minh đi kiểm cành củi khô và lá khô. Minh nhóm lửa rất khéo. Nó đã từng thắng trong cuộc thì nhóm lửa khi cùng bọn thằng Lý thằng Thào đi học về. Mỗi thằng chỉ có một que diêm, thằng nào nhóm được lửa thì thằng ấy thắng.

Một lúc ngọn lửa đã bùng lên. Minh bảo chó:

- Mà đi bắt cho tao một con cá, tao đi bắt cua.

Chó lại nhảy xuống suối. Minh sục tay vào một hốc đá tóm ngay được một chú cua kền. Minh cời than hồng và cho con cua vào nướng. Mùi cua nướng thơm nức. Nước dãi Minh tứa ra nuốt không kịp chảy cả xuống áo. Minh lấy mu bàn tay quệt miệng. Cua chín vàng ruộm. Minh vừa thổi vừa

phù vừa nhai. Chà chà ngon đến thế này sao. Chó cũng đã bắt được một con cá. Nó đứng cạnh Minh vẩy nước tung tóe.

- Ha ha mà giỏi thật đấy. Của mà đây. Minh đưa cho con chó cái mai cua. Chó nhai rau rầu.

Minh bẻ một cái que xiên vào miệng cá rồi lại cời than đỏ để nướng. Mùi cá nướng thơm cả một đoạn suối. Cá chín Minh bẻ một miếng rồi gọi khi.

- Khęc khęc khęc, lại gần đây mà ăn đi.

Khi vàng đến gần, Minh đưa miếng cá lại cho khi. Khi quay ngoắt người rồi lấy tay bịt mũi.

- Khęc khęc khęc, tanh lắm.

- Thì thôi để tao với chó ăn.

Có một người khách cứ lấp ló trong lùm cây. Minh biết vị khách đó, chính là gấu cụt tay. Minh đứng dậy cầm theo một miếng cá.

- Gấu, ra đây nào, có ăn cá nướng không?

Chó lao vào sủa âm ỉ.

- Thôi đi, không phải sủa đâu. Bạn của chúng ta mà.

Gấu lừ lừ đi ra. Gấu đi xuống suối. Lúc sau đi lên mồm gậm một con cá rất to. Gấu đi đến gần Minh thả con cá xuống đất. Rồi gấu lại đi xuống suối bắt cá ăn.

Có gấu hợp tác, Minh với chó được một bữa cá nướng no nê.

Chương 9.

Minh kiểm những cành củi to hơn bấp chân chắt vào bếp lửa. Củi to thế sẽ cháy được lâu hơn. Chó no bụng nằm duỗi bốn chân bên cạnh lửa ngủ, thi thoảng còn sủa mê, rồi lại còn giật mình nữa chứ. Mỗi lần thế Minh lấy tay vuốt ve chó lại ngủ yên. Gấu cũng nằm gần lửa ngủ. Gấu cũng ngủ mê rống lên ầm ỉ. Rống to quá bèn thức giấc. Thờ dài một cái lại ngủ tiếp. Khi gà gặt bên cạnh Minh. Chỉ có Minh không sao ngủ được. Minh lo lắng cho em Thu. Đã ba ngày rồi, không biết em Thu thế nào, em có ốm không? Em gái ơi, em đừng có ốm đấy anh đang đến cứu em đây.

Minh nhìn chó đang ngủ, cứ thắc mắc mãi vì sao chó lại sứt mõm như vậy, lại nhìn sang gấu, tại sao gấu lại mất bàn tay. Chó lại ngủ mơ, nấc nấc mấy cái liền. Minh đến bên cạnh chó, nằm xuống ôm chó vào lòng:

- Ngủ ngoan đi, ở bên cạnh tao mà sẽ không bị hành hạ đâu. Tao thề đấy.

- Gâu gâu gâu, Minh có muốn nghe chuyện của tôi không?

- Chó kể đi, kể hết chuyện đau lòng sẽ nhẹ đi đấy.

- Gâu gâu gâu... Tớ là giống chó Bulldog, tên tớ là Tom, em trai tớ tên là Terry. Chúng tớ được mua về từ một trang trại bên nước Anh. Chúng tớ được huấn luyện để chặn cừu. Khi về Việt Nam chúng tớ mới được hai tuổi. Chúng tớ được chủ chăm sóc kỹ lưỡng. Chúng tớ được ăn ngon, được tắm tấp hàng ngày. Chúng tớ được nô đùa trên một bãi cỏ xanh mượt rất đẹp. Buổi tối chúng tớ được ngủ trên đệm. Hai anh em chúng tớ rất hạnh phúc và rất yêu ông chủ. Mỗi lần ông chủ đến vuốt ve tớ, tớ cảm động lắm, tuyền khóc. Em trai tớ cũng vậy.

Rồi một ngày ông chủ mang về một người huấn luyện chó. Hai anh em tớ bảo nhau:

- Hết những ngày thơ ấu rồi, bây giờ chúng ta sắp thành người lớn. Làm người lớn thì phải học một số kỹ năng. Hai anh em ta cố gắng học hành để không phụ công ông chủ đã nuôi chúng ta nhé.

Hai tháng sống cùng cha mẹ ở trang trại chó chúng tớ đã từng biết một chú chó Bulldog phải học những gì? Chúng tớ phải học thuộc những hiệu lệnh. À, để tớ giải thích cho cậu biết đã chứ nhỉ. Tên gọi Bulldog của chúng tớ xuất phát từ hình dáng bên ngoài có vẻ đầy sức mạnh như con bò tót. Vì hình dáng bề ngoài của chúng tớ rất hầm hố vững chắc và có vẻ rất dữ dằn, lúc nào cũng có vẻ sẵn sàng chiến đấu. Nhưng thực chất chúng tớ hiền lành, thân thiện với con người. Và nói thật với cậu bí mật của chúng tớ, chúng tớ rất lười học tập. Chúng tớ chỉ thích ăn ngon, nằm ngủ và được vuốt ve. Chúng tớ đặc biệt thích được chơi với em bé. Vì những thuộc tính đó nên tớ bảo em Terry:

- Anh em mình phải chịu khó học hành. Ông chủ rất tốt với chúng mình như vậy mà. Ông đã không quản đường xa, lại còn phải bỏ bao nhiêu tiền để đưa chúng mình về đây. Ngày nóng ông cho anh em mình nằm điều hòa, ngày rét cũng được nằm điều hòa.

- Em biết, nhưng anh cũng đừng mít ướt thế chứ.

Hai anh em chuẩn bị tinh thần cho việc học tập thật nghiêm túc.

Người dạy chó xích cổ tớ bằng một cái xích rất to, rồi cột vào gốc cây. Lúc ấy tớ rất đói. Tớ bèn nằm xuống mặc dù lần đầu tiên tớ bị xích như thế. Tớ nằm im để nhìn và nghe hiệu lệnh. Em Terry không bị xích cổ mà được cho ăn một đĩa thức ăn toàn là xúc xích thơm ngon. Tớ thèm quá nước dãi chảy thề lè. Tớ cố gắng nằm im nhưng không thể được. Tớ đứng dậy sủa ầm ĩ và giăng sợi xích căng ra khiến nó xiết vào cổ tớ đau đớn. Tớ bắt đầu nóng nảy. Tớ nhảy chồm chồm. Người dạy chó tháo xích cho tớ. Tớ lao như điên đến đĩa ăn của Terry. Terry đang ăn ngon có kẻ vào tranh ăn bèn gầm gừ. Rồi nó biết đấy là anh nó và cũng đã no bụng nên nó để lại phần thức ăn cho tớ. Ngày hôm sau thì đến lần Terry bị xích cổ và tớ thì được ăn. Tớ cũng học cách của Terry hôm trước, tớ nhường phần ăn cho nó. Hôm sau tớ và Terry bị bỏ đói cả ngày. Sau đó tớ bị xích và Terry được ăn, lượng thức ăn rất ít. Khi được thả ra tớ lao vào chỗ thức ăn. Terry quyết liệt bảo vệ đĩa thức ăn. Hai đứa gầm lên rồi nhảy bổ vào cắn xé nhau. Roi trên tay người dạy chó quất xuống lưng hai đứa và những tiếng hò hét kích động:

- Cắn chết nó đi, cắn chết nó đi.

Số ngày bị nhin đói tăng dần. Một ngày, hai ngày, ba ngày rồi một tuần. Khi được thả xích thay vì lao vào đĩa thức ăn thì tớ và Terry lao vào cắn xé nhau. Đến khi hai đĩa không cần đến xích không cần đến đĩa thức ăn nữa chỉ cần hiệu lệnh:

- Lao vào cắn chết nó đi.

Lập tức hai đĩa lao vào cắn xé nhau.

Khi đã thuần thục với hiệu lệnh hai đĩa được mang vào những cuộc chọi chó. Hai đĩa không phải chọi với nhau nữa mà chọi với các đối thủ khác. Mỗi lần chọi xong thân hình chúng tớ tả tơi, máu chảy ròng ròng. Lũ ruồi muỗi cứ bám theo hút máu, đau đớn ngứa ngáy vô cùng. Tớ lần lượt thắng hết đối thủ này đến đối thủ khác. Terry cũng thế. Ông chủ thu về bội tiền. Sau mỗi trận thắng chúng tớ lại được ăn ngon. Chúng tớ hết mình phục vụ ông chủ. Bản năng thú của chúng tớ cũng ngày càng trỗi dậy.

Một lần tớ gặp phải một đối thủ ngang sức ngang tài. Nó là giống chó ngao Tây Tạng. Nó đớp ngon một phát mất nửa mõm của tớ. Đau không thể chịu nổi tớ chạy thẳng một mạch vào rừng. Rồi tớ gặp cậu

Nước mắt chó chảy đầm đìa xuống mặt.

- Lúc này xuống suối bắt cá tớ mới nhìn thấy cái mặt mình dưới suối, trông gớm ghiếc làm sao. Tớ, một loài đẹp đẽ nhất hành tinh mà giờ trông như quỷ thế này. Tớ chẳng muốn sống nữa.

- Tom, cậu vẫn rất đẹp trai, tớ thề đấy. Cái mõm sứt của cậu nhìn rất cá tính. Cậu ngủ đi, đừng mơ ác mộng nữa nhé. Có tớ ở bên cạnh cậu sẽ không bị ai bắt nạt nữa đâu. Ngủ đi Tom.

Chương 10.

- Gru gru gru, tôi cũng muốn được kể lại câu chuyện của tôi. Có ai mở lòng nghe tôi nói không. Hức hức.

- Gấu phải không, đừng khóc, bạn của tớ, hãy kể hết chuyện của bạn ra đi. Tom đáp lại.

- Tớ xin lỗi bạn vì lúc ở tuổi đã sửa bạn, tớ chỉ sợ bạn đánh Minh.

- Tớ đến nằm bên cạnh bạn được không Tom?

- Đến đây gấu ơi, bạn nằm giữa nhé.

Khi băng nhảng lên tiếng:

- Thế tôi nằm ở đâu?

- Cậu nằm trên lưng tớ hoặc gấu cũng được.

- Họ làm một cái chuồng bằng sắt rồi nhốt tôi vào đấy. Họ nấu cho tôi ăn một món sền sệt. Ban đầu tôi không thể ăn được. Ngày nào họ cũng mang thứ ấy ra, đói quá tôi phải ăn. Tôi cứ sống vật vờ trong cái chuồng bé đó. Tôi nhớ rừng, nhớ bạn bè lắm. Không chỉ có mình tôi, một dãy chuồng nhốt 10 con gấu. Chúng tôi buồn thảm nhìn nhau qua các nan sắt. Ngày qua ngày cứ thế. Một hôm có những người khiêng về một cái máy gọi là máy siêu âm. Họ cho thuốc mê vào thức ăn của chúng tôi. Tôi đã ngủ say bí tỉ. Họ siêu âm cho từng con gấu, xem mật đã to chưa, có nhiều nước không. Rồi sau đó họ chọc kim tiêm qua lớp lông, lớp da, lớp mỡ, lớp thịt vào thẳng túi mật của chúng tôi để hút mật. Khi tỉnh dậy chúng tôi đau đớn lắm, cơ thể lại thiếu mật nên mệt nhọc. Chúng tôi không ăn uống được hàng tuần.

Quy trình lặp lại ba tháng một lần, chúng tôi lại bị đè ra hút mật. Sự đau đớn cứ triền miên trong cuộc sống của chúng tôi nhưng cũng không thể ngăn cản được sự sinh sôi của chúng tôi. Khi tôi muốn làm mẹ, họ đã cho tôi ghép đôi với một chú gấu đực. Tôi mang thai và sinh ra một chú gấu con rất xinh. Tôi yêu con tôi vô cùng. Hai mẹ con tôi sống hạnh phúc cùng nhau trong cái lồng chật hẹp đấy. Dù đang nuôi con nhưng cứ ba tháng họ vẫn đánh thuốc mê và chọc kim tiêm vào ngực tôi hút mật.

Khi con tôi đã lớn, họ mở lồng để bắt con tôi. Tôi nhớ đến sự đau đớn thể xác mỗi lần kim tiêm chọc vào ngực. Tôi sợ con tôi rồi cũng phải trải qua nỗi đau như thế. Tôi ôm chặt con vào ngực, nép vào góc chuồng. Tôi cương quyết không để người bắt con tôi. Người ta lấy gậy thọc mạnh vào người tôi, tôi vẫn ngồi yên lặng. Người ta bắt đầu dùng gậy đánh tôi, tôi vẫn ngồi yên lặng ôm chặt con vào ngực. Người ta nổi điên lên lấy điện chích vào người tôi. Tôi rất đau đớn nhưng vẫn ôm chặt con vào ngực cho đến khi ngất đi.

Tôi tỉnh dậy bởi một cơn đau đớn vô cùng. Người ta nghĩ tôi đã chết rồi nên định chặt lấy bốn bàn tay của tôi. Theo họ bốn bàn tay gấu như thần dược quý. Với họ cuộc sống của một con gấu không có ý nghĩa gì, họ chỉ cần mật gấu và tay gấu mà thôi. Họ đã cắt lìa một bàn tay của tôi. Tôi gầm lên một tiếng khủng khiếp. Họ bỏ chạy toán loạn. Vì thế tôi mới thoát được vào rừng. Tôi không biết được con tôi giờ sống chết thế nào. Hức hức.

- Khếch khếch khếch. Khi vàng khóc nức lên.

- Gâu gâu gâu.

Minh cũng mặc kệ cho nước mắt rơi tới tấp xuống má, tối thế này thì ai nhìn thấy gì chứ.

Một lúc tiếng khóc ngừng lại. Tất cả đã bình tĩnh không xúc động nữa. Minh nói:

- Các bạn đã kể câu chuyện của các bạn rồi. Còn câu chuyện của tôi là thế này. Em gái tôi bị bọn người xấu bắt cóc. Tôi đang đi tìm bọn người xấu đó để đưa em gái về nhà. Các bạn hãy giúp tôi đi tìm em gái. Bây giờ khuya rồi chúng ta phải đi ngủ. Mai phải đi xa đấy.

- Khếch khếch khếch. Mọi người ngủ đi, tôi gác cho. Khi vàng nhận nhiệm vụ.

Gấu, chó và Minh quắp lấy nhau chìm vào giấc ngủ.

Chương 11.

- Gâu gâu gâu, dậy thôi sáng rồi. Chó lấy chân vuốt vào mặt Minh. Nó bèn quay sang ôm vào người gấu ngủ tiếp. Gấu nằm im cho Minh ôm. Gấu nói với chó:

- Để cho bạn ấy ngủ thêm 5 phút nữa.

Chó xuống suối bắt cá. Khi đi hái ổi. Khi hái về một đồng ổi mà Minh vẫn chưa tỉnh giấc. Khi bèn cầm một quả ném vào mặt Minh. Nó hoảng hốt ngồi bật dậy. Khi vỗ tay cười khoái trá.

Cả bọn lại men theo bờ suối mà đi. Chật vật nhất là gấu. Không còn sự dũng mãnh oai vệ, gấu đi như người bị thọt chân. Vì thế cả bọn không thể đi nhanh được.

Đến những chỗ cây mọc chằng chịt không lách nổi người qua cả bọn phải xuống suối lội nước mà đi. Minh bước chân trên những hòn đá cuội tròn nhẵn. Nó bước rất cẩn thận chỉ sợ sảy chân ngã xuống đá, đau rồi không đi tìm em được. Nó bỗng nhìn thấy một vật đỏ đỏ dưới nước. Nó thò tay lấy lên. Tim nó đập mạnh hơn:

- Dép của em Thu.

Nó bỗng nhớ, còn một chiếc dép nữa nó nhặt được trong đêm đầu tiên đi tìm em. Nó vội tháo chiếc tay nải vẫn vắt trên vai xuống, thò tay vào để lấy chiếc dép. Hai chiếc dép khác màu và khác kiểu. Nó phán đoán:

- Chẳng lẽ chúng không bắt cóc một mình em Thu mà còn một bé nữa?

Sau sự phán đoán Minh bỗng yên tâm hơn, nếu có hai đứa chắc em Thu đỡ sợ hơn.

Cả bọn đi ngược dòng suối, nước hiền hòa trong vắt chảy róc rách. Minh vừa đi vừa ăn ổi, nó chăm chú nhìn vào từng bước chân. Gấu đã tìm ra cách đi đỡ vất vả hơn. Nó đi ra giữa dòng suối rồi bơi, dù thiếu một cánh tay để quạt nước.

Minh giật mình đánh thọt khi thấy nước dưới chân không trong nữa.

- Dừng lại đi. Tất cả dừng lại không đi nữa. Minh nói dần giọng nhưng không to.

Cả bọn đã hiểu tiếng nói của nhau nên nhất loạt không đi nữa mà đứng xung quanh Minh.

- Các bạn nhìn thấy gì lạ không? Tại sao suối lại đục. Không có mưa mà nước suối đục thế này thì dứt khoát là phía trên đang có người lội hoặc là có con gì đó đang tắm.

- Đúng rồi, Minh giỏi lắm.

- Có thể là bọn bắt cóc.

- Để tôi đi thám thính. Khi vàng lên tiếng.

Rồi nó thoăn thoắt nhảy lên một cành cây, loáng cái nó đã mất hút trong vòm lá. Không lâu sau nó quay lại.

- Đi tiếp thôi. Trâu dầm.

- Trâu dầm là sao? Chó hỏi.

- Là trâu đang tắm suối.

Cả bọn đi tiếp. Gấu có vẻ đã đói. Thi thoảng ngụp mặt xuống bắt cá. Chó chép miệng.

- Ăn ít thôi không thì béo như gấu đấy.

Cả bọn phì cười vì câu nói của Tom.

Quả nhiên đi một lát cả bọn gặp một con trâu đang vùng vẫy dưới suối. Thấy có người đi đến nhưng nó vẫn mặc nhiên tắm tấp. Cả bọn tránh chỗ trâu đang tắm, đi tiếp.

- Đi đâu đấy cho tớ đi với.

Cả bọn dừng lại vì không biết có ai nói với theo. Minh quay người để tìm xem ai nói. Thì ra là trâu. Trâu đã lừng lững bước theo sau cả bọn. Trâu chỉ còn một sừng và một mắt. Minh nói với trâu:

- Đi tìm em bị bắt cóc đấy, trâu có đi cùng không?

- Cho mình đi cùng với nhé. Ở một mình buồn lắm.

Minh mệt quá, không lê nổi bước chân nữa. Khi vàng nói:

- Bạn Trâu ơi cho Minh cười lên lưng đi.

- Không tớ không cười lên trâu đâu. Minh phản đối.

Trâu đến bên Minh quì hai chân trước xuống.

- Bạn hãy lên lưng tớ. Nếu bạn ốm thì ai sẽ đi cứu em gái bạn.

Nghe Trâu nói thế Minh bèn trèo lên lưng trâu. Trâu dùng đỉnh bước đi. Cả bọn cúi cúi bước, không ai nói chuyện với ai. Có lẽ mọi người đang nghĩ về bọn bắt cóc trẻ em. Những người ấy sao xấu thế, họ không có con, có em hay sao? Những đứa trẻ đang sống trong gia đình của mình, hạnh phúc bên cha mẹ, anh em, ông bà, hàng xóm. Nay bị bắt ra khỏi gia đình. Bọn chúng bắt cóc trẻ em để làm gì chứ. Chúng không yêu thương trẻ em, vì có phải con của bọn chúng đâu. Khi trẻ em khóc chúng sẽ bực mình rồi đánh trẻ em thì sao? Khi trẻ em không muốn ăn chúng cũng không dỗ dành đâu, chúng sẽ để cho trẻ em bị đói. Chúng sẽ bắt trẻ em phải lao động nữa. Phải đi cứu trẻ em về cho bố mẹ thôi.

- Dừng lại đây, tôi có ý kiến. Trâu nói với cả bọn.

Gấu, chó và khỉ vàng đứng lại không đi nữa.

- Các bạn đã phát hiện ra dấu vết bọn bắt cóc chưa?

Cả bọn gãi đầu gãi tai.

- Tớ chỉ đi theo Minh thôi. Khi đáp.

- Tớ cũng thế. Gấu đáp

- Tớ cũng vậy. Chó đáp.

- Vậy Minh đã biết dấu chân của bọn bắt cóc chưa?

- Thật tình tớ cũng không chắc chắn lắm. Tớ chỉ đi theo sự phỏng đoán của tớ thôi.

- Vậy tớ xin có ý kiến thế này nhé. Bạn khi nhanh nhẹn nhất, bạn đi thám thính xem bọn bắt cóc đi về hướng nào? Và cách chúng ta bao xa. Sau đó chúng ta sẽ lên phương án cụ thể.

- Bạn Trâu nói đúng quá.

- Các bạn dừng chân nghỉ ngơi chút đi, tớ sẽ đi trinh sát. Khỉ vàng nhận nhiệm vụ.

Minh trèo từ lưng trâu xuống. Để tỏ lòng biết ơn trâu Minh ôm trâu vào ngực, một tay vuốt vuốt bên sườn bị cụt của trâu. Trâu cảm động chảy nước mắt. Minh lau những giọt nước mắt cho trâu. Xong nó đi vào bờ suối dút một đám cỏ non đưa cho trâu. Trâu đưa lưỡi cuốn đám cỏ vào miệng. Gấu đã no nên nằm ngửa bụng trên một phiến đá mắt lim dim. Chó xuống suối

săn cá. Chó bắt được một con cá măng dài mang đến cho Minh. Minh nuốt ve Tom:

- Tom ăn đi, tớ có ăn được cá sống đâu. Tớ vẫn có ổi trong túi đây rồi.

Minh lấy ổi trong đây ra ăn. Minh cố nuốt miếng ổi. Nó nhớt cơm và mền mền lắm rồi. Đã bốn ngày nó không được ăn cơm ăn rau.

Mãi chưa thấy khi vàng quay về, cả bọn thấy sốt ruột rồi. Càng nóng càng nóng ruột. Minh nghĩ, các bạn phải có tên cả chứ. Mình phải nghĩ cho mỗi bạn một cái tên.

- Tớ tên là Minh, bạn chó tên là Tom. Bạn trâu với bạn gấu đã có tên chưa nhỉ?

Gấu bẽn lẽn:

- Thì tên là gấu mà.

- Tên riêng cơ, tên của mình bạn thôi.

- Tớ chưa có.

- Tớ gọi bạn là An nhé.

- Tên hay đấy, tớ thích lắm.

- Trâu ơi bạn có tên chưa?

- Thì là trâu mà.

- Tớ biết rồi. Bạn tên là Lành nhé. Bạn có thích không?

- Tớ đồng ý.

- Chúng mình cùng đặt tên cho khi đi.

- Bạn ấy lém lỉnh lắm. An nói.

- Thế tên bạn ấy là Lém Lỉnh. Lành nói.

- Hay quá, tên rất hay. Khi vàng tên là Lém Lỉnh nhé.

Đúng lúc đó Lém Lỉnh quay về.

- Hình như có ai nói xấu tôi, từ xa tôi nghe thấy có người nhắc tên khi vàng.

Cả bọn cười vánh.

- Cậu có tên mới rồi, không phải khi vàng nữa nhé.

- Bạn tên là Lém Lỉnh.

- Ôi tôi thích cái tên đó. Lém Lỉnh ấy giờ là tôi.

- Bạn đã biết được bọn nó đi đến đâu rồi, báo cáo đi.

- Báo cáo, tôi đã đi rất xa nhưng vẫn chưa nhìn thấy bọn người xấu đó. Nhưng tôi đã phát hiện ra hai đồng tro. Nếu chúng ta cứ đi dọc theo bờ suối này thì sẽ gặp một đồng tro. Đồng tro này đã tắt từ lâu, tôi đã cho hẳn tay vào sờ như bạn Minh, nguội ngắt rồi. Xin hết.

- Thế còn một đồng tro thứ hai ở đâu? Bạn mới báo cáo xong có một đồng tro thôi. An lên tiếng.

- Ôi tớ quên mất, cứ tưởng là đã nói xong. Lém Linh bưng miệng cười khếch khếch.

- Lý ra bạn phải tên là Hậu Đậu nữa. Tom châm chọc.

- Đồng tro thứ hai không ở cạnh bờ suối nữa, nó ở tít trong rừng sâu cơ, rừng sâu có cái núi thật cao chắn trước mặt ấy. Đồng tro này cũng không còn ấm nữa đâu nhé. Minh này tớ bắt chuối mang về cho cậu đây.

- Lém Linh giỏi lắm đấy. Minh khen bạn.

- Như vậy thì chúng ta sẽ đi thẳng đến đồng tro cạnh bờ suối trước rồi rẽ vào sang đám tro thứ hai. Tom có ý kiến.

Trâu cười hi hí, nghe cả cái lợi mà không có cái răng nào ở hàm trước.

- Sao khôn thế hở Tom?

- Không đi như thế thì đi đường nào? Tom cãi.

- Không phải đi đường vòng thế đâu Tom ơi. Lành lên tiếng, rồi Lành lại nói thêm, bạn Tom của chúng ta vẫn còn bé mà, em út của cả bọn đấy. Chúng ta sẽ cắt rừng đến thẳng đám tro thứ hai.

- Các bạn thông minh thật đấy. Mình cảm ơn các bạn lắm. Minh rơm rớm nước mắt.

- Lém Linh đi trước dẫn đường đi.

Cả bọn bỏ suối cắt đường rừng theo Lém Linh tiếp tục đi.

Chương 12.

Đoạn đường rừng chưa có người đi nên rậm rịt và còn nhiều cây cổ thụ. Lành xung phong đi trước mở đường. An húc đầu vào lùm cây dũi dũi tạo thành một cái lỗ rồi chui qua. Tom đi theo sau, người nhỏ hơn càng dễ lọt. Lành kèn càng không đi theo lối An mở được, đôi khi cái sừng bị vướng vào một sợi dây leo, mãi mới dứt ra được. Cả bọn chật vật quá, bao lâu mới được vài trăm mét. Lành bảo:

- Tớ đã có cách, để tớ đi trước.

Lành chọn chỗ chỉ có bụi cây lúp xúc, cứ thế xông pha. Những cây nhỏ bẹp dí dưới chân Lành. Cả bọn đi theo Lành. Đột ngột Lành dừng lại không đi tiếp nữa, rồi thốt lên đầy kinh ngạc:

- Cái gì đây, chúng ta đi lạc vào thiên đường rồi.

Minh mệ lử phải nắm lấy đuôi Lành mà đi, vừa đi vừa nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Nghe Lành nói bèn mở choàng mắt ra và lách lên phía trước. Òa, cả một khoảng trời chói chang trước mặt, không một tán lá rừng nào che phủ. Òa, sao lại có loài hoa đẹp thế này ư? Màu hồng màu trắng màu tím tím, mơn mớn, rung rinh. Minh chạy ùa đến vườn hoa, không phải vườn, rừng hoa. Minh ngắm từng bông. Bông nào cũng đẹp quá. Tại sao hoa đẹp thế này mà trong vườn nhà mình mẹ không trồng nhỉ? Cũng không có vườn nhà ai trong bản trồng, nếu trồng thì mình phải nhìn thấy rồi chứ. Minh ngắm hết những bông hoa thì phát hiện ra khi những cánh hoa rụng xuống thì trên cuống hoa kết một quả to tròn như quả táo. Quả non thì màu xanh, quả già thì chảy ra nhựa màu đen đen. Minh ngắt một quả đã chín nhựa chảy ra màu đen đen đưa lên mũi ngửi, lại còn định đưa vào mồm nhấm thử. Lém Linh ở đâu chạy vụt đến cướp lấy quả trên tay Minh:

- Khếch khếch khếch, không ăn được đâu, trái độc đấy.

Minh đứng ngẩn tò te. Lành, An và Tom cũng đứng ngẩn người ra không hiểu sao. Lém Linh vỗ hai tay vào nhau cười khếch khếch rồi lại gãi đầu. Ra vẻ quan trọng một tí.

- Khếch khếch khếch. Đây là cây hoa thuốc phiện đấy.

-Ồ, Phù dung. Lành ra điều hiểu biết.

- Khếch khếch khếch, Minh đang cầm quả thuốc phiện đấy, cái nhựa đen đen kia ăn vào là ốm đấy. Không được ăn đâu.

Thì ra đây là cây thuốc phiện. Minh đã biết vì sao cây hoa đẹp thế này nhưng cả bản bây giờ không có ai trồng nó rồi. Cha cũng bảo đừng ai trồng nó, cô giáo cũng bảo đừng ai trồng nó nữa mà. Không ai trồng thì sẽ không có thuốc phiện nữa đâu. Không có thuốc phiện thì sẽ không có ai phải nghiện thuốc phiện. Vậy người nào vào rừng sâu để trồng thuốc phiện thế này thì không phải người tốt rồi. Minh nói với các bạn:

- Cây thuốc phiện là không tốt đâu, chúng ta phá nó đi thôi.

- Tiếc thật đấy, hoa đẹp biết nhường nào. Lành tiếc rẻ.

- Thực ra cây thuốc phiện không xấu đâu. Nhựa của nó dùng để chữa bệnh đấy. Hoa đẹp của nó để ngắm mà. Nhưng mà vì con người chỉ thích dùng cái tính xấu của nó thôi, thì bảo nó xấu. An nói.

- An giỏi quá, sao bạn biết điều ấy. Tom hỏi.

- Thì tớ nghe những người hút mật của tớ nói chuyện với nhau vậy mà.

- Người xấu trồng cây này thì phải phá nó đi thôi, tớ ghét người xấu lắm.

Nói rồi Lành bước vào rừng hoa thuốc phiện, nó lồng lên đạp ngã hết những bông hoa.

Minh đứng ngẩn ngơ nhìn thắm hoa đẹp đẽ nhường ấy trong chốc lát bị đè nát dưới chân của Lành. Mặt Minh tái nhợt vì nó chưa được kiểm chứng cái xấu của cây thuốc phiện, chỉ mới được nghe nói thôi. Cái đẹp rờ rờ nó vừa được ngắm nhìn khiến tâm hồn nó hào hứng, thơ thới. Nó chỉ muốn hát văng lên, nó chỉ muốn nhảy múa và bay lên. Nó muốn ôm vào lòng tất cả, những bông hoa, Lành, An, Tom và Lém Linh. Và nó buồn, lòng nó tan nát. Những giọt nước mắt lăn xuống má nó. Lém Linh chạy vội đến đám hoa chưa bị Lành giẫm nát ngắt cho Minh một bông màu hồng, một bông màu trắng một bông màu tím. Ba bông tuyệt đẹp đưa cho Minh:

- Khếch khếch khếch, đừng khóc bạn ơi. Bạn buồn chúng tớ cũng buồn lắm.

Xong nhiệm vụ Lành đến bên cạnh Minh, nó nằm phủ phục dưới chân Minh.

- Tớ xin lỗi cậu, tớ ghét lũ người xấu.

Minh đã qua cơn xúc động, ngồi xuống cạnh Lành:

- Bạn làm đúng mà, bạn không có lỗi gì đâu. Tớ chỉ thương những bông hoa đẹp quá.

- Bạn có muốn nghe câu chuyện buồn của tớ không?

- Ừ bạn kể đi cho nhẹ lòng, Tom ơi, An ơi, Lém Linh lại đây nghe chuyện của Lành.

Chương 13.

“Con trâu là đầu cơ nghiệp”, chúng tớ được cha truyền con nối câu ca ấy. Chúng tớ chăm chỉ kéo cày, kéo bừa để cho con người được vụ mùa tốt tươi. Con người cũng yêu quý chúng tớ lắm. Chúng tớ được chăm sóc và được yêu thương. Khi đã già yếu chúng tớ còn lấy thịt xương của chúng tớ để dâng lên bữa ăn cho con người. Mỗi loài vật sinh ra ở trên đời này đều có một bốn phận và nghĩa vụ, từ con kiến nhỏ nhất đến con hà mã cũng có bốn phận và nghĩa vụ riêng biệt.

- Con vi trùng nhỏ hơn con kiến. Lém Linh nói leo.
- Còn có con bé hơn cả con vi trùng cơ. Tom chêm vào.
- Con gì? An hỏi
- Tớ không biết.
- Giữ trật tự để Lành kể tiếp nào. Minh lên tiếng.

- Ngọn cỏ cũng có bốn phận và nghĩa vụ. Ví như cỏ để chúng tớ ăn nhưng cỏ cũng hại đất và chen mọc với lúa, vì cỏ cũng muốn được sống chứ. Chúng tớ muốn được sống thân thiện với con người và có ích cho con người. Với chúng tớ, con người là chúa tể. Con người thông minh nhất trong vũ trụ sống của chúng mình. Chúng mình rất vui sướng và hạnh phúc được phục vụ loài người.

- Cám ơn Lành. Tớ là loài người, tớ rất hạnh phúc và hãnh diện khi được nghe Lành nói như thế.

- Để tớ kể tiếp cho các bạn nghe. Ông chủ của tớ nghèo quá không nuôi được tớ nữa. Với lại vợ ông ấy bị ốm nặng cần tiền chữa bệnh. Ông ấy bán tớ đi. Tớ cũng vui lòng vì đã đem lại cho ông ấy một món tiền. Tớ bị mang đi làm thịt. Tớ cũng rất vui lòng. Nhưng tớ không thể ngờ rằng họ lại đối xử với tớ tệ đến như vậy. Một nhà hàng chuyên bán thịt trâu. Để cho khách hàng tin tưởng đây là thịt trâu thật và rất tươi họ cột tớ vào một thân cây to. Xung quanh nhiều người tò mò đứng xem. Họ dùng chiếc búa tạ nện thẳng vào đầu tớ. Giá như cái người nện tớ có tay nghề chắc, chỉ một nhát đã làm tớ chết tươi thì không sao. Hay là họ muốn biểu diễn cách giết trâu thời

trung cổ. Tớ cũng không biết nữa. Họ nện nhát đầu tiên làm gãy sừng tớ. Nhát thứ hai vào mang tai tớ, đau điếng. Nhát thứ ba vào trúng mắt tớ. Đau khủng khiếp nên tớ đã nổi điên, tớ lồng lên đứt đứt dây buộc, húc thẳng vào người vừa nện tớ. Tớ băng qua phố phường đông đúc, húc vào bất kỳ ai cản đường tớ. Tớ phi thẳng vào rừng. Đây chuyện của tớ là như thế đấy.

- Bây giờ cậu có ghét loài người không?
- Tớ đã nói với cậu rồi mà, tớ chỉ ghét người xấu thôi.
- Bạn Lành nói đúng đó, chúng tớ chỉ ghét người xấu thôi. An nói.
- Nhưng bây giờ nhiều người xấu lắm. Tom nói.
- Minh tốt, Minh tốt lắm. Lém Linh lên tiếng.
- Bạn của chúng ta tốt lắm. An nói.
- Bạn tốt nên tớ mới đi theo để giúp bạn mà. Lành phụ họa.

- Tớ cảm ơn các bạn rất nhiều. Cảm ơn bà nội của con, cảm ơn Giàng đã cho con hiểu được tiếng nói của loài vật, bạn con. Tớ hứa với các bạn, khi tìm được em Thu về nhà, tớ sẽ nói chuyện với loài người về những câu chuyện của các bạn. Để mọi người hiểu rằng, loài người đừng xấu nữa hãy là loài người tốt.

Cả bọn lại xuyên rừng đi tiếp. Chẳng bao lâu thì gặp đồng tro. Minh đến bên đồng tro để xem xét. Đồng tro đã nguội lạnh. Bọn người xấu kia đã có kinh nghiệm, chúng dập tắt lửa và đổ nước để nếu có người đi theo không thể biết người đi trước đã đốt đồng lửa khi nào. Minh nhìn bốn xung quanh. Trước mặt là ngọn núi sừng sững. Tại sao bọn người xấu lại không đi theo dòng suối? Vì không có suối thì không có nước uống. Vậy thì sau ngọn núi kia sẽ là gì? Là bản làng hay là đường biên giới? Hay là cách đánh lạc hướng? Bây giờ sắp tối rồi cũng không thể vượt núi được. Phải tìm chỗ ngủ thôi.

- Chúng ta sẽ nghỉ ở đây nhé. Mai đi tiếp. Trời tối rồi. Minh nói với các bạn.

- Lém Linh đi tìm chuối chín đi. Lành đi tìm cỏ non. Tom và An đi tìm dúi nhé. Tớ nằm ngủ một tẹo đây. Minh nói rồi dựa lưng vào một gốc cây có hai cái bạnh rất to. Cái ngủ đã đeo nặng hai mí mắt cậu bé.

Chương 14.

Lém Linh ra sức lay vào người Minh:

- Dậy mau, dậy mau, mưa rừng, mưa rừng, chạy mau không kịp đâu.

Minh vẫn cứ chìm vào giấc ngủ. Gió gào rú trên các tầng lá rừng. Mưa nặng hạt xuyên thủng qua vòm lá rơi lộp độp trên thảm lá khô. Mưa tạt vào mặt Minh tới tấp, Minh mở mắt ngơ ngác. Lém Linh vội vã:

- Nhanh nhanh tìm chỗ nấp thôi. Mưa rừng.

- Mưa rừng à. Chạy thôi.

Minh cuống cuống tìm nơi trú. Thấy một cái cây be bé có vẻ dễ trèo thì dừng lại:

- Lém Linh, tớ trèo lên cây này được không?

- Khếch khếch khếch không được đâu mưa ướt hết, ốm đấy.

Lành bảo:

- Trèo lên núi.

An nói:

- Nấp vào hang.

Minh nói:

- Biết rồi, leo lên núi thấy cái hang nào thì nấp vào.

Cả bọn nối đuôi nhau leo lên ngọn núi trước mặt. Mưa xối xả, nước ào ào từ đỉnh núi dội xuống. Rất may là còn nhiều cây to nên đã cản được phần nào sức của nước. Minh bước lên một móm đá, đã ướt trơn tuột khiến Minh bị ngã nhào. Tom đứng kế bên vội vàng cản được một bên ống quần của Minh. Lành nói giọng run run:

- Nguy hiểm quá, không có Tom thì... Để tôi đi trước, Minh nắm lấy đuôi của tôi, sau đến Tom, rồi cuối cùng là An nhé.

- Thế còn tôi, Lém Linh giọng dẫn dỗi.

- Bạn đu cây cho nhanh.

- Không đâu, tôi muốn đi cùng mọi người.

Minh vỗ vai mình:

- Lém Linh bạn đứng trên vai tớ này.
- Khếch khếch khếch.

Lém Linh nhảy tót lên vai Minh. Cả bọn lồm lũi đi trong mưa. Nước chảy ào ào xuống mặt khiến Minh tối tăm mặt mũi, không mở mắt ra được. Minh nắm chắc đuôi Lành mặc cho Lành kéo đi. Bỗng Lành dừng lại khiến Minh đập nguyên cái mặt vào mông Lành. Lém Linh vỗ tay cười khếch khếch. Tôm cười gâu gâu. An tế nhị chỉ hăng giọng. Lành bảo:

- Đây có một cái hang nhỏ Minh nấp vào đó đi. Nước đổ mạnh như thác rồi, không đi lên cao được nữa đâu.

Cái hang bé chỉ đủ cho Minh, Tom và Lém Linh. Minh ướt hết áo quần rét run cập cập. Tom cũng run lẩy bẩy. Lém Linh có ý kiến:

- Đốt lửa lên cho ấm đi Minh.

Tom cười:

- Đốt vào mắt à, lấy đâu ra lửa.
- Tớ đùa mà cậu tưởng thật ư?

Lành có ý kiến:

- Minh ơi, bạn đừng xấu hổ. Sao cứ phải khoác bộ da ướt ấy làm gì. Bạn trút ra đi.

- Để chúng mình giống nhau. Tom cười hi hí.
- Đừng ép, bạn ấy xấu hổ đấy. An thủng thẳng.
- Tớ không xấu hổ đâu, có gì mà xấu hổ chứ. Đây nhớ. Minh cởi bộ quần áo ướt sũng nước và hôi rình. Nó vắt khô kiệt nước rồi mắc vào một gờ đá. Khi nào tạnh mưa thì phải mặc vào người, chứ nhớ có ai gặp phải thì họ cười cho.

Cái hang nhỏ nơi Minh trú ở lưng chừng quả núi, mưa đã thành thác rồi. Nước đổ ào ào từ đỉnh núi. Minh nhìn xuống cánh rừng, cả khu rừng nước đang nhấn chìm. Minh rùng mình vì sợ hãi:

- Các cậu nhìn kia, chúng ta chậm chân một tí nữa thì đã bị cuốn theo dòng nước rồi.

- May có tớ đấy, tớ không gọi cậu thì cậu hãy còn ngủ. Lém Linh láu láu kể công.

- Cám ơn Lém Linh, cám ơn các bạn.

Mưa rừng không phải là điều gì lạ lẫm với Minh. Nó đã từng chứng kiến và khá có kinh nghiệm về mưa rừng và lũ quét. Năm trước khi vừa khai giảng xong thì có một cơn lũ ập đến. Khi lên lớp 5 nó không học ở điểm trường lẻ nữa mà phải ra trung tâm. Hàng ngày nó phải đi bộ gần 5 km để đến trường chính học. Nó phải dậy từ sớm, khi trời mới sáng lờ mờ. Nó đi một mình đến cây gạo, chỗ đó nhiều đứa cùng gặp nhau để đi tiếp đến trường. Khi đi một mình mỗi cái chân lấm. Khi đi nhiều đứa thì vui nên không mỗi chân nữa. Đường đến trường đi qua một cái động có nhiều thạch nhũ rất đẹp. Ngày trước khi cái động chưa mở cửa cho người vào xem, muốn xuống đường cái mọi người phải leo trên nóc động, tức là leo trên đỉnh núi. Bây giờ mọi người đi xuyên qua động, không phải trèo cao nữa. Mùa hè bước chân vào động mát rười rượi như đi trong cái tủ lạnh ấy. Mọi người ở đâu ở đâu đến đây để chui vào động xem cây vàng cây bạc, ông Phật và ông tiên, cái nường cái suối, cái bàn chân người khổng lồ... Ai cũng phải trầm trồ vì thích thú. Vào lúc đi học ngày nào cũng đi qua đây nên chẳng đứa nào ngó nghiêng nữa, mau đi nhanh để chóng về nhà. Cái bụng réo rất vì đói rồi.

Cái lũ về chẳng báo trước cho ai. Mưa cũng mấy ngày rồi, cha bảo nghỉ học ở nhà thôi, Minh không muốn nghỉ học. Cô giáo luôn khen Minh học giỏi thông minh. Minh đi đến chỗ cây gạo chỉ gặp cái Lý. Hai đứa đội mưa đi học. Như mọi khi chúng đi qua hang. Khi hai đứa đến giữa hang thì bỗng nghe phía sau có tiếng ầm ầm. Cái Lý kêu lên:

- Chết mất, lũ quét về.

Hai đứa leo vội lên một mỏm đá cao trong hang. Vừa ngồi vắt vẻo lên mỏm đá đã nghe tiếng nước réo phía dưới. Trời tối đen như mực hai đứa vừa đói vừa rét. Hai đứa mò mẫm tìm một chỗ rộng để nằm. Một lúc thì quen với bóng tối, phát hiện phía trên có một phiến đá rộng. Hai đứa bò lên phiến đá, chỉ sợ sên chân rơi xuống thì chắc chết, nước sẽ cuốn thẳng ra suối sâu. Hai đứa quắp lấy nhau ngủ, ngủ chán rồi lại dậy, không biết đâu là ngày là đêm. Đói thắt ruột. Đói đau bụng, rồi không cảm thấy đói nữa. Miệng khô khốc. Hai đứa thè lưỡi để liếm nước mưa rỏ qua kẽ đá. Cái Lý khóc, chỉ nhỏ thôi. Rồi Minh cũng khóc. Hai đứa khóc một lúc rồi tạnh, rồi lại khóc.

- Có ai khoong.

Có tiếng gọi vọng vào hang, kèm theo ánh đèn pin quét vào, hai đứa trẻ mừng quỳnh. Chúng lấy hết sức hét lên:

- Chúng cháu ở đây.

Mấy cô chú tìm được ngay hai đứa trẻ, họ công chúng ra khỏi hang. Thì ra nước đã rút từ đêm. Hai đứa đã ở trong hang một ngày rưỡi. Máy cô chú làm hướng dẫn cho khách đi xem hang. Hàng ngày họ quen với những đứa trẻ thường đi học qua lối này. Khi lũ ập đến cũng là giờ bọn trẻ đi học. Nhưng họ cũng chỉ biết chờ nước rút mới vào hang cứu bọn trẻ. Họ đã nấu cơm sẵn, đưa được hai đứa về, vội đơm cơm cho chúng ăn. Hai đứa thong thả nhai những hạt cơm trắng ngần với ruốc. Ở nhà chúng ăn gạo nương với mèn mén. Ăn cơm xong hai đứa muốn về nhà, một chú nói:

- Nước vẫn còn đây ở suối chưa về nhà được đâu, cứ ở đây với các cô chú.

Một ngày sau nữa hai đứa mới về nhà. Mẹ cha đã khóc đỏ hoe con mắt. Họ vô cùng lo lắng cho con nhưng cũng bị giam chân ở nhà bởi lũ.

Chương 15.

Mưa ngừng rơi, trời vẫn đen ngòm. Minh ngủ rất ngon, giữa Tom và Lém Linh. Trong giấc mơ Minh đã cứu được em đưa về nhà. Mẹ bắt một con gà, cắt tiết vật lông. Cha vo gạo nếp nung để đồ xôi. Cả nhà vui như tết. Em Thu cười nói rảnh rang. Cha sai Minh ra suối lấy một bình nước về, Thu đi theo. Hai anh em dắt tay nhau tung tăng. Bỗng nhiên có một người đàn ông nấp trong bụi cây xông ra bắt Minh. Minh hét lên:

- Chạy đi em ơi.

Rồi ra sức giãy giụa. Tom sủa loạn lên:

- Gâu gâu gâu, sao vậy?

Minh choàng tỉnh. Lém Linh đặt tay lên trán Minh:

- Đừng nói là bị ốm đấy nhé. Khęc khęc khęc.

- Tớ nằm mơ thấy mình bị bắt cóc.

- Khéo nằm mơ thật đấy. Lành nói vọng từ ngoài cửa hang.

- Dậy thôi, trời sáng rồi, để còn đi tiếp chứ. An chỗ vào hang nhắc nhở.

- Khęc khęc khęc, buồn cười quá. Lém Linh bịt miệng cười.

- Cười cái gì thế? Tom hỏi Lém Linh.

- Cái kia của Minh buồn cười quá.

Cả bọn nhìn vào “cái ấy” của Minh. Minh khép chặt hai chân lại, để che cái ấy đi. Minh hơi bực, lườm Lém Linh:

- Tường của mình thì đẹp lắm đấy.

Cả bọn lại nhìn vào cái ấy của Lém Linh. Lém Linh không xấu hổ còn lấy tay gãi gãi vào đó ra chiều thích thú. Minh mặc quần áo vào, vẫn ướt sũng nhưng phải mặc vào thôi. Người thì phải mặc quần áo chứ.

- Lém Linh đi trước trình sát đi, nhớ tìm ổi và chuối.

Lém Linh nhảy tót lên cây. Năng rờ rờ, sau cơn mưa bầu trời cao và trong. Trong lòng Minh dâng đầy một cảm xúc thích thú. Nó ngắt hai chiếc lá kẹp vào môi thổi một điệu nhạc vui nhộn. An đứng trên hai chân sau quay

vòng tròn. Lành hếch mồm lên cười. Tom lảng xãng sửa ngậu. Minh hét vang:

- Tớ yêu các cậu quá. Tớ yêu các cậu lắm.

Rừng vọng lại: quuuua.

Lém Linh về rất nhanh đưa cho Minh mấy quả vả chín mọng:

- Ăn đi để còn trèo núi. Bên kia kia.

- Là sao? Minh cuống cuống hỏi Lém Linh.

- Đã nhìn thấy người xấu rồi sao? Lành hỏi.

- Khếch khếch khếch, một đồng tro thôi.

Núi cũng không còn cao mấy, chỉ loáng cái đã đến đỉnh. Dưới kia là một thung lũng, cây cối xanh mượt. Minh mừng hú, chắc sẽ có ngô hoặc khoai. Minh giang hai cánh tay giữ thăng bằng rồi phi một mạch xuống dốc. Tom đứng ngẩn người nhìn:

- Bay à, bay à?

- Chạy thôi chứ không phải bay đâu. Lành bảo.

Tom chạy theo Minh. Hai đứa xuống nơi đất bằng một lúc lâu thì An và Lành mới xuống đến nơi. Lành hỗn hển:

- Xuống dốc khó hơn lên dốc.

Cả bọn đứng xung quanh đồng tro. Minh lấy cái que cời đồng tro, mừng quá khi thấy một cục than hồng. Nó đi loanh quanh tìm lá khô để nhóm lửa. Mưa nên lá khô ướt nhẹp. Nó đi đến ruộng ngô kiểm mấy bắp. Nó phát hiện ra dấu chân lồm trên ruộng. Tim nó đập mạnh. Nó phán đoán, toán người xấu chưa đi xa, chắc vẫn loanh quanh đây thôi. Có thể sau quả đồi thấp kia sẽ là nhà, bọn họ tập kết ở đấy. Minh phải rất cẩn thận, kéo bọn xấu bắt nốt cả mình. Không cứu được em, cha mẹ lại đau đớn hơn vì mất thêm cả mình nữa.

Minh về chỗ đồng tro, tập hợp cả bọn lại:

- Bọn xấu đang ở rất gần đây vì thế chúng ta tản ra, mỗi người đi một hướng. Tớ phải ẩn mình vào ruộng ngô, nếu không bọn xấu mà phát hiện ra chúng sẽ bắt luôn cả tớ. Lém Linh và Tom đi tìm bọn người xấu nhé. Rồi chúng ta sẽ bàn nhau cách cứu em Thu.

Chương 16.

Lém Linh đi một lúc rồi len lỏi tìm Minh báo việc:

- Khếch khếch khếch, có một căn nhà nhỏ, có hai người đang đi đi lại lại.
- Có thấy em gái tớ không?
- Em gái cậu như thế nào?
- Thì nó bé hơn tớ, tóc nó dài đến giữa lưng.
- Tớ không nhìn thấy.
- Cậu quay lại đó đi tìm nó nhé, nhìn thấy nó thì hãy về, kéo mắt công đi đi lại lại.
- Ok
- Này Lém Linh, sao cậu cũng biết Ok.
- Khếch khếch khếch, tớ cũng không biết đâu. Lém Linh gãi tai rồi leo tót lên cây chuyên từ cành nọ sang cành kia.

Lém Linh đi rồi Minh cũng ra khỏi ruộng ngô. Nó nhanh nhẹn lẩn vào các lùm cây rồi leo lên trên lưng chừng núi. Ở đó nó có thể nhìn bao quát cả thung lũng. Quả là có một cái nhà dựa lưng vào vách núi, phía trên có cây cối rậm rịt. Minh phán đoán:

- Có thể chúng nhất em Thu trong căn nhà đó, để hai đứa ở lại canh, còn hai đứa đi liên lạc với bọn người khác. Phải nghĩ cách để cứu em Thu. Một mình không thể đương đầu với bọn người xấu. Nếu có Lành và An giúp việc sẽ suôn sẻ hơn. Mình phải tìm cách đến ngôi nhà đó để biết chắc em Thu có ở trong đó không?

Mình tìm một con đường đến ngôi nhà, phải đi từ phía rừng. Mình bám các dây leo tụt xuống dốc cố gắng không gây ra tiếng động. Khi đến gần hơn Minh nhận ra ngôi nhà chỉ có một cửa vào duy nhất, không hề còn một cái cửa nào khác. Cửa duy nhất đó có hai người đứng trông, một người đứng một người ngồi. Thực chất là một cái lô cốt chứ nhà gì. Làm cách nào để lọt vào ngôi nhà bây giờ? A, đúng rồi phải đi tìm Lém Linh.

Minh trèo lên lưng chừng dốc, ẩn mình vào một lùm cây rồi khum tay gọi Lém Linh:

- Khếch khếch, Lém Linh ở đâu đến đây.

Gọi đến lần thứ ba thì Lém Linh nghe tiếng, thoãn thoắt chuyển càn tới chỗ Minh. Mặt Lém Linh vô cùng hoảng hốt.

- Hãy nhanh lên kẻo không kịp đâu.

- Sao thế? Bình tĩnh nói với tớ đầu đuôi.

- Còn đầu đuôi gì nữa chứ. Bọn chúng đang giết người. Hãy đi nhanh.

Minh nghe Lém Linh thốt lên hai từ giết người thì bủn rủn hết cả chân tay, ngã ngối phịch mông xuống đất. Trái tim đập thùm thụp trong lồng ngực. Bao hi vọng cứu được em như đám bọt xà phòng tan ra trong nước sôi.

- Khếch khếch nhanh lên nhanh lên. Lém Linh nhảy lên vai Minh.

Minh bừng tỉnh, đứng rồi phải nhanh lên, nhanh lên may ra còn cứu được em gái. Minh bật dậy đi theo Lém Linh. Con đường không dốc nữa, chỉ có cây leo chằng chịt. Minh hối hả vừa vạch cây rừng vừa đi, mặc cho những cành cây quất cào vào mặt. Lém Linh không nhảy lên cây mà bám chắc vào vai của Minh. Nó nói với Minh:

- Có nhiều người, mấy người mặc áo trắng toát. Họ đặt một cậu bé đang ngủ lên một tấm vải màu trắng toát.

- Cậu bé à? Sao Lém Linh biết.

- Tớ cũng không biết nữa. Tớ chắc là vậy.

- Giàng ơi.

- Minh đừng trách tớ. Tớ sợ quá nên không dám nhìn kỹ.

- Tớ không trách bạn đâu. Tớ chỉ cảm hận bọn người xấu.

- Sắp đến rồi đấy. Bạn đừng ló mặt ra kẻo họ lại bắt cả bạn, Minh ạ.

Đúng là một khoảng đất trống, cây rừng bị chặt hết rồi. Giữa bãi đất trống lổ nhổ một nhóm người, mấy người mặc áo trắng từ đầu đến chân đang sắp xếp thứ gì đó vào trong những cái hộp vuông. Họ làm thận trọng rồi vội vã xách những hộp vuông vuông đó lẫn vào rừng. Trên khoảng đất còn lại một bục màu trắng loang lổ những vết đỏ sậm. Minh chạy vụt ra khỏi chỗ nấp. Rất nhanh Lém Linh túm áo Minh kéo lại:

- Vẫn còn có người ở đây. Nấp ở sau cây kia. Tớ nhìn thấy họ rồi.

Có hai người đàn ông trông đáng vẻ rất bẩn, có lẽ do nhiều ngày không tắm rửa. Trên tay mỗi người cầm một cái chai, họ vừa đi vừa ngửa cổ tu. Họ đi đến chỗ cái bọc màu trắng. Một người đang đi bỗng dừng lại, nói to:

- Thôi về đi, tao ghê lắm. Đẳng nào nó chẳng chết rồi.

- Họ dặn phải chôn nó xuống đất.

- Chôn xuống đất hay không cũng thế thôi, đẳng nào đến đêm thú hoang chẳng đào lên chén nốt. Tim gan phổi thận thì thú đội lột người lấy hết rồi, còn có cái xác không để cho thú hoang dọn nốt, chứ gì mà rộn.

- Mà nói phải. Thôi chẳng tốn công mất sức đào đất làm gì.

- Bọn chó này khốn nạn thật. Nó không chịu trả tiền chúng ta.

- Ừ, không khéo nó quyt. Bọn chúng kiếm bội tiền đấy.

- Chúng ta khổ sở, trèo đèo lội xuống. Có nhờ bị bắt thì chỉ có dựa cột.

- Ngày mai chúng ta phải đòi tiền trước rồi mới chịu đưa hai đứa kia cho chúng.

- Phải đấy. Về nhanh thôi. Bọn này không tin được đâu. Có khi chúng kéo quân bên kia sang thịt nốt cả chúng ta cũng nên. Vì tiền bọn này không từ thủ đoạn nào đâu.

- Thằng này hôm nay sao lắm lời thế. Mà cũng chẳng đang tối mắt vì tiền đó sao. Chúng ta là một mắt xích trong chuỗi tội ác. Ngậm mồm lại đi.

Từ xa mùi rượu thoảng vào trong gió bay đến chỗ Minh và Lém Linh.

Đợi cho hai người kia đi khuất hẳn vào rừng Minh và Lém Linh đi ra bãi trống. Hai đầu gối Minh run cầm cập. Minh biết trong cái bọc trắng kia là gì rồi. Minh lẩm bẩm trong miệng:

- Bà nội ơi, Giàng ơi, xin cứu anh em con. Đừng để anh em con chết khổ. Chúng con còn muốn sống lắm. Chúng con rất muốn sống bà nội ơi, Giàng ơi.

- Em gái ơi, anh thương em lắm, đừng chết. Em không được chết. Anh biết không phải em đâu.

Lém Linh nép vào chân Minh. Minh biết nó cũng đang rất sợ. Một sức mạnh ở đâu dội vào trái tim còn rất non nớt của Minh. Minh quỳ xuống đất nhẹ nhàng gỡ mảnh vải trắng phủ trên mặt trong cái bọc màu trắng. Một cậu

bé đang ngủ, vẻ mặt cậu thanh thản. Minh chắp hai tay lên ngực như hóa thành bức tượng. Không phải em Thu nhưng quả tim cũng vẫn đau thế này. Đau lắm, không thể tả được.

Rất lâu cơn đau mới dịu. Minh bảo với Lém Linh:

- Chúng mình sẽ buộc bạn ấy lên cái cây cao kia nhé, để cho bạn ấy ngủ cùng với cái cây. Để những con chó hoang không làm bạn ấy đau thêm nữa.

Lém Linh và Minh bứt rất nhiều sợi dây rừng. Lém Linh nhìn thấy tay Minh chảy máu, nó lặng yên không nói gì. Minh buộc cậu bé kia bằng những sợi dây rừng. Rồi nó trèo lên một cái cây, hì hục dồn hết sức từng chút từng chút một kéo cậu bé lên một cành cây to, rồi buộc chặt cậu bé vào cây.

- Bạn ơi, bạn hãy ngủ nhé. Cây rừng luôn ở cùng bạn. Tớ phải đi cứu em tớ.

- Lém Linh ơi, phải đi nhanh đến chỗ cái nhà kia để cứu em thôi. Nếu đêm nay chúng ta không cứu được em thì ngày mai họ sẽ giết chết em như cậu bạn này đây

- Tớ biết rồi.

Hai đứa lại cắt rừng quay về thung lũng.

Chương 17.

Hai đứa đứng trên vách núi, Minh chỉ cho Lém Linh:

- Cậu có nhìn thấy căn nhà kia chưa, thực ra nó là cái lô cốt, chỉ có một cửa ra vào duy nhất. Có mấy kẻ đang canh giữ em Thu, tớ chắc chắn em Thu đang ở trong đấy. Lúc trước đến đây tớ đã trinh sát, chỉ có hai tên. Hai tên còn lại chính là hai tên chúng ta vừa gặp. Chúng vừa đi vừa tu rượu như thế có khi đã ngủ lịm ở trong rừng. Chúng ta phải nhanh lên mới kịp. Bây giờ thế này, cậu tìm cách kéo hai người đứng canh cửa kia ra xa để tớ lên vào trong nhà.

- Theo cậu thì tớ phải làm gì?

- Cậu kiếm một ít ổi hoặc chuối hoặc quả vả chín. Cậu đến trước mặt chúng bình thản ngồi ăn. Bọn chúng rất muốn bắt được cậu đấy. Vì cậu cũng khá có giá.

- Tớ biết rồi. Nhờ đâu bọn họ có súng đòm tớ một phát thì tớ chết tiệt mất.

- Đòm là gì?

- Cậu không biết thật à?

- Cậu giải thích đi.

- Là bắn ấy.

- Cậu biết nhiều từ hay nhỉ, lúc nào cậu dạy tớ mí. Quay lại việc của chúng ta, cậu rất nhanh nhẹn mà, đừng sợ. Cậu chỉ giở vờ như là một con khỉ ngộ, quanh quẩn ăn mấy quả rừng. Khi bọn chúng đến gần cậu lại lảng ra xa một téo. Cứ thế kéo chúng ra xa ngôi nhà. Tớ sẽ lên vào trong.

- Thôi được tớ vì tình bạn cao cả với cậu mà làm nhiệm vụ khó khăn này.

- Lém Linh ơi, cậu thật tuyệt. Tớ thề sẽ là bạn tốt của cậu cả đời này.

- Minh đừng làm cho tớ khóc đấy.

Minh theo gót Lém Linh, thực ra nó cũng rất lo cho Lém Linh. Nó tự lên kế hoạch cho mình, nó nhặt những viên đá to bằng quả trứng cho vào túi,

nếu bọn người kia giơ súng để bắn Lém Linh thì nó sẽ tui đá vào đầu bọn kia.

Lém Linh làm theo lời dặn của Minh rất giỏi. Hai người kia trúng kế liền. Chúng hò nhau lừa bắt Lém Linh.

- Mà chận đầu này, tao đầu này. Lừa con khỉ này vào nhà. Con này to đấy được một mẻ cao còn hơn cả cái vụ bắt cóc ấy chứ.

Lém Linh bước một bước một lò cò dụ bọn kia ra khỏi cánh cửa đang để ngỏ của ngôi nhà. Minh bèn lên vào. Trong nhà tối om. Minh gọi nhỏ:

- Thu ơi, em gái ơi em có ở đây không?

- Em đây, em ở đây. Anh ơi cứu em.

Tiếng em gái mừng rỡ đáp lại.

- Cả em nữa anh Minh ơi cứu em. Tiếng của cái Thảo.

- Suyt, khê thôi. Hai đứa chờ anh nhé. Bây giờ chưa cứu được đâu. Bọn người xấu đông hơn chúng ta. Hai em chờ anh, đừng sợ. Nhớ đừng để cho bọn chúng biết anh ở đây.

- Vâng ạ, anh đến cứu chúng em nhanh lên, em sợ lắm rồi. Tiếng em gái ằng ặng nước mắt.

- Em gái đừng khóc, anh sẽ cứu em mà. Anh đã đi theo em mấy ngày liền rồi. Nhất định anh sẽ cứu được em.

Minh đứng nấp vào cánh cửa để tìm cách lên ra. Hai thằng người kia mãi đuổi theo Lém Linh. Minh leo đến lưng chừng dốc thì cất tiếng gọi Lém Linh. Nghe tín hiệu Lém Linh nhảy tót lên cành cây thoăn thoắt chuyền đi, để lại bốn con mắt tráo trưng nhìn theo tắc mẫm.

Minh và Lém Linh cùng nhau đi tìm An và Lành. Hai đứa tìm được một vũng nước ở thung lũng. Lành thì đang đắm mình thích thú. An thì bắt được vô khối cá để lên bờ.

Minh gọi cả bọn lại bàn bạc. Còn thiếu Tom, Tom đi đâu rồi? Minh cất tiếng gọi:

- Tom, bạn đâu rồi. Bạn ở đâu.

Gọi chục tiếng mới nghe Tom ư ử:

- Sợ lắm sợ lắm.

- Sợ gì chứ.

- Tớ đánh hơi thấy mùi thuốc súng.
- Ở phía nào?
- Phía bên kia kia. Tom chỉ sang dãy núi trước mặt.
- Vậy thì chúng ta phải thật nhanh để cứu em. Chắc bọn chúng gọi tiếp viện. Hoặc bọn đến mua người.

Minh trình bày với cả bọn việc nó đã gặp được em Thu và cái Thảo. Nó hỏi các bạn:

- Ai có cách gì để cứu em gái không?

Cả bọn bóp trán suy nghĩ.

Lành có ý kiến:

- Tớ sẽ húc một đũa.

An có ý kiến:

- Tớ sẽ vả một đũa.

Tom có ý kiến:

- Tớ sẽ cắn một đũa.

Lém Linh có ý kiến:

- Tớ sẽ dứt tóc một đũa.

Minh reo lên:

- Tớ nghĩ ra rồi. Tớ sẽ đi tìm dây trói. Bạn An, bạn sẽ tấn công một đũa, bạn phải vật nó xuống đất, rồi dè chặt lấy nó. Tớ sẽ trói chặt nó lại. Bạn Lành và Tom sẽ bắt một đũa, giữ chặt lấy nó để tớ trói. Bạn Lém Linh sẽ giúp tớ trói chặt bọn nó. Bây giờ chỉ có hai đũa đang canh em gái thôi. Chúng ta phải làm thật nhanh.

Minh dứt mấy sợi dây rừng rồi cả bọn cùng đi. An đi trước kể đến là Lành rồi đến Tom, Lém Linh, Minh chốt đuôi. Minh vẫn ẩn mình trong các bụi cây để chờ thời cơ hành động. An lừng lững tiến đến một thằng người đang ngồi, người kia nhìn thấy con gấu thọt chân hét lên một tiếng rùng rợn rồi ngã lăn quay ra đất. Nghe tiếng đồng bọn hét người đứng quay mặt về phía rừng ngoái đầu lại thì gặp ngay trâu gầy sừng chột mắt và chó mất mõm sấn đến tấn công, cũng hét lên một tiếng rùng rợn. Rồi đứng chết trân, như trời trồng. Minh nghĩ bụng:

- Thì ra bọn người xấu hèn thật đấy.

Minh nhảy ra khỏi lùm cây đến từng thẳng người trói chặt tay chân chúng. Sau khi đã trói hai người kia và dặn các bạn canh chừng, Minh lao vào nhà gọi toáng lên:

- Em gái ơi, Thảo ơi anh đến cứu được các em rồi, mau chạy ra đây nào.

- Chúng em ở đây, chúng em bị trói không đứng lên được.

Minh chạy ra ngoài lục túi quần của bọn người xấu để tìm bật lửa. Lúc đứng trên lưng núi để quan sát Minh thấy một người hút thuốc lá. Quả nhiên Minh lấy được chiếc bật lửa. Minh bật lửa để soi. Em gái và cái Thảo bị trói chặt tay chân dính vào nhau. Minh cởi trói cho hai em. Cái Thu nhảy đu lấy cổ anh trai khóc nức nở. Minh ôm chặt lấy em gái khóc to thành tiếng vì mừng. Lém Linh để cho hai anh em khóc một tí thôi, nó kéo tay Minh giục giã:

- Khęc khęc khęc, đi thôi kéo bọn kia nó kéo đến đông thì sao.

- Khęc khęc khęc, Lém Linh nói đúng lắm.

- Thu ơi, Thảo ơi hai em có đi được không?

- Có chứ, chúng em vẫn đi được.

- Thế thì chúng ta đi thôi.

Phần 2:

Công viên cứu hộ loài người.

Chương 1:

Câu chuyện xuyên rừng cứu em của Minh được cả bản trong bản ngoài, cả xã trong xã ngoài, cả huyện đều biết đến. Hôm đến trường Minh được cô giáo trao cho một tấm giấy khen. Cả trường vỗ tay hoan hô Minh. Có mấy đứa con gái xinh cứ liếc mắt nhìn Minh khâm phục. Thi thoảng nhà Minh lại đón khách. Có người từ một bản rất xa mang theo xôi và gà đến tặng Minh. Sau khi thăm Minh rồi mọi người muốn thăm Lém Linh, Tom, An và Lành. Bốn người bạn đó không quay về rừng nữa mà sống chung cùng với gia đình Minh. Em Thu rất thân với An nhưng nó không thể hiểu được An nói gì. Cha thương sà xuống thành căn phòng ấm áp để cho An và Lành. Lém Linh và Tom được lẳng xăng chạy lên chạy xuống. Mẹ và cha nói với Minh:

- Từ khi loài người xuất hiện thì loài người và loài vật không bao giờ hiểu được tiếng nói của nhau nữa. Nay con lại biết nói và hiểu được tiếng nói của loài vật quả là một sự bất thường. Cha mẹ rất lo lắng về điều đó. Nếu có người xấu biết việc này thì họ sẽ bắt cóc con và các bạn con mất. Bây giờ không có việc gì mà bọn người xấu không dám làm.

- Cha mẹ ơi, con chỉ biết nói chuyện với các bạn của con thôi mà.

- Vì thế nên cha mẹ càng lo lắng hơn, cha mẹ cũng yêu các bạn của con như con, chẳng may một bạn nào bị bắt cóc thì cha mẹ cũng đau buồn lắm.

- Vậy chúng ta phải làm gì, cha mẹ ơi?

- Cha mẹ đã nghĩ kỹ việc này, bây giờ tuyệt đối con không để cho ai biết con có thể nói chuyện được với các bạn. Hãy làm như các bạn ấy chỉ như những con vật khác mà chúng ta nuôi trong nhà thôi.

Minh bật khóc khi nghe cha mẹ nói như thế:

- Không thể, các bạn ấy là bạn của con chứ không phải con vật.

Lém Linh và Tom đã hóng ngoài cửa từ khi nào, thấy Minh khóc các bạn liền nhảy bổ vào lòng Minh. Tom nói:

- Ầng ằng ằng, đừng khóc thế Minh ơi, cha mẹ nói đúng mà. Chúng mình vẫn là bạn thân của nhau, chúng mình chỉ vờ như là không phải bạn bè thôi. Thi thoảng bạn nên quát tớ hoặc đá vào bụng tớ một cái cũng được, tớ không đau đâu.

Minh ôm chặt Tom vào lòng:

- Tớ mà lại đá vào bụng cậu ư? Chân tớ sẽ rụng đấy.

Lém Linh nhảy lên vai Minh kêu rống lên:

- Khęc khęc khęc, thi thoảng bạn cũng nên nhốt tớ vào lồng. Hoặc bạn có thể chơi xỏ tớ một chút, bạn nắm cơm trộn với mắm tôm đưa cho tớ, khiến tớ phát khiếp lên được.

- Tớ không bao giờ chơi xỏ cậu như thế đâu Lém Linh ơi. Nếu sống giữa loài người mà cứ phải phòng bị thế này thì chúng ta cùng vào rừng sâu để sống với nhau.

Cha hăng giọng mấy cái rồi buồn buồn nói với Minh:

- Con trai ơi, con không hiểu lòng của cha mẹ rồi. Cha mẹ chỉ lưỡng lự trước các tình huống xấu có thể xảy ra với con và các bạn con thôi mà.

Mẹ tiếp lời cha:

- Căn nhà của cha mẹ luôn luôn là nơi bình yên con trai ơi. Con và các bạn của con sẽ được ăn no và ấm áp, không có nơi nào trên thế giới này bình yên hơn ngôi nhà của cha mẹ. Cha mẹ lo là lo ở ngoài thế giới rộng lớn kia, khi cha mẹ không đi theo các con từng bước được.

An và Lành cũng đứng hóng tự lúc nào. An nói với Minh:

- Cha mẹ nói rất hay. Minh nghe lời cha mẹ đi.

Lành tiếp lời An:

- Chúng ta cùng nhau đi làm. Tom ở nhà trông nhà. Lém Linh đi học cùng bạn Minh và em Thu. Tớ sẽ đi cày ruộng với mẹ. An đi xuống suối bắt cá và lấy mật ong rừng. Như thế có được không các bạn.

Lém Linh sung sướng kêu toáng lên:

- Khęc khęc khęc. Được đi học, được đi học.

Tom dỗi nằm bẹp dí bụng xuống sàn:

- Suốt ngày phải ở nhà trông nhà không được đi đâu à.

Minh nâng Tom đứng lên:

- Bạn đừng buồn, tớ chỉ phải đi học 5 ngày một tuần, hai ngày cuối tuần tớ sẽ đi cùng với bạn vào rừng săn dúi nhé. Lém Linh ơi, bạn không đi học với tớ được đâu. Bạn mà đến trường thì tất cả các bạn chỉ thích chơi với bạn thôi không chịu học đâu, bạn ở nhà với Tom nhé hoặc là đi rẫy với mẹ.

- Tớ thích đi học cơ.

- Không được đâu, cô giáo sẽ mắng Minh đấy. An phải lên tiếng.

- Chúng ta nhất trí với nhau thế nhé. Minh nói lại với cha mẹ đi, cho cha mẹ yên tâm nào.

- Cha mẹ ơi, sau khi nói chuyện với các bạn chúng con đã nhất trí với nhau rồi. Chúng con đã phân công nhau làm việc như thế này. Lành đi nương với mẹ, bạn ấy biết kéo cày đấy ạ. Bạn ấy bảo thế.

Mẹ giấu nụ cười suýt bật ra:

- Nhưng chúng ta không có cái cày đó đâu. Cha mẹ chỉ biết cuốc rẫy thôi mà.

À, không sao đâu để Lành đi thồ ngô cho mẹ, mẹ không phải gùi nữa.

- Vâng, thế thì hay quá rồi. Bạn An vào rừng để kiếm mật ong và bắt cá. Lém Linh và Tom ở nhà trông nhà.

Chương 2.

Cuộc sống của Minh vui quá, nhiều niềm vui thành ra không biết kể chuyện nào trước chuyện nào sau đây. Chuyện của Lành trước vậy. Lành đi theo mẹ lên rẫy. Rẫy ở sâu trong rừng và tít trên cao, Lành không leo được. Lành rất lo cho mẹ, mẹ chân yếu tay mềm thế kia sao mà gùi được ngô xuống dốc. Lành nói chuyện với Minh. Hai đứa bàn nhau một hồi rồi Lành nghĩ ngay ra giải pháp. Kiếm một sợi dây dài buộc vào một cái cây to trên đỉnh dốc và một cái cây to dưới chân dốc. Mẹ buộc gùi ngô vào dây trên đỉnh dốc, gùi ngô sẽ tự động tụt xuống chân dốc. Mẹ, sau đó chỉ việc chất lên lưng Lành rồi cùng đi về nhà. Nhiều người trong xã cũng học cách của nhà Minh, họ đỡ mất bao công sức. Mẹ còn nghĩ ra cách cho những người trong làng mượn Lành. Lành vui vẻ được giúp nhiều người nhưng Lành khải tính lắm. Dứt khoát Lành không ăn thức ăn người khác đưa cho. Lành chỉ ăn thức ăn ở nhà mình. Minh hỏi:

- Vì sao bạn không ăn thức ăn ở nhà người khác.
- Tại vì mình có nhà mình rồi mà. Mình chỉ thích ở nhà mình thôi.

Minh biết tính của Lành nên nói với mẹ:

- Mẹ à, có nhà ai mượn bạn Lành thì chỉ cho họ mượn ban ngày thôi mẹ nhé, buổi tối nhất định phải để bạn ấy về nhà. Bạn ấy không thích ở nhà người lạ đâu.

Bây giờ đến chuyện của An. Hàng ngày An đi vào rừng chơi. An rất giỏi phát hiện nơi có tổ ong mật. Có bận tổ ong ở trên cây cao An cố gắng trèo lên, vì chỉ có một tay nên An bị ngã. Lại bị mất một phần lớn mật nữa, An đau lắm mãi mới bò về được đến nhà. An cố giấu nỗi đau không cho Minh biết. Đêm đau đớn quá thút thút khóc. Minh nghe thấy vội vàng xuống với An. Mẹ cũng nghe thấy tiếng khóc, mẹ cũng xuống theo. Mẹ lấy nước ấm pha với muối loãng rửa vết thương cho An. Rồi mẹ xoa lưng cho An, mẹ còn hát một bài hát ru. Chốc lát An đã chìm vào giấc ngủ, còn kéo bề nữa chứ. Mấy ngày sau An đã khỏi, lại muốn đi vào rừng. Minh nói với An:

- An đừng đi lấy ong rùng nữa, không may bị ngã thì đau lắm. An ở nhà chơi thôi.

- Vậy thì buồn lắm.

- Nếu An muốn ăn mật ong thì Minh sẽ đi lấy cho An.

- Không phải An muốn ăn mật ong đâu. An muốn lấy cho nhà mình.

- Thế này được không, tại sao An không đi bắt cá suối nhỉ. Nhà mình ai cũng thích ăn cá mà. À, không phải tất cả đều thích, Lém Linh và Lành không thích cá.

- Đồng ý luôn.

Thế là hàng ngày An đi ra suối bắt cá. Cả nhà ăn không hết mẹ còn ướp muối phơi khô. Mẹ bảo, để dành cho mùa suối cạn, nước không còn thì làm sao có cá. Lúc ấy cả nhà vẫn có cá để ăn.

Chuyện của Tom hơi dài dòng. Khi cả nhà đi vắng hết, Lém Linh cũng đi đâu mất Tom rất buồn. Nó đi ra đi vào. Có lúc thì hét toáng lên gâu gâu. Có khi thì nằm rên ư ử. Một hôm nó quyết định theo Minh đi học. Minh đi trước nó lảng nhãng theo sau. Minh bảo nó:

- Tom về đi, không đi theo tớ được đâu, rồi lạc lối không biết đường về nhà thì chết.

Tom bướng bỉnh không nghe lời bạn. Lại còn tinh ranh tìm cách lẩn vào bụi cây để Minh không nhìn thấy. Nó đi qua một căn nhà. Ở đó nó gặp một cô nàng chó xinh đẹp. Nó lân la đến gần:

- Gâu gâu, chào bạn.

Cô nàng xinh đẹp hé một bên mắt nhìn Tom rồi lại khép mắt lại. Nó đến gần hơn nữa:

- Gâu gâu chào bạn.

Cô nàng kia vẫn chẳng buồn hé mắt nhìn lại. Nó bèn nằm xuống bên cạnh cô nàng. Để khoe thân thể cường tráng của mình nó còn nằm ngửa ra, giơ cả chân tay lên trời. Nó hát một khúc ca vui nhộn. Cô nàng kia chẳng buồn nghe lắng lạng đi vào nhà. Tom không dám cả gan bước vào nhà người lạ.

Về nhà Tom buồn lắm, nó nghĩ chắc là do khuôn mặt mất mồm xấu trai của nó mà cô nàng không thèm bắt nhời. Nó nghĩ nỗi buồn đó sẽ khiến nó

phải nhin mấy bữa, chứ bụng dạ nào mà nuốt được thức ăn. Vậy mà chỉ nghe tiếng mẹ gọi, Tom Tom... thì nước dãi nó đã chảy dề dề. Nó phi ngay đến đĩa thức ăn. Mẹ vuốt ve đầu nó âu yếm:

- Tom ngoan, hôm nay có đi chơi đâu không?

Nó bèn bỏ đĩa cơm để ôm chầm lấy mẹ, liếm vào tay của mẹ. Nó muốn khóc rống lên để mẹ biết là nó đang buồn. Mẹ không biết được tiếng của nó. Mẹ bảo nó, thôi ra ăn cơm đi, Tom ngoan lắm.

Rồi sau đấy khi cả nhà đi vắng Tom lại mon men đến nhà cô nàng. Vài ba bận như thế cô nàng cũng có vẻ muốn bắt chuyện với nó. Nó biết được điều đó liền nhích đến gần hơn:

- Gâu gâu, bạn thật xinh đẹp.

- Thật không?

- Thật mà.

- Cậu không giống người ở đây.

- Tớ đến từ nước Anh.

- Vậy cậu là anh Tây à.

- Có lẽ vậy. Cậu thấy mình có đẹp trai không?

- Tại sao cậu bị sứt mõm thế.

- Một câu chuyện dài và buồn. Bạn có sẵn lòng nghe không.

- Bạn kể đi.

Tom bèn kể lại câu chuyện của mình. Cô nàng cảm thông khóc sướt mướt. Rồi hai đứa thành yêu nhau. Tom say sưa với tình yêu tối ấy quên cả về nhà.

Cả nhà tá hỏa tam tinh đổ nhau đi tìm. Em Thu đã khóc hu hu. Cha trấn an:

- Tom đã thành thẳng con trai lớn rồi, chắc cu cậu đi tán gái đây. Cả nhà yên tâm đi, sáng mai là nó về nhà thôi.

Đến khuya mọi người mới lên giường đi ngủ. Giấc ngủ chập chờn chứ không ngon giấc như mọi khi.

Y như lời cha nói, sáng sớm đã thấy Tom về nhà dắt theo cô nàng xinh đẹp. Cha vui quá cười rất to:

- Nhà mình có thêm người rồi.

Mẹ thì lo lắng:

- Còn nhà người ta mất người thì sao. Minh nói chuyện với Tom đi, chơi với nhau thôi nhé rồi ai về nhà ấy chứ. Nhà người khác cũng biết quý người mà.

Minh nói chuyện với Tom. Tom nói lại với người yêu. Cô nàng xinh đẹp mà nết na, âu yếm nói với Tom:

- Em chỉ đi theo anh để biết tông tích của anh thôi mà anh Tây, chứ em chẳng theo không anh đâu. Em phải về nhà em chứ.

Mẹ mời cô nàng một bữa cơm nhưng cô nàng dứt khoát không ăn. Tom tiễn cô nàng về tận nhà.

Cuối cùng là chuyện của Lém Linh. Lém Linh bố nhí bố nhăng. Một đêm nó ngủ ba giường. Ban đầu nó ngủ cùng giường với cha mẹ. Nó rất yêu mẹ và ngưỡng mộ cha. Mẹ thi thoảng vỗ lấy nó rồi ôm nó vào lòng, vạch lông nó xem có con rận nào không. Cách đó của mẹ làm nó nhớ mẹ nó vô cùng. Nó là thằng bé mồ côi. Nó nhớ ngày xưa gia đình nó rất đầm ấm hạnh phúc. Mẹ ôm nó suốt ngày. Bố đi hái quả về cho hai mẹ con. Vì mẹ yêu nó quá nên nó sinh ra cái tật thích ngậm tí mẹ. Hai mẹ con cứ như dính chặt vào nhau. Bố nó không bằng lòng cái cách mẹ chiều nó thái quá như vậy:

- Em nên dạy con tự lập đi. Em phải biết rằng khu rừng chúng ta đang sinh sống không an toàn nữa rồi. Chúng ta là những kẻ bị săn đuổi. Em phải sớm dạy con biết đu cây, chuyền cành và lẩn trốn.

- Em biết điều đó nhưng em lại muốn kéo dài tuổi thơ của con. Em rất hạnh phúc khi được ở bên con. Con sớm biết chuyền cành thì cũng sớm xa lìa em. Thế giới mệnh mông ngoài kia sẽ hấp dẫn với nó.

Bố chiều mẹ nên đành để cho mẹ bế ẵm nó. Cho đến một ngày có những kẻ mang súng săn vào rừng. Hai mẹ con đang ngồi sưởi nắng trên một cành cây. Mẹ âu yếm kể cho nó nghe những câu chuyện cổ tích từ ngày xưa ngày xưa vì sao mà tổ tiên của nó không thể thành người được. Đó là vì chỉ tại một đốm lửa. Khi đó tất cả loài khí đều được thượng đế cho một đốm lửa. Các loài khí chỉ quen ăn hoa quả nên không biết dùng lửa để làm gì. Một con khí già ở cánh rừng bên luôn bắt con cháu phải ngày đêm giữ cho ngọn lửa không được lụi tắt. Mùa đông năm ấy trời đổ rét khủng khiếp,

muôn loài đều chết rét, chỉ có đàn khỉ có con khỉ già làm thủ lĩnh là sống sót. Và từ đây cùng với lửa chúng tiến hóa thành người. Nó nghe câu được câu chăng vì sự thích thú nhất của nó chính là hai bầu vú mẹ. Hai mẹ con mãi mê hạnh phúc mà không biết rằng có ngọn súng của gã thợ săn đang rình rập, rê theo từng cử động. Khi mẹ phát hiện ra thì đã muộn. Mẹ nó chỉ kịp lấy thân mình che cho con chịu lãnh trọn cả một băng đạn. Trước khi chết mẹ vẫn kịp nhảy lên bám chặt vào một chạc ba, cao tít ngọn cây, để gã thợ săn không thể trèo lên cây lấy xác mẹ. Nó không biết mẹ chết vẫn cứ ngậm chặt vú mẹ. Bỗng nó về gầm lên một tiếng rồi bế thốc lấy nó mang đi khỏi khu rừng.

Lém Linh nằm cạnh mẹ ngủ đến nửa đêm thì mò sang ngủ với Minh. Nó muốn nói chuyện với Minh một tí nhưng Minh ngủ say lắm. Thế là nó cũng lăn queo ra ngủ. Gần sáng nó bị đánh thức bởi một mùi hương của rừng núi. Đó là mùi hương tỏa ra từ giường của em Thu. Hôm nào đi học về Thu cũng hái một bó hoa rừng để vào giường. Thu bảo, để giả làm nước hoa. Lém Linh lên vào giường Thu đánh một giấc êm đềm trong mùi hương hoa dịu êm.

Lém Linh đi theo Minh đến trường. Nó đi lặng lẽ để Minh không biết. Khi Minh đang ngồi yên lặng nghe cô giáo giảng bài thì Lém Linh tò mò nhô đầu vào lớp học. Cả lũ học sinh bất ngờ thích thú, đổ xô mắt nhìn theo con khỉ, rồi hét toáng lên:

- Con khỉ. Con khỉ kìa.

Lém Linh thích chí nhảy ra tận cửa lớp ngồi, vỗ tay đèn đẹt. Cô giáo đập thước xuống bàn hô to:

- Các em trật tự.

Không thể giữ trật tự được cô giáo cho cả lớp ra chơi. Bọn trẻ vây quanh Lém Linh. Lém Linh nhảy ngược rồi nhảy xuôi. Tót cái nhảy lên cây bàng, rồi đu cành dứt bím tóc một cô học trò. Cô bé kia sợ quá gào khóc vánh cả sân trường. Các thầy cô đến dỗ học trò. Một thầy giáo nói:

- Khi ở đâu đến đây thế này, không biết có phải khỉ độc không? Phải báo lên chính quyền để có biện pháp ngăn chặn, bảo vệ học sinh.

Minh nghe nói thế sợ quá, bèn kín đáo nói chuyện với Lém Linh:

- Cậu phải về nhà ngay. Có người sắp đến bắt cậu. Tớ không thể bảo vệ được cậu đâu.

Lém Linh nghe thế vội vàng chạy về nhà, rúc mõm xuống đất nằm im ắng không dám lộ mặt ra.

Chương 3.

Tại sao mẹ cứ hay thở dài rồi bảo, niềm vui ngắn tày gang, nỗi buồn dài vô tận. Giờ thì Minh đã hiểu. Minh phải xa bản, xa núi rừng và cha mẹ, em gái và bạn bè yêu dấu về Thủ đô học đại học. Minh thi đỗ vào trường đại học Kiến trúc. Việc Minh thi đỗ đại học là một sự kiện rất “long trọng”, được bác cả triệu tập tất cả họ hàng để thông báo. Các bác vui quá bàn nhau mỗi người góp một con bò để bố mẹ Minh làm cỗ khao cả bản. Được 9 con bò. Cả nhà rộn ràng chuẩn bị giết bò làm cỗ. Bỗng nhiên Lành rống lên thảm thiết. Minh đã hiểu nỗi lòng bạn mình nên can ngăn bố mẹ:

- Đừng giết những con bò này. Hãy để chúng sinh sản. Minh phải cần chúng sinh sôi tạo ra một tài sản.

Minh cũng thưa chuyện với bác cả:

- Thưa bác, cho cháu xin chín con bò này ạ. Nhà cháu sẽ nuôi chúng để chúng sinh sôi nảy nở. Đó sẽ là tài sản của cháu sau này khi học xong cháu lập nghiệp.

Bác cả nghĩ ngợi hồi lâu rồi đồng ý:

- Minh thông minh hơn chúng ta rồi. Nó đã nghĩ đến tương lai sau này, chứ không muốn ăn thịt hết các con bò rồi sau này lấy đâu mà làm vốn nữa.

Mẹ chỉ giết gà và mổ lợn cũng đủ khao cả bản. Đặc biệt món cá suối phơi khô của mẹ ai cũng muốn ăn thêm.

Buổi chiều khi bữa tiệc khao đã xong Minh cùng Tom, Lém Linh, An và Lành đi vào rừng. Chúng đùa vui với nhau như hồi trẻ nhỏ. Lém Linh còn muốn Minh không được mặc quần áo để cho giống nhau. Tom đã làm cha của mấy chú cún, lên giọng rất kinh:

- Lém Linh không thể thành người lớn được. Chúng ta đều mặc áo quần cả đấy thôi, sao bắt Minh không mặc quần áo.

Tom được bà chủ của cô nàng xinh đẹp đồng ý cho nuôi một thằng con trai. Thằng bé vô cùng xinh đẹp. Cả nhà ai cũng yêu thằng bé. Để tưởng nhớ

người em trai không biết giờ này sống chết ra sao, thằng bé được đặt tên là Terry.

Minh nhảy một điệu ngẫu hứng với An, rồi leo lên lưng Lành đủng đỉnh xuống suối tắm. Cả bọn vô cùng thích thú. Sau khi tắm tấp nô đùa thỏa thuê, An nói với Minh:

- Bạn chăm chỉ học thành tài. Bạn nhớ khi chúng ta đi cứu em bạn đã có một ước mơ, sẽ xây dựng một công viên cứu hộ những đứa như chúng tớ. Bạn hãy nhớ lấy điều đó. Công việc ở nhà bạn đừng lo lắng. Chúng tớ đã phân công nhau, tớ vẫn đi bắt cá kiêm thêm việc chăn dắt các bạn bò. Hai cha con Tom cai quản việc trông coi đàn bò. Lém Linh ở nhà trông nhà và chăm sóc em Thu. Lành vẫn lên rẫy với mẹ. Bạn có yên tâm về sự sắp đặt của chúng tớ không?

- Các bạn khiến tôi cảm động quá đi nhưng đàn ông thì không được khóc. Tôi sẽ cố gắng học hành chăm chỉ để thành tài. Chúng ta sẽ cùng nhau xây một công viên rất đẹp.

Chương 4.

Chín con bò cái bây giờ đã thành một đàn bò hàng trăm con. Tom rất giỏi chăn bò. Cha và mẹ không cần phải bận tâm vào việc chăn đàn bò đó. Chỉ thi thoảng cha mang ít muối và ngô vào rừng để cho bò ăn thêm. Mỗi lần vào rừng cha lại mang về một niềm vui:

- Đàn bò nhà ta đã có thêm hai con bê nữa.
- Đàn bò nhà ta có thêm năm con bê nữa.

Khi mùa đông chạm vào núi rừng đàn bò thủng thẳng kéo nhau về nhà. Cha đã dựng một một dãy chuồng dài ẩn dưới một quả đồi cách nhà không xa để cho bò về trú rét. Thức ăn cũng được dự trữ từ mùa hè. Ngày rét quá mẹ đến chuồng bò đốt lên một đống củi to. Hơi lửa thổi ấm đến cho từng chú bò. Tom rất thích ngày đông giá rét được quần quanh đống lửa. Hai cha con nó được mẹ nướng cho mấy củ khoai hoặc củ sắn. Mùi sắn nướng rất thơm nhưng quả thực nó không thích ăn khoai với sắn. Nó chỉ mê món cá khô ướp muối. Mẹ cứ phải nhắc nhở hai cha con Tom:

- Ăn chậm thôi, kẻo chết hóc đấy.

Mẹ chưa nói hết câu thì đã nghe tiếng khoặc khoặc của Terry.

- Đấy khở chưa. Lại đây để bà gỡ xương cá ra cho.

Mẹ ôm Terry vào lòng rồi thò tay vào miệng Terry gỡ cái xương cá ra.

Mẹ có cách làm cá khô “mê ly quần quại”. Mẹ đánh vẩy, mổ moi hết ruột cá ra rồi rửa sạch cá. Mẹ đặt một mẫu mỡ lợn vào bụng cá rồi cho muối vào ướp sau đó đợi ngày nắng to mẹ mang ra phơi. Khi cá đã khô mẹ xếp vào chum. Trong bản nhiều người mê món cá khô của mẹ hỏi mua, mẹ chỉ tặng chứ không lấy tiền. Chuyện về mẹ nhiều như lá rừng, không kể hết được.

Minh rinh tấm bằng giỏi về nhà. Có mấy nơi ở thủ đô muốn Minh về làm việc cho họ nhưng Minh phải quay về nhà để thực hiện lời hứa với các bạn. Minh ra bến xe từ sớm để bắt xe về quê. Gia tài của chàng kiến trúc sư trẻ chỉ vón vện một chiếc ba lô. Rất háo hức để gặp các bạn và gia đình

nhưng Minh vẫn để ý đến một người đàn ông dáng người nhỏ bé, bần thiêu đang lê bước xòe bàn tay cầu khẩn xin tiền. Mọi người quay mặt đi, có người còn nhăn mặt khinh bỉ. Trong túi Minh còn mấy trăm ngàn đồng để mua vé và một gói bánh cho em Thu. Em Thu đã lớn, sắp lấy chồng rồi. Vậy mà Minh vẫn chỉ lưu giữ hình ảnh của em lúc em ngồi thu lu trong bóng tối với đôi mắt lạc thần vì sợ hãi. Lần nào về nhà Minh cũng mua bánh cho em.

Minh lấy trong ba lô gói bánh đặt vào tay người đàn ông ăn xin. Ông ta ngược đôi mắt tinh ranh khác hẳn với dáng người nhỏ thó bần thiêu để quan sát Minh. Ông ta bảo:

- Cho tôi theo cậu đi. Cậu đã làm bạn với một con chó mất mõm, con gấu mất tay, con trâu chột mắt gãy sừng và một con khỉ mổ côi mà cậu lại không thu nạp thêm một người đàn ông đang mất phương hướng hay sao?

Mình run rẩy vì quá ngạc nhiên. Tại sao ông ta lại biết chuyện riêng tư và những người bạn của Minh?

- Ông nói gì? Tôi không có những người bạn đó đâu, ông đừng đoán mò.

- Tôi không phải là người xấu đâu. Cậu hãy tin tôi. Nếu tôi là người xấu thì Lành sẽ dùng chiếc sừng còn lại húc chết tôi. Tôi thề với cậu đấy.

- Tại sao ông biết những người bạn của tôi?

- Vì tôi cũng đặc biệt như cậu mà. Xin cậu đấy. Quỹ thời gian của tôi không còn nhiều đâu, tôi chỉ muốn làm một việc tốt.

- Nhưng...

- Cậu đừng sợ việc cứu vật vật trả ân cứu nhân nhân trả oán. Tôi cũng chỉ là một con thú. Tôi cũng bị tật nguyền. Chân tay tôi lành lặn thế này nhưng tâm hồn tôi bị tật nguyền cậu à. Xin cậu hãy đưa tôi đến với công viên của cậu.

- Công viên ư? Vâng tôi sẽ đưa ông đến đó.

Người đàn ông đã đi cùng với Minh về nhà. 5 năm học hành ở đất thần kinh người đông như kiến cỏ, bon chen nhau từng xăng ti mét khối khí trong lành đã khiến cho tâm hồn Minh bị ô nhiễm một phần. Sự hồn nhiên, vô tư và niềm tin đã bị nơi này đánh cắp. Nếu như ngày còn ở bản thì người đàn

ông kia chẳng cần phải năn nỉ, chỉ cần ngỏ lời Minh đã mời người đàn ông kia về nhà mình.

Niềm vui gặp mặt khiến mọi người trong gia đình chưa nhận ra sự hiện diện của người đàn ông nhỏ bé, lạ mặt. Lém Linh nhận ra đầu tiên, nó bèn nhảy tót lên vai người đàn ông rồi lấy hai tay vỗ vào đầu người đàn ông đó kêu toáng lên, khếch khếch. Người đàn ông rụt cổ lại vẻ đầy sợ hãi. Tom đi vòng quanh người đàn ông đó hai lần. An đến đứng bên cạnh. Mọi người đổ dồn ánh nhìn về phía Minh chờ giải thích. Minh cười ngượng nghịu:

- Con xin lỗi cha mẹ vì chưa xin phép mà đã mạo muội đưa chú đây về nhà. Chú tên là Võ, con cũng mới làm quen với chú khi ra bến xe. Chú muốn được đến công viên.

- Đây là gia đình cháu, cha mẹ, em Thu và các bạn của cháu.

- Tôi xin lỗi gia đình, đã làm phiền đến gia đình vì sự có mặt không mong muốn này. Xin hãy chấp nhận tôi. Tôi không còn chốn nào nương thân.

Có vẻ như sắp đến một màn kịch rất nhiều nước mắt nên cha cất điệu cười ha hả:

- Khách quý đến nhà, khách quý đến nhà ta. Hãy mở tiệc chào mừng. Hai chú cháu ra suối tắm đi, gột rửa hết bụi bẩn và phiền muộn.

- Cám ơn gia đình rất nhiều. Chú Võ chấp tay vái cha.

Quay về phía Minh chú nói nhỏ:

- Nếu tôi là người xấu thì An đã vả cho tôi một vả, Lành đã húc cho tôi một cái rồi.

- Vâng cháu biết điều ấy.

- À quên còn gói bánh của Thu, chú vẫn giữ.

- Sao chú không ăn?

- Thực ra chú không đói.

Lém Linh, Tom, An và Lành cùng Minh ra suối. Hai cha con nhà Tom thì vừa chồm lên mặt Minh vừa hôn vừa sủa loạn xạ. An đi bắt cá. Lành dầm đồ ngẫu cả khúc suối. Lém Linh nhảy một điệu nhảy cào cào, ấy là Tom đặt tên cho điệu nhảy như thế.

Quả như cha nói, nước sôi đã gột sạch bụi bẩn và phiền muộn. Chú Võ có một gương mặt điển trai, da chú sáng và hàm răng trắng muốt. Ánh nhìn của chú thành hoàn hảo cho gương mặt. Minh hỏi chú Võ:

- Chú có hiểu được các bạn cháu nói không?

- Không.

- Vậy sao chú biết được các bạn cháu?

- Chú đọc được suy nghĩ của cháu.

- Vậy chú là người có khả năng đặc biệt.

- Có thể như vậy. Nhưng cháu đừng nói cho ai biết nhé. Cứ để chú như một người bình thường. Cháu cũng thế mà, cháu là người được chọn. Cháu cũng rất đặc biệt.

- Cháu là người bình thường thôi.

- Ừ, cứ như thế mới tốt.

Chương 5.

Nghỉ ngơi chưa được mấy ngày Minh đã triệu tập một hội nghị gia đình để nghe anh trình bày ý tưởng xây dựng công viên.

- Kính thưa cha mẹ, chú Võ và các bạn. Tôi sẽ trình bày ý tưởng xây dựng công viên của tôi. Xin mọi người chú ý lắng nghe.

Đặt vấn đề: Trong thời đại này trẻ em của chúng ta đang phải học rất nhiều, nhất là trẻ em ở các thành phố lớn. Những kiến thức hàn lâm rất nhiều...

- Xin cho hỏi hàn lâm là gì? Cha giơ tay xin phát biểu.

- Hàn lâm là những thứ không dùng được cho thực tiễn. Chú Võ nhanh nhẩu đáp.

- Vậy là họ dạy những kiến thức thừa ra không dùng đến đúng không?

- Vâng đúng vậy đấy cha ạ. Con xin nói tiếp. Những kiến thức sách vở, giáo điều.

- Này, giáo điều là gì vậy?

- Là cái thứ nói ra bắt người ta phải tin. Chú Võ lại giải thích

- Thế không được cãi à?

- Không được cãi.

- Dù là sai?

- Sai lè cũng không được cãi.

- Khổ thế thì học làm gì.

- Vẫn phải học. Đôi khi đó còn là sự dối trá nữa.

- Nguy cấp quá thế. Thế giới này rồi đi đến đâu đây?

- Nghĩ đến đã quá khiếp sợ rồi. Không dám nói ra miệng đâu. Chú Võ co rúm người lại.

- Thế thôi đừng nói ra. Con trai trình bày tiếp đi. Cha giục

- Tôi xin trình bày tiếp. Nếu có câu chữ nào mà mọi người chưa hiểu xin chú Võ giải thích giùm... Những người chế tạo ra chương trình học này họ không hiểu một cách sơ đẳng nhất rằng trong quá trình học tập chỉ có

khoảng 20% đứa học giỏi. 60% đứa trung bình và 20% đứa học kém. Thế mà họ lại đưa ra cái chương trình cho cả 100% đứa học giỏi. Họ còn bắt phải giỏi toàn diện, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, văn thơ lý số tinh thông, nhạc kịch cũng hiểu mà tranh trầu tượng cũng phải rành...Chương trình học nặng nề buộc thầy cô phải nhồi nhét vào não của học sinh một khối lượng kiến thức đồ sộ theo áp đặt của một số ông bà họp nhau lại soạn ra cái gọi là một bộ sách giáo khoa.

- Này nhồi nhét kiểu này có giống như nhồi thức ăn vào họng gà vịt không chú Võ? Cha lại hỏi.

- Nó kiểu như thế đấy anh à.

- Vậy thì không được rồi. Tuần trước xã đã phổ biến cho bà con không được học tập người dưới xuôi nhồi bánh đúc vào cổ gà vịt cho tăng cân để bán. Như vậy là không tốt đâu. Thế nhồi cái bánh kiến thức đó thẳng vào não được à?

- Vâng anh ạ.

- Sợ quá nhỉ. Họ học nhau cái cách điêu trác ấy làm gì nhỉ. Khổ thân lũ trẻ. Con trình bày tiếp đi.

- Trẻ con học trên lớp không hết nên phải đi học thêm. Cô giáo mở lớp bắt đi học thêm. Cha mẹ cũng bắt đi học thêm. Suốt ngày phải học học học, xong rồi lại vào mạng ảo. Học sinh không có thời gian để chơi, để cảm nhận được vẻ đẹp của thiên nhiên cây cỏ, cảm nhận được tình yêu thương của cuộc đời.

- Chết thật, thế thì học để làm gì? Cha hỏi chú Võ.

- Em cũng chưa tìm được câu trả lời, rằng tại sao họ lại bắt bọn trẻ con học như thế để làm gì.

- Anh nghĩ thế này chú xem có đúng không nhé. Ông nội anh ngày xưa nói, học ít thôi học nhiều mù mị đầu óc ra đấy. Mù mị là gần với ngố rồi còn gì. Có khi đấy là cách họ làm cho ngu đi đấy chú à.

Chú Võ vỗ đeten vào đùi:

- Ôi anh, anh tuyệt thật. Các cụ nói chẳng sai, hổ phụ sinh hổ tử, lân mẫu xuất lân nhi. Anh như thế mới sinh ra được cháu Minh đây.

- Tôi xin trình bày tiếp ạ. Chúng không được sống trong bình minh và cũng không được chứng kiến cảnh hoàng hôn. Chúng không đắm mình trong ánh nắng ban trưa. Chúng không được nghe tiếng chim hót. Chúng không cảm nhận được sự mịn màng của những cánh hoa, chúng không được nhìn thấy những lá cỏ mơn mớn trong làn mưa rây dịu dàng. Chúng lại càng không bao giờ biết đến sự nũng nịu thần tiên của chú mèo và sự vui mừng tốt độ của chú chó khi đón chủ về nhà. Và cả những ánh mắt yêu thương tràn đầy của cha mẹ mỗi ngày qua chúng cũng không cảm nhận được. Chúng chỉ tưởng rằng đương nhiên cuộc đời này chỉ là những bài toán được điểm 9 điểm 10, những bài văn bỗng thành bài văn lạ được tung lên mạng. Chúng quên cả cách ôm mẹ và nói lời ngọt ngào với cha.

- Chết thế à? Thế này thì họ dạy thành người gì vậy chú Võ?

- Họ sáng chế ra cách dạy người theo kiểu lập trình cho rô bốt đấy ạ.

- Thảo nào tôi thấy con Thu nó cho xem cảnh bọn trẻ con chúng đánh nhau phát ghê. Đứa bị đánh thì ngồi im cho bạn đánh chẳng phản kháng gì. Sao lại thế nhỉ, dẫu có ba bốn đứa xông vào đánh mình thì mình cũng phải tìm cách tự vệ lại chứ. Con người là phải thế mà. Có chết cũng đừng hèn vậy chứ.

- Vâng họ dạy thế đấy ạ.

- Đây tôi hỏi chú, vậy nhờ ngày mai cái đứa hôm nay tả xung hữu đột bạn như thế bỗng bị đổi vai, nó sẽ là đứa bị đánh liệu nó có phản kháng lại theo kiểu tự vệ chính đáng không chú Võ?

- Không ạ, nó sẽ ngồi im lặng như cái đứa bạn hôm trước của nó ạ.

- Sao vậy?

- Họ dạy như thế đấy ạ. Con người đang rất thích nghi với đức tính đôn hèn của mình. Những nhà giáo dục học đưa ra một triết lý gọi là luyện gà chọi anh ạ, luôn luôn có một con thua cuộc. Con thua cuộc thì chỉ có mỗi việc ngồi im để cho những con khác đá.

- Anh hiểu rồi có phải thuyết Câu Tiễn ngậm cứt đã được đưa ra dạy đại trà rồi phải không?

- Trời ơi, đúng lắm anh à. May anh ở rừng núi thưa người chứ anh đi xuống phố mà xem, thối nát ngọt nhạt luôn. Mặt người nào cũng phờng

phùng như đang trúng gió bởi rất nhiều người đang phải ngậm cút trong mồm để chờ thời. Khổ, lại tuyền những kẻ có học thôi chứ. Chú Võ bật khóc nước nỡ.

- Thôi thôi Minh con hãy trình bày hẳn vào nội dung đi. Đặt vấn đề như thế là xong rồi.

Chương 6.

Công viên của tôi có tên là “Cứu Hộ Niềm Tin”. Khi cuộc sống mà mất niềm tin thì không còn gọi là cuộc sống. Hiện tại niềm tin đang bị bào mòn với tốc độ đáng báo động, một ngày kia niềm tin sẽ biến mất vĩnh viễn trong xã hội loài người. Công viên Cứu hộ Niềm Tin gồm có ba khu rừng.

1. Khu rừng ông Ba Bị. Đó là khu rừng có rất nhiều hoa và cây ăn quả. Có rất nhiều những loài thú nhỏ như gà, vịt, chó, mèo, thỏ... Khi các em vào khu rừng này các em sẽ được chơi với những con thú nhỏ đó. Các em sẽ được bế chúng trên tay. Các em sẽ được sờ vào những cánh hoa để cảm nhận được sự mịn màng của chúng. Bên cạnh những luống hoa rất đẹp đó sẽ không có một cô tiên nào mà sẽ có các “mẹ mìn”. Tôi đang suy nghĩ xem bộ dạng của các “mẹ mìn” sẽ ra sao? Tôi rất muốn xin ý kiến của mọi người. Tôi đưa ra những giả sử, nếu “mẹ mìn” trông bộ dạng giống như một bà phù thủy trong phim thì các em sẽ nhận biết nhanh chóng. Nhưng trong thời đại chúng ta đang sống thì “mẹ mìn” có khác gì chúng ta đâu, thậm chí còn vô cùng xinh đẹp và quyến rũ như nàng Bạch Tuyết ấy chứ? Vấn đề ở đây là làm sao để các em không bị dẫn dụ bởi “mẹ mìn”.

Có thể chúng ta sẽ dạy các em không được lấy bất cứ cái gì từ tay người lạ, không được đi theo người lạ. Trẻ con biết nghe lời. Nhưng- lại nhưng- có các em lúc nào bụng cũng đói vì cha mẹ các em nghèo quá thì chỉ cần có người cho cái bánh là các em đi theo ngay...Xin mọi người cho thêm ý kiến.

Bên cạnh chuồng thú xinh là một ông “ba bị”. Bộ dạng ông “ba bị” thế nào? Ba bị chín quai mười hai con mắt rình bắt trẻ con ư? Trẻ con sẽ nhận ra ngay. Ông” ba bị” thời nay bảnh bao quyến rũ đường mật. Dù khó chúng ta cũng phải nên cho trẻ biết cách nhận diện.

Sau đó những đứa trẻ sẽ được tham gia vào trò chơi trong hàng nghìn trò chơi dựa trên những câu chuyện cổ tích. Ví dụ một trò chơi có tên “Bà ơi

sao mắt bà to thế”. Trò chơi như thế này, một đứa bé được sai mang bánh đến nhà bà ngoại. Nó phải đi qua một khu rừng có “mẹ mìn” và có ông “ba bị”. Nó phải tìm cách thoát được ông “ba bị” và “mẹ mìn”. Nếu nó không thoát được mà để “mẹ mìn” và ông “ba bị” bắt đến một ngôi nhà có một con sói. Con sói này sẽ ăn thịt nó nếu nó không trả lời được ba câu hỏi như sau:

1. Tại sao mắt ta lại to?
2. Tại sao tay ta lại to?
3. Tại sao mồm ta lại to?

Tom ngúng nguẩy đuôi rồi đi ra ngoài. Minh biết Tom có điều gì không hài lòng nhưng vẫn tiếp tục trình bày ý tưởng.

2. Khu rừng biết cách để tồn tại. Đây là một khu rừng với nhiều sự bất ngờ và thử thách. Có những đống ong rùng với những con ong hung tợn không cho bất kỳ kẻ nào đến lấy mật. Có những cây cho nước uống trong khi người đang khát khô. Có những dòng suối đầy cá. Có những cánh đồng lúa đang chín. Có những cây cao sai quả lúc liếng. Có những ruộng khoai và những nương ngô...Có những người bạn xấu và những người bạn tốt. Những đứa trẻ ngộc nghếch thân xác nhưng nghèo nàn về kỹ năng sống sẽ được học cách để tồn tại. Mỗi đứa sẽ được phát một que diêm, chỉ một que diêm duy nhất cho một tuần trải nghiệm trong khu rừng. Từ một que diêm đó chúng sẽ học cách nhóm lên một ngọn lửa và ngọn lửa đó sẽ giúp chúng tồn tại.

Trong khu rừng này chúng sẽ học cách làm việc nhóm để bắc một chiếc cầu vượt qua sông. Quan trọng hơn chúng sẽ học được cách không để bị bạn bắt nạt cũng như biết cách kiềm chế để không hành hung bạn.

Trong khu rừng này sẽ dạy bọn trẻ biết mơ mộng trở lại. Chúng sẽ biết mơ mộng những điều khác hơn ngoài điểm số và đồng tiền.

Đặc biệt trong khu rừng này chúng sẽ phải học cách động chạm tích cực, có nghĩa là chúng sẽ phải học cách tỏ lòng yêu thương bằng những cái ôm và cảm nhận những cái ôm của người khác. Chúng sẽ biết cách ôm những con vật mà không phải sợ hãi. Và để những con vật ôm lại chúng...

3.Khu rừng cảm nhận nỗi đau. Khu rừng này trồng toàn những loài hoa rất đẹp. Nhưng những cư dân sống trong đó chính là các bạn, gấu cụt tay, trâu chột mắt, chó mất mõm... Tất cả những ai đã trải qua đau thương hãy đến đây để sống và kể câu chuyện của đời mình. Khu rừng này thực chất là cứu hộ những loài vật bị hành hạ tàn nhẫn. Khi chúng ta cảm nhận được nỗi đau của người khác thì cũng là lúc chúng ta biết cách yêu thương

Tôi đã trình bày xong ý tưởng. Xin lắng nghe ý kiến của mọi người.

Chương 7.

- Tôi xin có ý kiến trước. Chú Võ giơ tay xin phát biểu.
- Vâng ạ, xin mời ý kiến của chú.
- Tôi có lời chúc mừng tới cháu Minh với một ý tưởng rất hay. Nhưng tôi... có lẽ tôi sẽ nói sau. Các bạn Lém Linh, Tom, An, Lành có ý kiến trước đi
- Bạn Lành muốn phát biểu, vâng xin mời bạn. Tôi sẽ dịch lại lời của bạn cho mọi người cùng nghe. Minh nói.
- Tôi muốn trình bày về ý nghĩa của bầy đàn. Lành bắt đầu bài diễn thuyết của mình. Loài người luôn dùng từ bầy đàn để chỉ về một hiện tượng mang ý nghĩa tiêu cực, một sự chưa tiến hóa, một sự trở lại bản năng thú vật... Với loài vật, bầy đàn chính là sức mạnh và đoàn kết, là sự sinh sôi và phát triển. Bầy đàn của loài vật rất khác bầy đàn của loài người. Có bao giờ các bạn nhìn thấy bầy trâu, bầy linh dương giẫm đạp lên nhau để chết? Chúng tôi chỉ cùng nhau chạy về hướng có đồng cỏ xanh mượt, về một hồ nước trong trẻo, mát lành. Ở đó chúng tôi thông thả gặm những đám cỏ non, rồi chúng tôi nằm bên nhau sưởi nắng và nhai lại đám cỏ đang được giữ trong dạ dày. Giữa một đàn trâu khổng lồ hàng vạn con chúng tôi chỉ có một gia đình nhỏ yêu thương. Chúng tôi cùng nhau sinh con đẻ cái, chúng tôi cùng sống bước bên nhau những chiều hoàng hôn. Những con đực khỏe mạnh sẽ có thêm một nhiệm vụ bảo vệ đàn của mình. Chúng tôi chiến đấu chống lại những con sư tử hùng mạnh. Vậy bầy đàn phải là một sự tiến hóa rất cao chứ không phải để miệt thị.
- Bầy đàn trong loài người đã bị biến tướng theo cách của loài người. Tôi không thể hiểu tại sao khi loài người hành hương về miền đất hứa thì lại tự giẫm đạp lên nhau đến chết, chết nhiều người đến thế. Khi loài người không tự giẫm đạp nhau chết thì sẽ cùng nhau xâu xé một đồng loại của mình đến chết. Và họ gọi đó là bầy đàn. Bầy đàn của loài người không giống

với bầy đàn của loài thú. Nó đã được tiến hóa theo trí tuệ của loài người và theo trường phái hủy diệt.

- Tôi cũng có ý kiến - An lên tiếng - Tôi sẽ trình bày về sức mạnh của gấu. Gấu là một loài có sức mạnh. Sức mạnh đó là trời ban cho giống loài chúng tôi. Và chúng tôi đã sử dụng sức mạnh đó chỉ với hai mục đích, duy trì nòi giống và tồn tại. Khi chúng tôi đói chúng tôi phải chiến đấu với đối thủ để giành thức ăn. Khi đến mùa sinh sản chúng tôi cũng phải dùng sức mạnh để giành con cái khỏe mạnh và đẹp đẽ. Chúng tôi sẽ gieo hạt giống của mình vào dạ của con cái. Những đứa con sinh ra cũng sẽ khỏe mạnh nhờ chính sự lựa chọn đó. Nòi giống của chúng tôi sẽ được duy trì. Tuy nhiên chúng tôi chỉ đói mới đi tìm mồi, khi đã no chúng tôi hiền hòa như cây cỏ. Thậm chí cả một mùa đông lạnh lẽo chúng tôi chỉ ngủ chứ có ăn gì đâu. Khi gấu ngủ thì cũng gần như gấu chết mà thôi. Sự sinh sản của chúng tôi cũng theo mùa, thường thì một năm chỉ có vài ngày. Khi hết mùa sinh sản chúng tôi cũng ngừng sự giao cấu.

- Sức mạnh của gấu trong loài người cũng bị biến tướng theo cách của loài người. Dùng sức mạnh gấu để đàn áp đồng loại, ăn hiếp đồng loại.

- Tôi cũng xin phát biểu. Tom giơ một chân trước lên. Tôi xin nói về sự trung thành. Loài chó chúng tôi có một phẩm chất, đó là sự trung thành tuyệt đối, điều này không còn phải bàn cãi. Chính loài người cũng hết lời ca ngợi sự trung thành của chúng tôi qua câu “khuyến mã chi tình”, “con không chê cha mẹ khó chó không chê chủ nghèo”... Nhưng sự trung thành của loài chó chúng tôi chỉ với người chủ của mình, những người đã yêu thương và nuôi dưỡng chúng tôi. Chúng tôi luôn được gần gũi với loài người nên được khen là khôn. Sự khôn ngoan đó cũng chỉ là bản năng, khi đói thì tranh ăn, khi no thì ôm bụng nằm ườn. Loài người cũng đã chẳng nói về cái bản năng này của chúng tôi là, “vứt xương cho chó cắn nhau”, hay là, “no chê cơm nguội đói đánh cả cơm thiu”... Tôi chỉ không hiểu được tại sao loài người khá mâu thuẫn khi nói về chúng tôi. Người thì bảo, ngu như chó. Người thì bảo, khôn như chó. Đành rằng có chó khôn có chó ngu. Có ông nhà văn còn viết hẳn một cuốn sách có tên là “Trái tim chó” cơ đấy. Tôi rất ngưỡng mộ loài người. Cho dù tôi có bị hành hạ đến thân tàn ma dại như thế này tôi vẫn

không ngừng ngưỡng mộ loài người. Dầu vậy tôi cũng phải lên tiếng cảnh báo loài người đang đứng bên bờ vực thẳm của sự suy thoái giống nòi. Tại sao ý à? Tôi chưa có lý luận để đưa ra thực tiễn. Tôi cần phải học qua một lớp cao cấp đã.

- Tôi, tôi cũng cần có ý kiến. Lém Linh hấp tấp chen ngang, nước mắt rơi lã chã trên gò má. Loài khỉ chúng tôi chỉ vì không biết cách giữ lửa mà không thể tiến hóa lên thành người. Thôi, đó là câu chuyện buồn của quá khứ. Quá khứ thì cho vào dĩ vãng mà dĩ vãng không tiếc mà chi. Giống như tất cả muông thú trên thế gian này chúng tôi rất ngưỡng mộ loài người. Loài người là đỉnh cao của trí tuệ, điều này đúng. Bảo chỉ loài người mới có tình yêu là không đúng. Chúng tôi cũng có tình yêu, tình yêu của chúng tôi lãng mạn hơn Romeo và Juliet nhiều. Ở cấp loài thú nên chúng tôi vẫn có tập tính của thú. Chúng tôi sống theo từng bầy nhỏ. Chúng tôi cũng đánh nhau khi tranh giành thức ăn. Những con đực cũng đánh nhau để giành ngôi vị con đầu đàn. Khi đã trở thành con đầu đàn thì con khỉ đực đó luôn có trách nhiệm bảo vệ đàn của mình. Nó dũng cảm chiến đấu với kẻ thù, nó hết lòng cảnh giới đảm bảo an toàn, tìm ra nơi có nhiều thức ăn để cho đàn của nó sinh sôi nảy nở, vùng đất sống của nó cũng vì thế được mở rộng. Loài người là đỉnh cao trí tuệ nhưng tại sao loài người lại đánh nhau liên miên? Có phải vì tranh giành miếng ăn không? Loài người tự đặt ra các bữa ăn cho mình, một ngày ba bữa, ừ thì nếu vì tranh giành miếng ăn thì cũng chỉ ba bữa đánh nhau thôi chứ. Thế giới loài người chả khi nào ngừng đánh nhau. Mí lại loài người cứ lấy chúng tôi ra để chỉ cái sự việc theo họ là không hay, ví dụ nhé, hai người đang giao phối, rõ ràng là một hành động hay, để duy trì giống nòi, thì họ lại bảo đang làm trò khi. Tại sao lại lôi họ hàng khỉ chúng tôi vào đây. Cứ cho là họ không thích duy trì nòi giống thì cũng đừng lôi chúng tôi vào miệt thị như vậy chứ. Loài khỉ chúng tôi ngoài việc duy trì nòi giống ra thì không có cái việc lấy giao cấu làm trò vui hoặc trò tiêu khiển. Loài người là đỉnh cao của trí tuệ nhưng sao người cầm đầu, người lãnh đạo lại không đưa dân tộc của họ đến nơi ấm no hạnh phúc? Vẫn còn bao nhiêu các dân tộc nghèo đói trong thế giới loài người đó thôi. Lại còn có những người đứng đầu không muốn cho người dân của họ được no ấm hạnh phúc, họ cầm

tù cả một dân tộc dưới trò chơi họ áp đặt? Cái sự này thì tôi không phục loài người. Tôi khâm phục ông khi đầu đàn của tôi hơn. Ông ấy luôn tìm ra nơi có nhiều thức ăn, nơi có nguồn nước dồi dào cho chúng tôi.

- Có cho phép tôi được nói thẳng một sự thật không? Lém Linh lưỡng lự.

- Tôi muốn được nghe sự thật. Minh cố vũ Lém Linh.

- Thế thì tôi sẽ nói. Loài người đặt ra luật lệ cho họ rồi họ luôn vi phạm. Họ đặt ra ba bữa ăn hàng ngày nhưng thực chất là họ ăn liên miên, ăn liền tù tì. bạ lúc nào là ăn lúc ấy. Hàm răng của họ khỏe nhất trong muôn loài. Họ đã ăn nhiều như thế và họ lại còn muốn để dành cho ngày mai ngày kia ngày kia. Ăn không hết còn để phần cho đời con cháu chút chút của họ nữa...Khi lúc nào họ cũng muốn ăn và phải ăn “cho nhiều người” thì tất yếu bản năng tranh giành miếng ăn phải tăng cao. Đây lý do vì sao họ đánh nhau liên miên. Lý do thứ hai vì sao họ đánh nhau khốc liệt vì họ giao cấu liên miên. Họ tự khống chế ra số cá thể để duy trì nòi giống, có nghĩa là một cuộc đời của con người chỉ cần hai đến ba lần giao phối để duy trì nòi giống, còn lại hàng nghìn lần chỉ là để chơi. Vấn đề ở đây là bản năng, dù để chơi thì vẫn có sự tranh giành, đôi khi còn khốc liệt hơn ấy chứ. Thế là họ đánh nhau liên miên.

Chương 8.

- Bây giờ tôi xin có ý kiến. Chú Võ giơ tay xin nói. Tôi muốn các bạn biết cho rằng, khi tôi theo cháu Minh về đây là vì tôi muốn được sống trong công viên Cứu hộ loài người. Tại sao chúng ta lại cứ phải cứu hộ những động vật hoang dã? Trong khi chính loài người chúng ta đang đứng trên bờ diệt vong? Tôi đang muốn các bạn cứu hộ tôi.

Nghe chú Võ nói xong mọi người ngẩn ngơ cả ra vì không hiểu. Ở mà sao đã hiểu nổi, có phải một sớm một chiều mà hiểu được nhau đâu. Từ hôm chú Võ đến đây chú kín miệng lắm.

- Tại sao phải cứu hộ chú ạ? Minh hỏi, đành rằng chú là một người vô gia cư nhưng cũng là một con người cơ mà.

- Tôi xin kể chuyện của mình. Tôi là người đọc nhiều, sách trên vạn cuốn, càng đọc càng thấm câu của tiền nhân rằng “thiên hạ nhân thiên hạ tài” nên cũng không thể vỗ ngực mạo nhận là kẻ “trên thông thiên văn dưới tường địa lý”. Tôi đặc biệt ưa nghiên cứu về Kinh dịch. Tôi phát hiện ra rằng, cái thời chúng ta đang sống đây là thời mạt pháp, ô nhiễm trên bình diện cả năm châu lục, kẻ tiểu nhân đắc thế kẻ quân tử chờ thời. Trời đất sinh ra những loài vi khuẩn độc hại mà không tìm ra thuốc chữa. Muốn không bị lây nhiễm phải luyện trí óc thông minh chứ không phải luyện cơ thể khỏe mạnh. Cùng với phát hiện đó thì hữu duyên tôi được đọc một cuốn sách viết từ cách đây hơn 70 năm rồi, viết về những con vật đã nổi dậy chiếm nông trại, những con lợn trở thành ông chủ đêm đêm hút thuốc xì gà và đánh bài. Cuốn sách có tên là “Trại súc vật”. Tôi chỉ không hiểu tại sao đã 70 năm rồi mà vẫn còn nhiều người đến thế sợ hãi cuốn sách này. Hẳn 70 năm trước ông tác giả kia cũng không thể ngờ rằng các con vật trong tác phẩm của ông nó đã được tiến hóa nhanh đến vậy.

Vĩ thanh:

Năm giờ chiều Mồm Loa sai một đồng chí đưa công văn đến bộ phận xuất bản của Trại. Việc kiểm điểm không thể khất lần mãi. Bộ phận xuất bản gồm tuyền những đồng chí đọc thông viết thạo lại còn biết viết văn làm thơ. Đồng chí Nã Phá Luân đã đầu tư một số cám tương đối cho bộ phận này. Cái kho lớn đã được ngăn một khoảnh nhỏ cho bộ phận xuất bản. Những bức tường được sơn màu trắng. Trên một bức tường được viết bản nội qui như sau: Chúng ta không làm việc được như các đồng chí Lừa, không đẻ trứng được như các đồng chí Gà, không cho tinh trùng như những đồng chí Lợn rêu. Chúng ta không biết vẩy đuôi mừng và sủa gâu gâu như những đồng chí chó...Chúng ta chỉ nghĩ ra những mỹ từ thật đẹp để ca ngợi đồng chí Nã Phá Luân. Những mỹ từ đó sẽ được đổi thành cám.

Trong bộ phận xuất bản có mười đồng chí, được phân những thứ bậc cao thấp. Phần cám được chia theo thứ bậc sau khi dòng chữ “làm theo năng lực hưởng theo nhu cầu” bị mờ đi. Những con vật không thèm buồn bả ra tán vào rằng những dòng chữ kia bị xoá đi hay bị mờ theo thời gian.

Thời gian vừa qua bộ phận xuất bản đã phạm phải sai lầm. Cho in ấn và phát hành một cuốn sách nói xấu trại súc vật. Cuốn sách này lại đi gọi các đồng chí lợn là con lợn. Gây hiểu lầm và ảnh hưởng rất xấu đến sự phát triển của trại. Đồng chí Nã Phá Luân rất phiền lòng. Mồm Loa hiến kế, bắt hết bọn kia cho vào tù. Đồng chí Nã Phá Luân có cách nghĩ khác. Cho bọn kia vào tù thì quá dễ. Nhưng lại mất cám để nuôi chúng. Lại ảnh hưởng đến uy tín của trại, về vấn đề lợn quyền và tự do eng éc. Đồng chí Nã Phá Luân bèn gọi cấp trên của cấp lãnh đạo bộ phận xuất bản. Đồng chí Nã Phá Luân thân tình chỉ bảo đồng chí cấp trên:

- Tôi biết thời gian vừa qua đồng chí có sáng tác được một số hoan ca sự trong sáng, tài năng và đạo đức của chúng ta. Một xã hội tươi đẹp nhất trong mọi xã hội. Đặc biệt là hoan ca về trận đánh ở cối xay. Tuy nhiên chưa có tác phẩm nào xứng với tâm của thời đại. Nay đồng chí lại để lọt một tác phẩm nói xấu chúng ta như vậy. Đồng chí không thấy xấu hổ hay sao, khi chúng viết, tiếng đầu lòng con gọi éc. Chúng ta đã có bước phát triển nhảy vọt. Tiếng éc là tiếng lợn bị chọc tiết. Không thể có tiếng éc trong trại chúng ta. Cũng không thể có chữ ùn ùn. Chúng ta no đủ, không thể ùn ùn. Đồng chí

phải đi thực tế. Đến các bộ phận. Phải tìm tấm gương để cho mọi con vật noi theo. Những hoan ca không được có những từ phản cảm như là éc hay ún ỉn. Có điều này tại sao các đồng chí mang tiếng là những nghệ sỹ mà lại không nhận ra nhỉ. Rất đậm đà bản sắc, bản chất. ịch ịch ịch ịch.

- Kính thưa đồng chí Nã Phán Luân, tôi đã nghe ra cả một bản giao hưởng tuyệt mỹ trong từng lời nói của đồng chí. Tôi sẽ chỉ đạo viết bản giao hưởng ịch thưa đồng chí Nã Phá Luân

- Chuyện đã xảy ra, các đồng chí phải tự kiểm điểm sâu sắc. Phải tự nhận thức tác hại của vấn đề. Tôi không đưa ra bất cứ hình thức xử phạt nào. Điều này rất mang tiếng. Các đồng chí phải tự xử. Sau đó báo cáo lên tôi.

Trại súc vật đã chuyên nghiệp hoá súc vật thành từng súc vật chuyên sâu. Nhóm lừa chuyên kéo, thi thoảng có cử tạ. Nhóm xuất bản đã làm thành thơ, thân lừa ưa cử tạ. Nhóm cừu chuyên để xén lông, không cần chó săn cũng sắp hàng đi thẳng tắp. Nhóm gà mái chuyên đẻ trứng, đẻ xong cũng không cần cục ta cục tác. Nhóm lợn, không được gọi là nhóm lợn, bày đàn lợn có sự phân hoá rất lớn. Một số ít được nằm trên giường có đệm trải ga trắng, được hút xì gà và uống các loại rượu nước ngoài với mức thuế lên đến 200%. Trừ rượu Na pô lê ông, cấm không được nhập. Được đi xe hơi ngoại nhập với mức thuế 300%. Một số nhiều hơn được nằm trên giường không trải ga trắng, được uống rượu ngoại nhập nhưng rẻ tiền hơn, được đi xe hơi ngoại nhập nhưng ít tiền hơn. Một số đông hơn nữa chỉ được nằm trên nền rơm nhưng vẫn được đi xe ngựa kéo. Nhóm này chỉ được uống rượu của trại tự nấu. Uống xong say bí tỉ nên nằm đầu đá ỉa ra đấy. Nhiều bạn đi họp không kịp tắm rửa thối hoặc cả phòng họp. Nhóm lợn rẻo, chuyên chỉ để phối giống nhưng đã phải làm công việc nặng nhọc nhất, được ăn ngon mặc đẹp, không phải làm việc gì.

Những con vật không được làm ăn riêng lẻ mà phải làm việc theo tập thể gọi là Hợp tác xã. Buổi sáng đúng 6 giờ một con trâu già, đã hết tuổi làm việc. gõ keng giục tất cả ra đồng. Một con chó già đã rụng hết răng nhưng vẫn hay sủa hóng, làm nhiệm vụ điếm danh. Con vật nào đi muộn 5 phút bị trừ khẩu phần ăn. Đúng 11 giờ trưa keng lại vang lên. Các con vật được về nghỉ trưa. Keng vang lên đúng vào lúc con vật nào đó đang giơ cuốc quá đầu

để chuẩn bị bổ xuống luống đất, thì ngay lập tức chúng bèn hạ cuộc xuống, phủi chân đi về. Chúng không buồn bổ nhất cuộc. Mặc dù buổi chiều chúng sẽ mất sức để giơ cái cuộc lên cao hơn đầu và bổ xuống đất, để đất được lật lên. Một lần bò thi sỹ khi đi thực tế để viết thơ đã phân tích như sau: Một ngày có hai hiệu lệnh kẻo để cho các con vật được nghỉ ngơi, cũng có ít nhất hai con vật giơ cuộc quá đầu nhưng không bổ xuống để lật đất lên. Tình trạng này khi chưa có hợp tác xã không xảy ra. Như vậy một ngày sẽ có 4 đơn vị năng lượng bị tiêu hao mà không có 4 đơn vị đất được lật lên. Đó là chưa kể đến việc các đơn vị đất được lật rất nông, sẽ dẫn đến tình trạng đất không tươi. Hạt giống cây trồng gieo xuống sẽ không tươi tốt. Tuy nhiên sau khi đi thực tế về thi sỹ bò lại làm thơ rằng: “Mất mùa là bởi thiên tai. Được mùa là bởi thiên tài chúng ta”.

Ban đầu mỗi con vật trong trại không chú ý lắm đến câu chuyện. Sau khi nghe thấy thuốc độc thì đều thất kinh. Chúng thì thảo với nhau rằng, đồng chí Nã Phá Luân đã ban cho đồng chí cấp trên nhà thơ ba món: thanh gươm, dải lụa và chén thuốc độc để đồng chí tự xử. Những con vật thất kinh. Phen này chắc đồng chí cấp trên nhà thơ không thể thoát bằng nước mắt được rồi. Chẳng là ba lần trước đồng chí đã khóc rất thành khẩn nên thoát tội.

Những đồng chí trong bộ phận xuất bản căng thẳng lo lắng, cuộc họp sẽ diễn ra trong không khí nôi da xáo thịt như những con vật trong trại kháo nhau. Phần trăm trách nhiệm cá nhân đã được ghi rõ ràng nhưng kín đáo dưới chân một bức tường. Sự kín đáo đó là rất cần thiết, vì những con vật đã biết nhòm nhỏ nhau và đã biết kiện tụng. Đồng chí Nã Phá Luân phải đau đầu vì vấn đề kiện tụng vượt cấp. Mồm Loa cũng bị kiện. Trong một đơn kiện, bày chớ đã gọi Mồm Loa là Mồm Loa Móp Dải. Sau lưng Mồm Loa những con vật chỉ gọi là Móp Dải. Phần trăm trách nhiệm được chia như sau: đồng chí biên tập được chia 100% cơ bản, đồng chí phó được chia 100% cơ bản cộng thêm 70% cơ bản, đồng chí trưởng được cộng thêm 80% cơ bản. Chiếu theo phần trăm ăn thì đồng chí nào ăn nhiều hơn thì trách nhiệm nhiều hơn. Nhưng ở trại súc vật thì lại không phải thế. Khi có sai phạm xảy ra thì trách nhiệm sẽ được trút xuống cho đồng chí được ăn ít nhất. Thời gian vừa qua

các đồng chí trong bộ phận xuất bản ngấm ngấm trút giận lên đồng chí biên tập cuốn sách. Cho rằng vì đồng chí này mà phần cảm đã bị rút bớt.

Trái ngược với sự căng thẳng lo lắng, cuộc họp do đồng chí cấp trên nhà thơ chủ trì lại hết sức nhân văn. Đồng chí ân cần hỏi thăm từng đồng chí trong bộ phận xuất bản. Đồng chí hết sức ca ngợi tài năng của đồng chí biên tập:

- Đồng chí ạ, cậu là một người rất có tài, rất có tài. Mọi tác phẩm của cậu đều được đón nhận. Tài thật mới được đón nhận như vậy chứ. Bộ phận xuất bản mà không có đồng chí thì chẳng còn được biết đến. Đồng chí là tài năng nhất trong bộ phận xuất bản.

Sau khi ca ngợi xong tài năng của đồng chí biên tập, đồng chí cấp trên nhà thơ bèn đứng lên trên bục cao nhất. Đồng chí rất trịnh trọng lấy trong ca táp ra một bọc đen đen. Các đồng chí tham dự cuộc họp hồi hộp theo dõi. Có đồng chí yếu tim phải đưa tay lên giữ chặt lấy ngực, đồng chí đã bị tai biến mạch máu não phải đưa cả hai tay giữ chặt lấy đầu. Mọi đồng chí đều đoán già đoán non, trong cái bọc đen đen kia là thanh gươm, dải lụa và chén thuốc độc, không biết ba thứ đó có phải được ban cho đồng chí biên tập, đồng chí phó và đồng chí trưởng như những con vật đã kháo nhau bấy lâu nay?

Mặc cho các con vật mặt nghệt ra vì đoán già đoán non, đồng chí cấp trên nhà thơ mặt đầy ắp ăn năn hối lỗi. Hình như có cả một giọt nước mắt to sắp sửa rơi ra khỏi tròng mắt. Những bộ mặt đang nghệt ra kia giãn ra chút ít. Có đồng chí sẵn óc hài hước đã bật ra dấu hiệu của tiếng cười. Khóc, chắc lại khóc. Tiếng cười cũng là một bệnh dịch dễ lây. Dấu hiệu của tiếng cười loang ra trên hầu khắp vẻ mặt của bộ phận xuất bản. Đồng chí cấp trên nhà thơ đã nhận ra dấu hiệu đó. Đồng chí bèn dứt khoát, làm động tác dứt khoát, rút trong cái túi đen ra một vật. Nó có màu vàng sáng chói, to cỡ bàn tay của con người. Các con vật cùng rướn về phía trước để nhìn cho rõ. Nhìn rõ rồi thì cùng ò lên một lượt. Đó đích thị là cái Bàn Vả, ”made in China”. Đồng chí cấp trên chủ tịch theo nhịp một hai vả cái bàn vả vào má, một hai, phải trái, một hai, phải trái... đủ một trăm cái. Hai má đồng chí chủ tịch nhà thơ sưng vù và đỏ lựng. Vẻ đau đớn hằn trên nét mặt cùng với vẻ ăn năn sám hối

thành khăn. Những con vật trong bộ phận xuất bản tròn xoe mắt nhìn. Có con lộn hết cả tròng ra khỏi hốc mắt.

Ba con lừa, hai con vịt, năm con gà mái và Mồm Loa đang chụm đầu vào ô cửa kính nhỏ xíu để hóng hớt, bỗng nhiên cùng ù té chạy. Vịt quàng quạc: mắt lộn luộc. Gà mái lạc giọng: khiếp khiếp.

Trong phòng cuộc họp vẫn chưa kết thúc. Đồng chí chủ tịch nhà thơ sau khi tự vả đúng một trăm cái vào hai má theo nhịp một hai bèn từ tốn gói cái bàn vả vào hộp, cho vào túi đen rồi đút lại vào ca táp. Cất cái ca táp xuống dưới gầm bàn. Đồng chí nói:

- Đồng chí Nã Phá Luân tuyệt vời của chúng ta. Đồng chí ân nhân của chúng ta. Đồng chí nhân văn của chúng ta. Đồng chí hào sảng của chúng ta. Đồng chí đức độ của chúng ta. Đồng chí nhất mực trong sáng của chúng ta. Đồng chí vị tha của chúng ta. Đồng chí Nã Phá Luân đã truyền đạt ý kiến rằng, không có kỷ luật, không có kiểm điểm gì hết. Nhưng mỗi đồng chí trong bộ phận xuất bản của chúng ta phải nhận thức rằng, đó là một cuốn sách tồi tệ, một quả bom tấn mà bọn phá hoại, bọn thù địch đã cài vào để phá hoại bộ phận của chúng ta. Các đồng chí đã nhận thức rõ ràng chưa?

Lúc đó đã gần 12 giờ trưa, tất cả những con vật đều đã đói. Chúng giơ tay biểu quyết. 100% đã nhận thức rõ ràng.

- Đây khi đọc xong rồi thì các đồng chí hiểu tại sao chúng ta phải cần đến sự cứu hộ.

Chú Võ ôm mặt khóc hu hu.

- Đỉnh cao trí tuệ của con người là tiếng nói và chữ viết cũng bị những con vật chiếm giữ rồi thì chúng ta sẽ bị chúng sai khiến. Chúng ta chỉ chờ ngày diệt vong mà thôi.

Chương 10.

- Tôi đã sáng tỏ ra khá nhiều vấn đề khi nghe ý kiến của mọi người. Có nghĩa là chúng ta sẽ xây dựng một Công viên Cứu hộ loài người. Vậy ai sẽ là người cứu hộ chúng ta? Minh đặt vấn đề. Từ xưa đến nay chỉ có con người cứu hộ các loài vật.

- Không phải là tôi đâu đấy. An nói.

- Tất nhiên cũng không phải tôi. Lành nói.

- Lại càng không phải là tôi. Tom nói.

- Tôi không biết cách giữ lửa đâu. Lém Linh cũng vội lên tiếng.

- Thế thì là ai đây? Cha vò đầu bứt tai.

- Yên lặng và nghĩ kỹ đi đã, đừng nói vội. Chú Võ tỏ ra rất căng thẳng.

- Tôi nghĩ ra rồi. An mừng rỡ giơ tay xin phát biểu.

- Nghĩ ra rồi thì nói luôn đi. Lém Linh bỏ hai tay đang che mặt ra.

- Loài người vẫn là thống soái. Loài người vẫn là đỉnh cao. Trong thế giới loài người đang tồn tại đây, tại sao có những dân tộc rất phát triển, tại sao có những dân tộc kém phát triển? Tôi không phải loài người tôi không biết vì sao đâu. Kệ loài người các bạn đấy. An khóc rống lên.

- Sao bạn lại khóc thế? Minh đến bên cạnh An ôm lấy vai bạn. Bạn hãy bình tĩnh lại đi. Bạn đang nói đúng vấn đề mà.

- Tại vì tớ xúc động quá. Tớ rất yêu loài người. Tớ nghĩ đến một ngày kia nếu loài người bị diệt vong thì cả vũ trụ này cũng bị diệt vong.

- Tôi có ý kiến.

- Xin mời bạn Lành.

- Rõ ràng là trong thế giới loài người có những dân tộc rất phát triển, những người dân ở đất nước đó họ được sống trong một môi trường sạch sẽ, ít bị áp bức bởi sự dối trá, lừa lọc. Con người được tôn trọng. Quyền con người được tôn trọng. Tại sao những dân tộc kém phát triển không học tập... Hu hu hu, tôi không phải là người nên tôi không biết việc của loài người

đâu. Thôi tôi không biết đâu. Lành khóc rất thảm hại, bên con mắt lành nước mắt cứ từng giọt ngừng dài rơi tới tấp.

- Ở hay, có gì xúc động thế mà phải khóc chứ. Câu chuyện đang hay mà. Hình như tôi đã nghĩ ra được điều gì hay ho trong đầu. Tom đi vòng quanh ba lần rồi đình đặc ngồi xuống. Tôi đã tìm ra thủ phạm đang giết hại loài người, đó là tiền. Loài người đang bị phụ thuộc bởi đồng tiền. Tôi lấy ví dụ nhé, ông chủ của tôi, ông ấy có yêu thương chúng tôi không? Tôi khẳng định là có. Tôi cảm nhận được điều đó qua bàn tay ông ấy vuốt ve tôi. Rồi ông ấy bị đồng tiền làm cho lóa mắt khi ông ấy chứng kiến canh bạc chọi chó. Đồng tiền chảy vào túi rất dễ. Ông ấy mới luyện chúng tôi để đi chọi. Tôi đã nhìn thấy những đồng tiền sau buổi tôi thắng cuộc, nhiều lắm. Và vẻ mặt hi hả của ông chủ tôi. Mặc cho tôi đau đớn rên rỉ đêm ấy ông chủ mở đại tiệc ăn mừng. Ông ấy làm nhiều thức ăn ngon, nhiều rượu ngon và có nhiều cô gái đẹp, nõn nà thơm phức vây quanh. Họ ăn uống tưng bừng rồi từng cặp họ giao phối. Tôi nhìn thấy một cặp rất gần, còn họ không nhìn thấy tôi. Cô gái trẻ lắm, còn người đàn ông kia thì đã già và bặm trợn. Cô gái rên rỉ đau đớn và máu chảy dài xuống chân. Tôi rất thương cô gái đó. Tôi muốn nhảy ra cắn nát mặt người đàn ông kia. Nhưng tôi không thể, tôi bị xích và tôi đang bị thương. Bỗng nhiên cô gái trẻ ngừng khóc và rên rỉ. Cô ấy cười có vẻ rất hạnh phúc khi người đàn ông già bặm trợn đưa cho cô ta hai cọc tiền. Cô ta lấy những đồng tiền lau vết máu đang chảy xuống chân, rồi cô ta nhảy lên người đàn ông. Bỗng chốc có sự thay đổi, người đàn ông kia mới là nạn nhân của cô ta. Tôi đã căm ghét đồng tiền từ khi đó. Nếu loài người không muốn bị diệt vong thì loài người phải khai tử đồng tiền. Bằng cách nào ư? Tôi không biết đâu. Tôi không phải là loài người tôi không biết việc của con người đâu. Sao tôi lại đau tim thế này cơ chứ. Terry, con hãy đi ra ngoài kia cho thoáng.

- Cha, cha đừng xúc động thế. Cha hãy ở lại để cho con phát biểu về đồng tiền.

- Đừng, con trai con còn trẻ con đừng nói đến chuyện ấy đau lòng lắm con ơi. Tom can con.

- Hãy cho con nói đi cha, vì chúng ta đang thảo luận về Công viên cứu hộ loài người mà. Chúng ta phải nói ra hết ngọn ngành chứ cha. Xin ông chủ Minh cho tôi nói.

- Terry nói đi và nhớ đừng gọi tôi là ông chủ. Minh lên tiếng.

- Vâng. Loài người là chúa tể. Loài người là đỉnh cao của trí tuệ. Nhưng loài người không bao giờ biết kìm nén cảm xúc của mình. Khi loài người phát hiện ra chất nổ TNT loài người đã dùng được vào bao nhiêu việc hữu ích. Những việc hữu ích đó có thể cứu giúp cho X con người. Ngay lập tức loài người lại dùng TNT đó để chế tạo thuốc súng để giết chết Y con người. Mà Y có khi lại lớn hơn X rất nhiều. Khi loài người phát hiện ra chất phóng xạ cũng thế, X và Y luôn luôn là một ẩn số để loài người chạy đua. Tại sao như thế? Tôi không phải loài người tôi không biết. Điều này chỉ có thể loài người tự trả lời.

- Phải giết chết đồng tiền thì loài người mới bình yên được. Tom lớn tiếng.

- Không cha ơi, thế giới loài người không chỉ bị cầm tù bởi đồng tiền đâu, còn vàng và dầu mỏ nữa cha ạ. Họ rất trí tuệ, họ còn sinh ra một đồng tiền ảo gọi là Bitcoin nữa đấy.

- Sao con trai của cha biết nhiều thế. Tom đến bên con trai âu yếm hỏi.

- Cha bảo con ở nhà trông nhà, con không có việc gì làm con tuyền xem vô tuyến.

Minh e hèm để cắt ngang câu chuyện của cha con Tom.

- Mọi người chú ý, có vẻ như chúng ta không bàn đến trọng tâm của vấn đề. Vấn đề của chúng ta là Công viên cứu hộ loài người và ai sẽ là người cứu hộ loài người?

Cha của Minh giơ tay phát biểu:

- Nếu mọi người không có ý kiến nào nữa thì hãy bỏ phiếu kín. Chúng ta sẽ tách bạch ra hai vấn đề. Một: Có xây dựng công viên cứu hộ loài người không? Hai: Ai sẽ cứu hộ loài người?

Tom ngã lăn ra đất, sùi bọt mép trắng xóa. Trước khi ngất lịm Tom kịp nói:

- Đừng bỏ phiếu kín, đừng học cái cách của các đồng chí mượn phiếu kín để giết chết đồng chí của mình.

Chương 11.

- Thì ra vấn đề to lớn quá, không thể một chốc một lát mà đưa ra quyết sách. Cần phải có một cuộc điều tra xã hội học không chỉ trong một vùng lãnh thổ mà phải trên diện rộng toàn cầu. Chú Võ có ý kiến.

- Tôi đồng ý. An nói.

- Tôi đồng ý. Lành tán thành.

- Tôi đồng ý, thế mới dân chủ. Lém Linh gật gù.

- Cần thấu tình đạt lý. Mẹ lắng nghe suốt từ đầu đến bây giờ mới có ý kiến.

- Tôi sợ kiện tụng lắm. Tom nói.

- Cha ơi, vấn đề của loài người hãy để họ tự quyết đi cha. Terry nói.

- Con còn bé không được đưa ra ý kiến non dại của mình như thế. Vấn đề của loài người nhưng liên quan đến sinh mệnh của chúng ta. Nếu họ diệt vong thì chúng ta có còn sống được không? Tom giải thích cho Terry hiểu.

- Cha nói đúng, con quả còn non dại. Tôi xin rút lại ý kiến và thành thực xin lỗi. Terry nói nhũn nhặn.

- Terry nói có cái lý của nó đấy. Mẹ lại thùng thảng nói ra suy nghĩ của mình. Việc của loài người thì phải để cho loài người tự giải quyết. Loài người vô cùng phức tạp. Họ tự đề ra rất nhiều lý lẽ trường phái triết lý tôn giáo vân vân và vân vân. Họ tự đề ra siêu hình để tôn thờ và sợ hãi và trói buộc mình. Chúng ta chỉ cần hỏi loài người một câu rằng, loài người có cần phải cứu hộ không? Tất cả các dân tộc trên thế giới sẽ đưa ra câu trả lời. Từ những câu trả lời đó chúng ta sẽ ra quyết định có xây công viên cứu hộ loài người hay không.

Mẹ mọi khi rất kiệm lời nhưng hôm nay mẹ lại nói những điều sâu xa thế.

- Tôi phải lấy thêm một ví dụ để cho mọi người hiểu rõ. Chiến tranh, tất cả loài người đều khiếp sợ hai từ đó nhưng loài người đã làm những gì để chống lại? Bỗng một ngày các ông thủ lĩnh tuyên bố chiến tranh. Lý do, có

rất nhiều lý do, súng đạn sản xuất nhiều mà chưa bán được; dầu mỏ khan hiếm; khai thác thêm lục địa; mang biển Đông về làm ao nhà mình... vân vân và vân vân. Người dân đang sống yên lành bỗng nhiên súng đạn đổ vào đầu kèm theo vô cùng nhiều mỹ từ, giành độc lập tự do; bảo vệ lãnh thổ; bảo vệ chủ quyền; thánh chiến... vân vân và vân vân. Người dân vô tội bị đẩy vào nơi mũi tên hòn đạn. Cái chết và đói nghèo bủa vây nhân dân. Rồi một ngày những kẻ có tên gọi thủ lĩnh kia chán trò chơi chiến tranh, tuyên bố ngừng bắn, bắt tay nhau, hảo hốt, hảo hốt, đồng chí thân tình. Nhân dân, người chết thì chết rồi, người sống cả hai bên ở ra không hiểu làm sao? Khi hiểu được ra thì cũng chả để làm gì, người chết thì cũng chết rồi. Đây chính là sự vô nghĩa nhất của cuộc chiến tranh, người chết thì chết rồi, người sống thì ở người ra. Ở ra thì cũng chả để làm gì. Terry lại đây bà hỏi này:

- Loài chó có biết hát không?

- Không à.

- Ô, may thật đấy.

- Sao lại may ạ?

- Vì sẽ không phải hát.

- Phải hát gì cơ ạ?

- Phải hát thế này: ...*núi liền núi sông liền sông. Chung một biển Đông mỗi tình hữu nghị sáng như rạng đông. Bên kia sông ta tắm cùng một dòng, anh nhìn sang đấy, tôi nhìn sang đây. Sớm sớm chung nghe tiếng gà gáy cùng. Hát xong thì vui vẻ chia tay. Anh về bên kia, tôi ở lại bên này, vẫn nâng nâng cơn say tình hữu nghị. Nào ngờ, chưa tỉnh cơn say thì anh về kịp giờ khai hỏa. Súng ống anh đã kéo đến sát biên giới từ cái lúc tôi với anh tay cầm tay để hát, chung một biển Đông mỗi tình hữu nghị sáng như rạng đông. Tôi không kịp trở tay khiến người chết thành đồng. Nhưng nhân dân tôi từ bao đời không bao giờ sợ các anh, không bao giờ. Nhân dân tôi vừa hành quân về biên giới vừa hát “Đoàn quân vội đi, đi về biên giới. Cũng từ biên giới về một đàn em nhỏ. Đoàn quân lặng yên nhìn đàn em bé. Từng đôi mắt đen xoe tròn, từng đôi mắt mang hình viên đạn. Từng đôi mắt què hương trao cho đoàn quân. Người chiến sỹ hãy giữ lấy, bắn vào quân thù dã man”. Lại có bài thế này... Đồng bào ơi, đồng chí ơi đánh cho chúng tôi*

bời, cho chúng một bài học nhớ đời... Những ngọn núi cao không ngăn được quân thù xâm chiếm đất đai nhưng xương máu của nhân dân đã cản được bước chân của chúng. Nhiều bài học của nhân dân đất phương Nam dành cho kẻ thù phương Bắc, ấy vậy chúng vẫn cứ nhăm nhe vì cái nỗi sợ trong chuỗi mắt xích này của nhân dân đất phương Nam: Trời sợ mây, mây sợ gió, gió sợ bờ tường, bờ tường sợ chuột cống, chuột cống sợ mèo, mèo sợ mẹ đĩ nhà hề, hề sợ quan, quan sợ vua, vua sợ trời, trời sợ mây... Chúng bắt thóp được vua quan đất này tuyên sợ chúng, chỉ có nhân dân là chẳng bao giờ sợ chúng cả.

Ý kiến của mẹ được tất cả mọi người đồng ý. Minh thảo một bản trưng cầu ý kiến rồi nhờ Google dịch, tất nhiên là gửi cho những dân tộc nào đã có tiếng nói và chữ viết. Còn khá nhiều bộ tộc mới chỉ có tiếng nói thì sẽ được Lém Linh truyền tin.

Sáu tháng sau Minh nhận được câu trả lời của tất cả các dân tộc, bộ tộc và bộ lạc đang sinh sống trên trái đất. Những dân tộc và bộ tộc có chữ viết thì trả lời bằng văn bản. Những bộ tộc, bộ lạc chưa có chữ viết thì truyền tin qua Lém Linh.

Chương 12.

Đầu tiên Lém Linh truyền tin của những bộ lạc sống trong rừng rậm Amazon: chúng tôi sống tự do cùng với những tán lá cây.

Bộ tộc Hadza: chúng tôi từ chối trí tuệ của loài người để được tự do tuyệt đối như tổ tiên.

Bộ tộc Fore: chúng tôi không phải ăn thịt người nữa vì trong gen của chúng tôi đã sinh ra một loại kháng thể để chống lại một loại bệnh giống như bò điên. Nếu loài người phải chết vì bệnh bò điên chúng tôi sẽ chỉ cách ăn não người chết để chống lại bệnh đó.

Chương 13.

Công điện của một số dân tộc trả lời về vấn đề được trưng cầu.

Dân tộc Giec- man: trong mọi thời đại chúng tôi luôn hào hùng như người tộc trưởng của chúng tôi.

Dân tộc Nga: chúng tôi sẽ chọn đúng thời điểm để sắp đặt lại không ngại ngần dùng đại bác bắn vào quá khứ.

Dân tộc Nhật Bản: sức mạnh Samurai trên cánh hoa Anh Đào, thoát nở thoát tàn.

Dân tộc Do Thái: sức mạnh của chúng tôi trong trang sách. Thời phát xít Đức sách không cứu được chúng tôi. Hi vọng phát xít đã tiệt chủng.

Chương 14.

Xin hãy cứu giúp dân tộc tôi. Cộng hòa xã hội chủ nghĩa đã vệt quay.
Độc lập tự do miếng nào to thì gặp.

Xin hãy cứu giúp tôi, niềm tin không giúp tôi khỏi đói. Tôi đói lắm,
con tôi cũng đói, cha mẹ tôi cũng đói

Xin hãy cứu giúp sự lương thiện

Xin hãy cứu giúp sự minh bạch.

Xin hãy cứu giúp sự tử tế.

Xin hãy cứu giúp niềm tin.

Chương 15.

Xin hãy cứu giúp sự dối trá.

Tôi sẽ trình bày để quý vị hiểu rõ vì sao tôi lại xin cứu giúp sự dối trá. Ở cuộc sống có những cặp phạm trù đối lập nhau nhưng không thể triệt tiêu nhau. Nếu chúng ta triệt tiêu sự đốn hèn thì sẽ không bao giờ hiểu hết sự dũng cảm. Nếu chúng ta triệt tiêu sự u mê thì không bao giờ chúng ta thấu hiểu hết sự thông thái. Vậy nếu triệt tiêu sự dối trá thì sẽ không bao giờ biết đến sự thật.

Bộ tộc của tôi đã phát triển xã hội trên nền tảng của sự dối trá, có hẳn một bộ gọi là bộ dối trá, có một ngài bộ trưởng chuyên trị nghĩ ra những mĩ từ cho sự dối trá. Hiện tại bộ dối trá này đang vướng phải một vấn đề vô cùng nhạy cảm và quan ngại liên quan đến một con vật.

Chuyện như thế này. Trên một dải đất rộng, có một cái hồ nhỏ. Trong cái hồ nhỏ này có một con giải. Con giải có hình dáng giống con rùa. Và một truyền thuyết. Truyền thuyết kể lại rằng, trên dải đất này khi giặc ngoại xâm xâm chiếm một con rùa đã nổi lên trên hồ để dâng vua gươm báu. Vua đã dùng thanh gươm đó giết hết giặc ngoại xâm. Một lần, khi đất nước đã thanh bình thuyền vua đang du ngoạn trên hồ thì rùa nổi lên đòi lại gươm báu.

Truyền thuyết đó đã có từ hàng nghìn năm rồi. Nay ở dải đất này không còn ông vua nào nữa. Nhưng vẫn còn cái hồ huyền thoại và con giải tượng trưng.

Câu chuyện bắt đầu khi lòng hồ bị thu hẹp dần bởi bùn đất và rác thải, con giải không còn khí ôxy hòa tan trong nước bèn nổi lên mặt nước để thở. Một người chụp ảnh dạo trên bờ hồ chụp ảnh được đầu con giải có cái đốm trắng nổi nhô hẳn trên mặt nước. Người chụp ảnh dạo rửa tấm ảnh rồi khoe với ông hàng xóm.

Ông hàng xóm vốn là một thầy giáo dạy văn. Thầy không văn hay chữ tốt mà chỉ giỏi sinh chuyện. Thầy thích một cô giáo dạy sinh vật xinh xắn. Cô

lại không thích thầy. Thầy bèn rình lúc cô vào nhà vệ sinh công cộng (chung cả nam và nữ) thầy cũng vào theo rồi hô âm lên là cô rình làm điều mờ ám với thầy. Cô giáo dạy sinh vật xấu hổ phát ốm lên phải nghỉ dạy học hàng tuần. Sau đó thầy lại thích cô thủ quỹ. Cô thủ quỹ cũng không ưa thầy. Thầy bèn kiện cô thủ quỹ không trả lại thầy tiền thừa. Chẳng là tiền lương của thầy có số lẻ 350 đồng, cô thủ quỹ nghĩ đó là số tiền nhỏ nên không trả lại cho thầy. Theo nguyên tắc tài chính thì thầy kiện thế cũng đúng. Nhưng cả trường tránh xa thầy như tránh tà. Thầy dạy văn cũng đẹp trai vậy mà không lấy nổi một cô giáo nào, phải lấy một cô nông dân làm vợ. Thầy ở nhờ nhà vợ, mở thêm hàng xáo. Làm hàng xáo rủng rỉnh tiền hơn đi dạy học nhiều. Thầy ở nhà nhiều hơn ở trường. Trường thầy vì thế mà yên ổn. Rồi bỗng dưng thầy được lên báo. Tên thầy được nhắc ở chuyên mục người tốt việc tốt. Vồn vện mấy dòng thế này: Ngày ấy tháng ấy giờ ấy thầy giáo Ngờ đã bắt được 2 chỉ vàng ở chỗ này, xã nọ. Ai có số vàng bị mất nói trên đến gặp thầy Ngờ để lấy lại.

Thầy Ngờ bèn mua lại tấm ảnh của người chụp ảnh dạo với giá rất cao. Thầy còn bắt người chụp ảnh dạo viết tờ giấy cam kết không phải mình chụp bức ảnh đó mà là của chính thầy Ngờ chụp. Người chụp ảnh dạo được tiền nhiều là thích bèn viết giấy cam kết luôn. Thầy Ngờ bèn viết một bài báo nhỏ kể lại truyền thuyết xưa. Ban biên tập tờ báo N cắt hết phần thầy kể lẽ chỉ giữ lại tấm ảnh và chua thêm mấy chữ: khi đất nước phát triển rùa thiêng lại nổi lên. Thầy Ngờ được trả nhuận bút cao hơn số tiền thầy mua lại tấm ảnh của người chụp ảnh dạo. Thầy bèn mua hẳn cái máy ảnh xịn và xin nghỉ hưu trước tuổi chỉ để dạo quanh bờ hồ chờ con giải thò đầu lên là chụp. Thầy chụp được mấy lần con giải nhô đầu lên mặt nước để thờ. Thầy bèn rửa những bức ảnh đó thành hàng trăm bức. Thầy bày trên bờ hồ bán cho mọi người. Sau thầy lại còn mang vào trường học bán cho học sinh. Vì là rùa thiêng nên các thầy, cô giáo bảo các em học sinh đều phải mua. Thầy kiếm được bội tiền.

Nước hồ càng ngày càng ô nhiễm, con giải nhô đầu lên thờ càng nhiều. Không chỉ báo N mà còn báo G, báo V, báo P... đều thi nhau đăng ảnh con giải với dòng chú thích, giờ này ngày ấy rùa thiêng lại nổi lên. Mỗi lần rùa

thiên nổi lên là báo hiệu đất nước ngày càng thịnh vượng. Và tất nhiên thầy Ngờ không còn độc quyền chụp ảnh con giải nước. Có nhiều phóng viên chuyên nghiệp cũng đi quanh hồ để săn ảnh con giải.

Hiện tại chỉ trong vòng một tháng mà con giải nổi lên những 5 lần. Báo chí vẫn đưa tin cả 5 lần. Trong 5 lần đó có một báo tường thuật như sau: Cụ rùa có vẻ mệt mỗi lần ròi. Cụ chậm chạp bơi vào gốc cây ven hồ và từ trong mũi cụ phun ra dòng nước xanh đặc quánh. Một lúc sau cụ từ từ lặn xuống nước... Từ bài tường thuật đó của báo chí, các nhà khoa học vào cuộc. Họ tìm cách để cứu cụ rùa. Bởi vì cụ rùa mang trên mu một trọng trách vô cùng lớn lao là, mỗi lần cụ nổi lên thì đất nước thêm thịnh vượng. Phen này cụ mà chết thì không biết đất nước sẽ ra sao?

Thế rồi cái trọng trách đè quá nặng lên mu của cụ cộng với tuổi tác quá nhiều làm cụ lăn cổ ra chết đúng vào thời khắc quan trọng của bộ tộc khi các lãnh đạo của bộ tộc bước vào một kỳ họp vô cùng quan trọng, 5 năm mới có một lần để bầu ra một vị tộc trưởng tài trí hơn người để lãnh đạo đất nước. Ngài bộ trưởng bộ nói dối bèn truyền đi một công văn mờm đóng dấu vào lưỡi đại khái là, trong không khí phấn khởi của đại hội để nghị các báo không được đưa tin cụ rùa chết. Các báo chính thống đồng loạt không dám đưa tin nhưng các mạng xã hội và facebook thì ngập tràn những bài điệu văn cảm thán về cụ với những sự suy diễn lung tí mẹt. Tại sao lại không chứ, cái thời câu view câu like này hiện tượng hot thế mà không đưa lên để câu thì có là thằng ngốc con ngố à? Đến nửa đêm thì ngài bộ trưởng bộ nói dối lại phải đánh công văn mờm đóng dấu vào lưỡi cho các báo chính thống, được đưa tin nhưng chỉ đưa tin văn tắt, con rùa trong hồ đã chết, nhấn mạnh nó chỉ là con vật chứ chẳng phải cụ kiếc gì, cấm tiệt sự suy diễn. Lạ ở cái đất này công văn mờm mà mờm thì khẩu khiêu vô bằng mà các báo đều sợ mới thật là lạ chứ. Lạ là lạ ở đâu, đất này chẳng lạ. Nếu có hỏi lạ thì lạ ở chỗ có con vật chết mà sao báo chí chính thống phải đưa tin. Sao không đưa tin con giun bị xéo quần quai đến chết. Ngài bộ trưởng bộ nói dối không phải loại đầu đất, cũng trí tuệ phết. Ngài dư biết một sự thật các phe phái lợi ích nhóm đang ra sức thối nhau để chiếm được các chiếc ghế béo bở, vì thế phe nào thắng thì nhân dân đều bại.

Thần dân của bộ tộc này chẳng còn biết tin vào điều gì nữa, bèn cứ lấy chữ thiêng để tin, cứ thấy ở đâu có từ thiêng là bổ nhào bổ nhào đến. Khi con dãi chết có người từ đâu từ đâu khăn gói đến để thắp hương vì cứ ngỡ đó chính là con rùa nổi lên đòi gươm báu khi vua đi thuyền rồng trên mặt hồ. Chính cái sự u mê đó nên bộ trưởng bộ nói dối đã chủ quan. Kỳ thực ở đất này cũng nhiều thần dân thông thái. Chính thần dân thông thái đã viết nên truyền thuyết hồ thiêng. Dải đất này thiên tai địch họa liên miên, mỗi khi có giặc ngoại xâm vua quan và dân chúng đồng lòng để đánh đuổi giặc ngoại xâm ra khỏi bờ cõi. Những người lính trở về với đồng ruộng. Vua sống trong cung vua, xung quanh là các cận thần. Vo ve bên tai vua là bọn thầy dùi, chúng tâu bẩm tuyền những điều dối trá. Vua bèn rút gươm để chém dân lành. Con rùa nổi lên đòi lại gươm báu vì gươm đó chỉ để giết giặc chứ không phải để giết dân. Một mong muốn vô cùng chính đáng của các thần dân. Cái hồ nhỏ đó cũng vì thế mà thành linh thiêng. Rồi nó càng trở nên linh thiêng hơn bao giờ hết khi có một chú khách còn có tên gọi khác là tàu phù, tàu khựa đến đất này làm ăn đã nhìn thấy cái huyệt rồng ở mẫu đất giữa hồ nên tìm cách mang hài cốt bổ ra táng rồi xây lên cái tháp. Lại mang thêm mấy con giải đến thả. Con giải này đi kèm với truyền thuyết con thường luồng. Ở đâu có con giải ở đó có thường luồng, ai thò chân xuống nước con giải nó rút chân, con thường luồng nó ăn hai hạt cà. Những loại chú khách sang nước Nam làm ăn đều là những kẻ mưu mô, không mưu mô sao sống được ở đất khách quê người. Chú khách thả con giải xuống hồ rồi phao tin khủng khiếp để có kẻ nào tò mò hoặc ghen ăn tức ở hoặc chỉ là phá chơi, có ý định ra giữa hồ vớt cái mả bổ chú khách đi thì cũng lấy đó mà sợ. Cái hồ cứ thế mà thiêng. Cảm hứng cho cả nền thi ca của bộ tộc.

Cái sự dối trá này nếu thiếu luận cứ khoa học thì vẫn cập kênh. Có một vị phó giáo sư được đào tạo bài bản ở tây hần hoi bồng đốc chứng nhận con dãi kia là bố. Thôi thì bảo ngu đã đành, đây mang tiếng là tiến sỹ về sinh học hần hoi mà cứ gọi con giải là con rùa. Lại còn tự phong là Nhà nghiên cứu rùa hồ Gờ học. Có bạn ngài lang thang ở gần chân tháp rùa bắt được ỗ trứng rắn nước bé như quả trứng chim sẻ. Thâm tâm ngài biết thừa trứng rắn nước nhưng để cho thiên hạ nghi nghi hoặc hoặc ngài bảo, có thể là trứng

rùa để mang về ấp. Thời gian sau trứng rùa của ngài nở ra mấy con liu điu thì ngài lại lên báo chí bảo, cụ rùa trong hồ là cụ rùa đực và còn định lấy vợ cho cụ. Thực cũng chỉ vì mục tiêu đánh bóng mạ kền cho nền tảng đối trá.

Cái sự đánh bóng mạ kền của sự nghiệp báo chí quốc doanh của bộ tộc này rất vẻ vang như ví dụ trên vừa kể. Từ một con vật đã được ngài bút tô vẽ tung hô thành cụ, thì ối cụ thật chẳng thành thánh mới lạ.

Phải nhắc lại, thần dân bộ tộc này có rất nhiều người thông thái, họ đã đúc kết ra nhiều câu ngạn ngữ hay, để đời sau cứ việc soi vào đấy mà sống khỏi phải tìm hiểu căn nguyên mất thời gian. Đời nào đời nào chứ đời này nhiều điều mất thiêng. Giả như cái câu, “có bột mới gột lên hồ” thì đã xưa như diễm, chẳng cần bột mà nên cháo hăn hoi chứ không phải hồ nữa đâu.

Sau sự việc về con giải nhiều thần dân trong bộ tộc đã ngộ ra điều gì đấy. Cái chân sự đối trá lung lay. Cần phải cứu gấp sự đối trá.

Chương 15.

Khôn cũng chết dại cũng chết chỉ biết là sống.

Khôn cũng chết dại cũng chết biết cũng chết chỉ lờ đờ như chết là sống.

Đã nói rồi rằng thì là trong bộ tộc này cũng nhiều kẻ có cái đầu anh minh, lại được học hành tử tế không cần đến cái gọi là giám định gen cũng nói được ngay đó không phải con rùa. Vấn đề ở đây là có nói ra hay không? Nói ra sự thật thì có khi lại bị mất miếng ăn như chơi. Dại gì. Thôi thì con giải hay con rùa cũng có chết ai đâu mà rộn. Ối vạ án chết người đến nơi, chỉ cần một sự trung thực là cứu được cả mạng người. Bộ tộc này không cần sự trung thực ấy vậy nhưng trong những bài diễn văn của các lãnh đạo thì tràn ngập những mỹ từ đẹp đẽ. Ti lệ nghịch với những mỹ từ trong các bài phát biểu của lãnh đạo thì các thần dân cũng đưa ra các triết lý sống để mà tồn tại. Cứ khen phim Mỹ giỏi. Giỏi thật thì đến bộ tộc này mà làm lại bộ phim Xác sống. Đã có một nhà văn của bộ tộc viết hộ kịch bản cho “Hô ly út” rồi đây.

“Có một nơi rất sang trọng. Nơi đây chỉ dành cho những con người quyền quý. Quần áo của họ rất sang trọng, tuyền hàng hiệu. Nước hoa của họ cũng hàng hiệu sẽ át được mùi hôi nách. Giày của họ cũng hàng hiệu. Giày hàng hiệu thì không bao giờ bị thối chân như đi giày Tàu. Vậy mà sao vẫn dậy lên một mùi rất bất ổn. Mùi này là mùi gì tôi chưa thể biết, vì tôi chưa được ngửi nó bao giờ. Tôi là người bảo vệ ở nơi này. Người bảo vệ thì không cần người sang trọng.

Tôi có những người bạn, họ cũng như tôi không sang trọng. Họ luôn hướng về nơi sang trọng kia với sự khao khát. Tôi mới nảy ra ý định, sẽ cho từng người bạn của mình được vào nơi sang trọng đó. Lần này tôi dẫn một người bạn làm ở nhà xác đến nơi sang trọng xem opera. Người bạn của tôi trầm trồ tấm tắc nức nở chiêm ngưỡng nơi sang trọng. Anh không còn mỹ từ nào để thốt lên về sự sang trọng ở nơi đây. Nghe những mỹ từ anh thốt ra tôi bỗng muốn chọc chơi anh:

- Tôi đồng ý với anh. Nơi đây quả là sang trọng, không còn lời nào tả xiết. Nhưng tôi làm lâu ở đây, tôi nhận thấy là ở đây có mùi rất bất ổn. Mùi này không nước hoa nào át đi được. Nó không phải mùi rầm rít, nó không phải mùi cống rãnh, nó không phải mùi ợ của thịt chó chấm mắm tôm với lá mơ, giềng sả, nó không phải mùi tỏi sống với chivat 18, nó không phải mùi tinh trùng lưu cữu trong âm hộ chảy ra quần lót... Nó là mùi gì mà cuộc sống của tôi chưa trải qua.

- Tôi đồng ý với anh. Anh chưa bao giờ trải qua mùi đó là phải. Đó là mùi tử thi.

- Sao lại là mùi tử thi? Họ đang sống kia mà.

- Thế anh chưa bao giờ thấy mùi tử thi bốc ra từ cơ thể sống à? Được rồi, để cảm ơn anh việc anh đã dẫn tôi đến nơi sang trọng này, rất rất sang trọng nhưng lại sặc mùi tử thi, tôi sẽ chứng minh cho anh biết mùi tử thi bốc ra từ cơ thể sống như thế nào. Lần sau nhé, anh lại dẫn tôi đến cái nơi sang trọng đó và anh đi theo tôi, tôi sẽ chỉ cho anh biết. Tôi là người sống chung với tử thi. Anh phải tin tôi chứ.

- Tôi đồng ý với anh. Tôi tin anh.

Lần sau, nơi sang trọng này tổ chức một buổi hòa nhạc. Vì cái sự tò mò về cái mùi tử thi mà một lần nữa tôi đã tìm mọi cách để dẫn anh bạn nhà xác vào dự. Lần này chúng tôi cải trang thành những người sang trọng, Chúng tôi thuê hai bộ com lê đắt tiền. Chúng tôi xịt nước hoa Sài Gòn nhái Chanel, cũng thơm ngào ngạt. Chúng tôi hòa vào đám đông sang trọng. Anh bạn nhà xác kín đáo ra hiệu bằng cách bấu vào mu bàn tay tôi. Phía trước chúng tôi là một cô nàng sành điệu. Cô mặc một chiếc váy đầm xanh dài chấm gót hiệu Gucci. Tay cô xách chiếc túi hiệu Loren. Chân đi giày Scordion. Chúng tôi dẫn bước để đi ngang với cô nàng. Tôi đã nhận ra cô nàng là một nhà thơ trẻ rất đang nổi tiếng. Cô nàng khoác tay một người đàn ông không còn trẻ nhưng cũng khoác trên mình những thứ đồ sang trọng hàng hiệu như cô. Khi đi ngang cô nàng chúng tôi đã gặp may vì đúng lúc đó cô nàng quay sang người đàn ông để nói một điều gì đó. Cùng với lời nói được thốt ra thì một luồng khí hệt mùi tử thi cũng tỏa ra. Mùi nồng nặc đến nỗi tôi phải nín thở trong vài giây. Anh bạn nhà xác lại bấu vào mu bàn tay tôi. Vì tôi đang nín

thở nên tôi chỉ gật gật cái đầu để cho anh biết là tôi đã nhận thấy rồi. Tôi phải bước thật nhanh để thoát khỏi mùi tử thi của cô nàng nhà thơ đang rất nổi tiếng. Anh bạn nhà xác kéo tay tôi đi theo anh. Phía trước chúng tôi là một người đàn ông béo tốt bệ vệ. Anh bạn nhà xác lại ra hiệu bằng cách bấu vào mu bàn tay tôi. Tôi theo bước chân anh. Chúng tôi đi thật chậm vì ngài bệ vệ đằng trước cũng đang bước từng bước chậm rãi. Tôi nhìn thấy những ánh mắt đổ dồn vào ngài bệ vệ. Ở khoảng cách hơn một mét tôi ngửi thấy mùi nước hoa thơm mát có vị ngọt ngào ngào. Mùi nước hoa làm tôi mê hoặc. Tôi hít một hơi dài. Tôi lại nhận được tín hiệu từ phía anh bạn nhà xác. Theo chân anh tôi bước nhanh hơn. Khoảng cách giữa chúng tôi với ông bệ vệ ngắn dần. Tôi rất ngại cái khoảng cách ngắn dần đó. Tôi sợ bị bắt nên chân tôi bước ngập ngừng. Bỗng nhiên anh bạn tôi dúi đầu tôi vào gáy ông bệ vệ đằng trước. Mũi tôi suýt đập thẳng vào gáy của ông. Nhưng anh bạn đã kịp giữ tôi lại. Dù rất hoảng loạn nhưng tôi đã kịp nhận ra một luồng khí mùi tử thi từ gáy ông bệ vệ phi thẳng vào hai lỗ mũi. Tôi ặc lên. Vội bịt chặt tay vào miệng tôi kéo mạnh tay anh bạn. Tôi ra hiệu cho anh đi ra ngoài. Khi ra đến khoảng không khí ngoài ban công tôi hít vội một lồng ngực khí trời. Tôi vội vàng xác nhận với anh bạn nhà xác:

- Thôi thôi thôi. Tôi tin anh rồi. Cho tôi đi về thôi”

Chương 17.

Xin hãy cứu vớt lương tri

Xin hãy cứu vớt sự lương thiện.

Xin hãy cứu vớt sự lãng mạn...

Xin hãy cứu vớt bữa ăn của chúng tôi.

Ông quan ngồi trong quốc hội nói thế này: chưa bao giờ con đường từ bữa ăn đến nghĩa địa lại ngắn thế. Ông cứ nói chung chung thế nhưng không có những quyết sách đúng đắn để cứu lấy bữa ăn của người dân. Một ông quan khác còn đưa ra bằng chứng cụ thể, người nông dân trồng hai luống rau khác nhau trên cùng một thửa ruộng. Luống rau dành cho gia đình ăn thì không dùng hóa chất độc hại, luống rau để bán thì dùng đủ loại hóa chất độc hại, từ thuốc kích thích sinh trưởng đến thuốc trừ sâu không theo quy trình an toàn. Tại sao người ta đã tìm ra nguyên nhân mà không có biện pháp ngăn chặn. Tại sao? Tại sao? Hồi chiến tranh Mỹ rải chất độc màu da cam thì đi kiện Mỹ. Bây giờ chúng tôi biết đi kiện ai đây, khi đại dịch ung thư đang bủa vây lấy chúng tôi. Xin hãy cứu giúp chúng tôi.

- Khổ quá, bộ tộc nào mà khổ thế chú Võ ơi. Minh hỏi chú Võ.

- Minh ơi, chú có đề xuất thế này, chú không muốn tham gia dự án của cháu nữa đâu. Cho chú phụ trách việc chăn bò nhé.

- Sao vậy chú?

- Chú đau đầu lắm. Nếu cứ đọc những lá đơn xin cứu giúp này chú sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, hóa điên hóa dại mà chết thôi.

- Chú, cháu cũng đang có nỗi niềm lắm. Cháu đã đọc hết những lời xin cứu giúp của bộ tộc này rồi. Nếu cứu giúp hết bộ tộc này thì phải xây dựng một công viên rộng 331.210 km² chú ạ.

- Đúng thế mà, đúng thế mà. Thôi chúng ta hãy học tập các tiền nhân thế này nhé: mỗi chúng ta hãy lo cho chúng ta còn thượng đế sẽ lo cho tất cả. An ơi, Lành ơi, Tom ơi, Terry ơi, Lém Linh ơi mau ra suối tắm đi nào. Gột rửa sạch bụi bẩn đi thôi. Minh có đi tắm suối không?

- Tất nhiên. Thiếu cháu sẽ mất vui đấy.

Suối đầy nước trong veo. Tất cả mọi người cùng ào xuống suối. Chú Võ hét vang cả rừng oa oa oa. Rồi bỗng nhiên chú khóc, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng như trẻ nhỏ. Minh đến bên ôm chặt lấy vai chú.

- Chú, xin chú đừng quá xúc động nữa. Chúng ra sẽ sống vui vẻ cùng nhau mà.

Quả là cái ôm của Minh đã khiến chú kìm nén được cơn cảm xúc.

- Cháu hãy nghe câu chuyện của chú nữa. Chú dứt khoát phải kể ra.

- Vâng, cháu xin nghe câu chuyện của chú.

- Chú là một nhà báo, có thể nhà báo hẳn hoi. Chú thông minh, sống giản dị và minh bạch. Thú vui lớn nhất của chú là đọc sách. Cuộc sống của chú vừa đủ, không thừa thãi nhưng cũng không túng thiếu. Chú bằng lòng với cuộc sống của mình. Đôi khi cũng mơ mộng giá có nhiều tiền hơn một chút.

Cháu à, cháu à, cháu có biết ai là người đầu tiên viết về cái con giải mang điềm thịnh vượng đến cho đất nước không? Cháu có biết người đó là ai không? Là chú đấy, chú Võ đây này. Chú viết như một kẻ được lập trình: như thành thông lệ mỗi khi đất nước có một sự kiện quan trọng thì cụ rùa hồ thiêng lại nổi lên. Điều này khiến cho ngày trọng đại đó càng trở nên linh thiêng... Tay chú viết như thế nhưng cái đầu chú lại nghĩ, dân tộc nào còn tự đặt ra các con ma để tự trói mình trong sự sợ hãi thì sẽ không thể đi lên được. Tại sao chú làm thế cháu biết không? Trong tim trong óc của chú vô cùng yêu dân tộc của mình vì đó là tổ tiên, cha mẹ và gia đình của chú kia mà. Khi dân tộc của chú phát triển thì gia đình của chú cũng phát triển. Tại sao, tại sao? Vì viết như thế kia thì bài báo dễ được đăng ra trang nhất mà nhuận bút ở trang nhất thì nhiều hơn một ít. Hu hu hu.

- Chú ơi chú cứ khóc đi cho nhẹ lòng.

Nghe tiếng khóc của chú Võ bọn An, Lành, Tom, Terry, Lém Linh bèn chạy vội đến. Chúng nghe tiếng khóc thảm thiết của chú Võ bèn thì thầm nói với nhau:

- Khổ thân chú quá, tứ bị hút mật cắt tay cũng không đau đớn thế này. An nói.

- Tớ bị mất mồm cũng không đau đớn thế này. Tom nói
- Tớ bị đánh gãy sừng chột mắt cũng không đau đớn thế này. Lành nói.
- Khi tôi mất mẹ tôi còn bé quá nên cũng không đau đớn thế này. Lém

Linh nói.

Rồi cả bọn kết luận: chú đau như thế chắc là bị cắt mất tim.

Chương 18.

- Hãy nói to lên đi các ân nhân của tôi ơi, cha mẹ ơi, Minh ơi, An, Lành, Tom, Terry, Lém Linh ơi. Trái tim của tôi đã bị cắt mất từ lâu rồi, tôi chỉ còn đang tồn tại mà thôi. Xin hãy lắng nghe tôi. Xin hãy xây dựng công viên cứu hộ dân tộc tôi. Xin hãy cứu giúp họ. Xin cứu giúp những em bé nghèo. Nếu tôi không lên tiếng ngay thì tôi sẽ không còn cơ hội nữa. Xin hãy nghe tôi.

... Tôi đã trở thành một nhà báo “cung đình”. Tôi được đi theo các vua không ngại, các quan đế ca ngợi từng cử chỉ lời ăn tiếng nói của họ. Cũng vì thế mà tôi được hưởng nhiều bổng lộc. Tôi càng sáng tạo ra nhiều các mĩ từ thì tiền vào tài khoản của tôi càng nhiều.

- Tôi có tin vào những điều tôi viết không ư?

- Làm sao tôi có thể tin được những điều dối trá. Tôi là một kẻ thông minh chứ không phải là một kẻ ngu dốt.

- Những điều tôi viết có làm hại đến dân tộc của tôi không ư?

- Thật sự thần dân của dân tộc tôi họ cũng thừa thông minh để không tin vào những điều tôi viết.

- Vậy tại sao tôi lại đau đớn đến thế?

- Tôi sẽ kể, tôi sẽ kể trung thực. Các bạn có biết khái niệm cấy ghép nội tạng không? Đó là một thành tựu lớn của khoa học. Đó là một sự rất nhân văn của con người khi chẳng may bị chết đi nhưng sẽ được tái sinh qua nghĩa cử hiển tạc lại một số bộ phận của cơ thể cho người đang bị bệnh. Sự hiển tạc đó vô cùng tốt đẹp khi không có đồng tiền can thiệp vào. Khi có đồng tiền can thiệp vào là sự mua bán. Cuộc mua bán bẩn thỉu nhất trên thế gian, mua bán mạng sống của con người. Tôi đã hiểu một số vấn đề xung quanh việc cấy ghép nội tạng. Vì sự am hiểu đó mà những bài báo của tôi trong lĩnh vực này thường được khá nhiều người quan tâm. Một trong những bài báo là thế này, tôi còn thuộc từng câu từng chữ.

“Anh ấy còn rất trẻ, anh yêu cuộc sống như những áng thơ. Anh bị suy thận đã sang giai đoạn phải chạy thận. Nếu không được thay thận anh sẽ chết. Qua môi giới anh được nhập vào đường dây ghép thận của đất nước láng giềng. Anh sẽ được ghép thận của tử tù. Số tiền để mua một quả thận không hề nhỏ, cả một gia tài. Vợ anh là một người đàn bà đảm đang, chị đã xoay xỏa đủ số tiền cứu chồng. Hai vợ chồng anh sang TQ. Sau khi đã nộp đủ số tiền anh được làm các xét nghiệm. Bác sỹ nói với anh:

- Đồng chí nhóm máu O, phải chờ đợi đấy. Nhóm máu O hơi hiếm.

- Sao lại hiếm ạ? Tôi đã tìm hiểu kỹ, nhóm máu O là nhóm máu phổ biến hơn các nhóm máu khác.

- Phổ biến là phổ biến trong người tốt, còn là tử tù thì là hiếm đấy.

- Sao lại thế ạ?

- Hỏi giời.

Hai vợ chồng ở khách sạn và chờ. Một tuần, hứng khởi đầy hi vọng. Tuần thứ hai, cách một ngày phải đi lọc máu một ngày. Anh yêu cuộc sống biết bao, vợ anh vẫn còn xinh đẹp, hai đứa con ngoan học giỏi. Những vần thơ cứ vương vấn trong đầu nhưng không thể thành câu thành chữ. Anh rất mệt và đau đớn. Tuần thứ ba, ngày nào cũng phải lọc máu. Hai quả thận của anh đã câm, chúng không còn có thể làm được tẹo nào chức năng của mình. Vợ anh âm thầm khóc. Anh không nghĩ được điều gì rõ rệt. Hơi thở đứt quãng, đàn đom đóm lập lòe, lập lòe. Tuần thứ tư, những hi vọng cuối cùng cũng lập lòe như đàn đom đóm. Anh đã không thể rời khỏi giường bệnh viện. Bác sỹ nói với vợ chồng anh:

- Tôi rất tiếc, chúng tôi không thể kiếm được nguồn thận. Nếu như đến ngày X mà vẫn không có thận để thay chúng tôi khuyên thật là anh chị nên về nhà, quê hương mình vẫn ấm áp hơn trên đất khách quê người.

Vợ anh khóc nức nở. Anh cười mệt nhọc. Khóc cần năng lượng nhiều hơn nụ cười.

Ngày X, vợ anh ôm chặt chồng thì thầm những lời yêu thương:

- Cám ơn chồng yêu, em rất hạnh phúc khi được làm vợ anh. Em không còn mong ước gì hơn ở cuộc đời này anh ạ.

- Em yêu, tha lỗi cho anh khi anh không thể hoàn thành nốt bài thơ anh đang viết dang dở cho em.

- Anh đã viết xong rồi. Thật đấy, em đang nghe từ trái tim anh, từng vần điệu, từng nốt nhạc.

- Em yêu, tha lỗi cho anh khi anh đã không đi hết cuộc đời cùng em.

- Đừng nói nữa, anh vẫn cùng em suốt cuộc đời.

Lời lẽ yêu thương như suối nguồn tuôn chảy nhưng các ánh mắt thì không dành cho nhau, chúng dành cho chiếc đồng hồ trên bàn đang nhẩn nại và khó nhọc để xoay mấy cái kim. Mười hai giờ, mười hai giờ mười, mười hai giờ mười lăm... mười hai giờ bốn lăm, một giờ, một giờ một phút, một giờ hai phút. Một bóng đen kéo đến che dần ánh mắt của anh. Tim anh đau thắt lại, ý nghĩ cuối cùng chạy về căn nhà nhỏ yêu thương và cái giường anh thường nằm. Anh mơ ước anh đang nằm trên cái giường ấm áp đó, chỉ cần nằm trên đó mà thôi, để giấc ngủ mãi mãi của anh không cần mơ ước nữa. Bỗng một tiếng nổ đanh gọn, rồi sau đó anh chìm vào một hố đen. Cảm nhận cuối cùng rất đối dịu dàng và đê mê. Hết những cơn đau, hết những lo lắng và hết cả những hi vọng.

Reng reennng. Chuông điện thoại đổ rất réo. Một hồi chuông xuyên hai cõi âm dương. Nó lôi anh ra khỏi hố đen. Anh ngỡ ngác sau cơn hồi tỉnh. Vợ anh nhắc điện thoại, rồi ả cười như điên dại:

- Anh ơi, bắn rồi. Tử tù vừa bắn xong. Anh chuẩn bị nhanh lên. Anh sống rồi. Anh sống rồi anh ạ.

À thì ra tiếng nổ đanh gọn đó dội vào não và tim anh là từ trường bắn, một cái chết để cho một sự sống. Anh ể oải ngồi dậy, bảo vợ:

- Em đốt cho anh ba nén hương.

Vợ nghe theo anh như cái máy.

Vợ giúp anh mặc quần áo chỉnh tề. Anh mở cửa sổ, cầm ba nén hương dương cháy trên tay, hương về phía chân trời vẫn đang chìm trong màu đen.

- Nam mô a di đà phật, xin cảm ơn người, đàn ông đàn bà người già hay mới qua vị thành niên. Tôi cũng không biết được người mắc tội như thế nào, tà đình hay còn bị oan uổng. Tôi xin biết ơn người, vì người đã cho tôi

được sống. Tôi chỉ biết nói một lời cảm ơn. Cuộc đời vốn đang là như thế, xin hãy đừng oán trách, phán xét tôi. Xin hãy siêu thoát.

Anh lên bàn mổ và được thay một quả thận của một tử tù 24 tuổi, đó là tất cả những điều anh biết về quả thận của người khác anh đang mang trong người”

Một ngày có một ông quan vờ tôi đến để nói với tôi:

- Tôi đang mắc một căn bệnh hiểm nghèo, ung thư gan. Nhà báo biết đây nếu không được ghép gan tôi chỉ còn sống được 6 tháng nữa. Đã có người tặng cho tôi 1/3 lá gan khỏe mạnh của cậu ấy. Ngặt một nỗi, nếu chỉ ghép 1/3 lá gan thôi cũng không thể sống được. Phải hơn thế một chút.

- Tôi hiểu câu chuyện của ông. Nhưng tôi nghĩ với lương tâm của các thầy thuốc họ sẽ không bao giờ làm điều đó. Vì nếu họ cắt nhiều hơn sự cho phép thì người hiến tặng gan cũng trở thành phế nhân. Gan của anh ta sẽ không tái tạo được. Anh ta lại phải chờ đến lá gan của người khác hiến tặng mới giữ được mạng sống cho mình.

Ông quan cười lớn:

- Tiền của tôi rất nhiều, đủ mua lương tâm của các bác sỹ.

- Vậy ông cần gì ở tôi?

- Tôi cần anh viết một bài báo, theo ông Ốp, ông Ép, tấm gương sáng tấm gương mờ gì gì đó tôi không cần biết. Trong bài báo đó anh phải khẳng định, người hiến tặng gan có thể tặng cả một buồng gan cũng không có gì ảnh hưởng đến sức khỏe, chỉ sau một thời gian dưỡng sức thì buồng gan đó sẽ mọc dần trở lại.

- Tại sao ông lại muốn tôi viết bài báo đó?

- Vì đó là chứng cứ khoa học để các thầy thuốc và người hiến tặng vịn vào để tin.

- Tôi không viết thì sao?

- Anh sẽ mất một khoản tiền rất to. Và để đổi lại tôi sẽ cho anh biết một sự thật. Nếu lương tâm anh cắn rứt vì bài báo của anh có thể giết chết một chàng trai thì sau đó anh có thể cứu rất nhiều người khác nếu anh là một nhà báo trung thực và dũng cảm.

- Tôi cần nghe tin của ông trước.

- Có khá nhiều bệnh viện đang được gấp rút xây dựng ở ngoài biên giới đất nước. Để làm gì? Để ghép tạng. Nơi này sẽ là nơi buôn bán nội tạng. Cả thế giới sẽ đổ về đây để ghép tạng.

- Ông nói sao? Tôi không hiểu?

- Anh hoảng hốt thế làm gì? Nếu các nhà y học mà hoàn thành xong qui trình ghép đầu lâu thì anh nên dè chừng cái đầu trên cổ anh ấy. Sẽ ối kẻ muốn cắt đầu anh để ghép cho người hỏng não đấy. Là thế này, nơi này còn rất nhiều người nghèo. Tài sản lớn nhất trên con người họ là những bộ phận trên cơ thể, họ sẽ sẵn sàng bán đi để mà ăn. Những đứa trẻ con nhà nghèo sống như cỏ dại, muốn bắt đứa nào thì bắt, dễ hơn bắt chó bắt mèo. Những đứa trẻ đó lại khỏe mạnh, sẽ là nguồn cung cấp vô tận các bộ phận cơ thể...

- Tôi phải làm gì bây giờ?

- Anh phải viết sự thật.

- Sự thật là thế nào?

- Tất cả những điều tốt đẹp anh đã viết đều là dối trá. Sự thật là họ, những ông vua không ngai kia đang làm đất nước nghèo đi, ngu dân đi. Sự tham lam độc ác dối trá vô độ của họ đang đẩy xã hội vào sự hỗn loạn như anh thấy đấy. Nếu còn để thế chế này thì dân tộc sẽ đến bờ diệt vong.

- Dù tôi có viết hay không viết thì cũng chẳng thay đổi được gì đâu, quyền lực trong tay các ông mà. Tại sao, tại sao hôm nay ông lại nói những điều này với tôi.

- Là vì miếng ghép có thể bị đào thải, đúng không?

- Tôi hiểu ông rồi. Chào ông tôi về.

- Anh từ chối cả một tấn tiền sao?

- Tôi sợ. Tôi hứa với ông sẽ không bao giờ tiết lộ bí mật này cho ai.

- Đứng lại. Để tôi nói hết. Thằng bé này nó học rất giỏi nhưng nhà nó nghèo quá, nên cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu. Tôi sẽ nhận nó làm con nuôi. Tôi sẽ cho nó vào ngành của tôi. Nó sẽ có công danh... Thế nhé, anh yên tâm đi.

Một thời gian sau qua báo chí tôi biết ông quan đó đã được ghép gan thành công. Tôi lặng lẽ đến bệnh viện để thăm người hiến gan. Chàng thanh niên điển trai mặt trắng bệch, môi tím tái đang nằm thiêm thiếp trên ga

giường trắng toát. Bệnh nhân được chăm sóc chu đáo. Hơn một năm sau miếng ghép bị đào thải, ông quan chết. Đám tang theo nghi thức quốc gia. Tôi lại lặng lẽ đến bệnh viện. Chàng trai tuấn tú vẫn nằm bẹp trên ga giường trắng toát. Tôi vào phòng bác sỹ trưởng khoa để hỏi về bệnh tình của cậu. Bác sỹ thở dài:

- Khó hồi phục lắm. Tương lai đang ngời ngời. Vừa ra trường đã được đeo lon thượng úy. Bây giờ thì còn nước non gì nữa. Một năm nằm viện đến 9 tháng rồi.

Tôi ám ảnh câu chuyện của ông quan. Sự suy nghĩ của tôi quay cuồng điên đảo. Tôi vẫn còn chút lương tâm nghề nghiệp. Tôi muốn thú tội, rằng tôi đã viết những điều không đúng sự thật bấy nay. Tôi muốn làm một cuộc điều tra về việc buôn bán nội tạng. Tôi muốn bảo vệ những thần dân của dân tộc tôi. Tôi muốn bảo vệ những đứa trẻ nghèo vô tội. Tôi muốn bảo vệ những người nghèo để họ không phải bán đi một phần thân thể của mình... Tôi muốn và tôi muốn. Tôi chỉ muốn và tôi chẳng làm gì sất. Từ bao lâu tôi đã sống trong sự ảo vọng dối trá. Tôi không thể đối diện với sự thật nghiệt ngã. Tôi sợ hãi. Trong cơn sợ hãi tột đỉnh tôi cố tìm một con đường thoát. Tôi bỏ việc. Tôi trả lại thẻ nhà báo. Tôi sống thu mình lại. Tôi chỉ quan tâm sâu sắc đến hai đứa con nhỏ của tôi. Tôi đưa chúng đến trường rồi đón chúng về nhà. Tôi không cho chúng đi chơi.

Tôi sống như một kẻ tự kỷ. Vợ tôi không đồng ý với cách sống đó. Tôi và cô ấy đã có cuộc nói chuyện nảy lửa thế này:

Cô ấy nói:

- Anh có quyền bỏ việc. Anh có quyền không giao tiếp với ai. Anh có quyền tự nhốt mình trong nhà... Anh có quyền đó, chỉ là quyền của anh với bản thân anh thôi. Lũ trẻ nó đang tuổi lớn. Anh không thể áp đặt sự sợ hãi của anh cho chúng.

- Em có biết nạn buôn người đang hoành hành, chỉ sơ sẩy là sẽ thành miếng mồi ngon cho chúng. Phải hạn chế đi ra ngoài đường.

- Anh à, anh có tin vào số phận không? Em tin rằng mỗi con người đều có một số phận. Nếu ai đó...

- Đừng nói, em hãy dừng lại đừng nói tiếp. Anh biết em sẽ nói câu gì. Em làm mẹ, em phải rất cẩn thận trong lời ăn tiếng nói của mình. Vì lời nói đôi khi nó hay vận vào mình, vào gia đình mình. Anh biết, sống ở đời phải có niềm tin. Em tin vào số phận. Một nhóm người tin vào Chúa. Một nhóm người khác tin vào Phật. Một nhóm người khác tin vào thần linh. Một nhóm người khác tin vào thánh Ala. Một nhóm người khác tin vào Chúa trời... Khi mọi người tin vào một điều gì đó thì họ luôn luôn tin và còn sáng tác ra những câu chuyện để củng cố niềm tin của họ. Anh kể cho em nghe câu chuyện về một chàng trai luôn tin vào chúa của anh ấy. Câu chuyện kể rằng, có một chàng trai luôn tin vào chúa của anh ấy. Niềm tin đó bị mọi người xung quanh nhạo báng. Khi anh ấy vào quân đội, trung đội trưởng của anh ấy rất ghét niềm tin đó. Ông này tận dụng mọi tình huống để nhạo báng niềm tin của người lính trẻ. Một lần đứng trước trung đội ông này ra lệnh cho anh lính kia:

- Cậu hãy lái chiếc xe này vào nơi tập kết.
- Báo cáo, tôi không biết lái.
- Thế thì hãy bảo chúa của anh lái giúp.

Anh ấy bèn nhảy lên chiếc xe và lái ngay ngẫn vào bãi đỗ.

Cả trung đội há mồm kinh ngạc, khi trung đội trưởng đến chiếc xe mở nắp ca pô ra, trong đó trống trơn, không có một động cơ nào.

Chàng trai tin vào chúa đã nói:

- Chính Chúa lòng lành đang hiện hữu để lái chiếc xe.

Em hãy thử phân tích câu chuyện đó đi. Có Chúa không? Có thể có, có thể không? Chiếc xe không có động cơ có nổ máy để chạy được không? Có thể có, có thể không? Cả trung đội có nhìn chiếc xe đó nổ máy và chạy không? Có thể có, có thể không? Tất cả mọi người đều tin vào mắt mình chứ? Có thể có, có thể không? Chiếc xe vẫn đứng yên tại chỗ nhưng mọi người vẫn nhìn thấy nó chạy? Có thể có, có thể không... Nếu có chúa thật thì đều có thể. Nếu không có chúa tất cả đều không thể. Vấn đề ở đây là niềm tin, niềm tin em hiểu không? Dù không có Chúa nhưng khi có niềm tin thì sẽ nhìn thấy, hẳn hoi tất cả mọi con mắt của một trung đội đều nhìn thấy chiếc xe đó chạy, dù nó vẫn đang đứng ỳ một chỗ. Trong khá nhiều trường

hợp chỉ cần có niềm tin thôi thì mọi việc dù khó nhất, dù chưa bao giờ xảy ra, dù là hết sức phi lý, dù cả thế giới loài người chống lại đều có thể thực hiện được. Vì sao à? Vì cấu tạo bộ não của con người rất đặc biệt. Rất cao cấp, chỉ có ở loài người. Cấu tạo đó có chức năng tự kỷ ám thị. Khi có năng lực tự kỷ ám thị con người có thể biến cái không thể thành có thể và ngược lại. Không những làm cho bản thể mình tin điều đó mà nhiều người còn có khả năng làm cho một đám đông người tin vào điều đó. Từng nhóm người tự tạo ra một hình tượng hoặc một học thuyết để tin và tôn thờ. Như vậy, niềm tin và sự thật không bao giờ cùng song hành nhé. Niềm tin là niềm tin. Sự thật là sự thật. Ít khi vì niềm tin đó mà cái đẹp hiện ra. Mà cái đẹp thì còn hơn sự thật nhiều. Hiếm lắm thay, đừng có tưởng bở.

Một nhóm người có trí tuệ thông thái đã triệt để lợi dụng cấu tạo đặc biệt đó. Họ đưa ra các học thuyết, dù chẳng được khoa học kiểm chứng nên không biết đúng sai thế nào, có thể còn là một sự dối trá, thậm chí có thể là tàn ác nữa áp vào thần dân của họ. Ban đầu các thần dân còn bị tự kỷ ám thị, nhất loạt bị ộp đồng để tin vào các học thuyết đó. Sau hết cơn tự kỷ ám thị, tỉnh ra mới biết mình đang bị lừa thì lại rơi vào cơn sợ hãi. Bởi vì tất cả tôn giáo, đảng phái, đảng phái chính trị... bên cạnh lý thuyết được viết bằng hàng núi những mỹ từ tốt đẹp đều có các hình thức trừng phạt kinh hoàng.

Thế giới loài người chúng ta thực là đông đúc nhưng có sự phân hóa vô cùng rạch ròi thế này, 5% người tử tế, 5% người khốn nạn, còn lại là 90% người gió chiều nào che chiều ấy, phục tùng lãnh đạo vô điều kiện hoặc kemesiki, không quan tâm. Vì thế nếu người lãnh đạo mà rơi vào 5% người tử tế thì thế giới tươi đẹp đại đồng, nếu rơi vào 5% khốn nạn thì thế giới chiến tranh loạn lạc nhồi da nấu thịt.

- Anh đã nói hết chưa?

- Hết rồi. Chưa hết, em xem đây thế giới của chúng ta có bao giờ yên. Giết chóc khủng bố liên miên. Hàng ngày hàng giờ những người dân vô tội bị giết chết. Họ chết mà không hiểu được vì sao mà phải chết.

- Anh nghe cho rõ đây. Nếu anh cứ nhất quyết cầm tù bọn trẻ con theo như cách sống của anh, như trong nỗi sợ hãi của anh thì em sẽ đâm đơn ra

tòa với lý do anh bị tâm thần phân liệt. Tòa sẽ cách ly anh và các con. Anh sẽ không bao giờ được gặp con nữa.

Vợ đã đánh đúng vào chỗ mềm yếu nhất của chồng rồi. Chúng tôi phải thỏa hiệp. Tôi sẽ phải để trẻ con sống tự do trong môi trường của chúng. Tôi chỉ được phép tăng cường giám sát.

Chương 19.

Cả một mớ lý thuyết mà tôi đã dày công nghiên cứu về số phận con người và tự kỷ ám thị đều không chỉ ra cho tôi biết, khi nào thì nó sẽ đụng vào mình. Lần ấy tôi dẫn con trai năm tuổi đi chơi công viên. Tôi nắm chặt tay con trai. Thằng bé rất hạnh phúc. Nó vừa tung tăng vừa cười nói rất vui.

- Bố, con rất muốn có một bạn bóng bay.

- Sao con thích bóng bay?

- Vì bạn ấy có thể mang mơ ước của con bay lên cao.

- Nhưng có thể bạn ấy sẽ bị nổ, ước muốn của con cũng bị tan biến.

Tôi giật mình vì trót nói điều đó với một đứa trẻ lên năm. Ước muốn với tan biến vớ vẩn gì chứ. Thật không ngờ thằng con trai đáp lại:

- Bố, có phải mọi ước muốn đều thành sự thật đâu.

Nghe con trả lời, tôi không tin vào tai của mình. Tôi quì xuống đất ôm con trai vào lòng. Ôm thật chặt. Trái tim tôi ngập tràn hạnh phúc. Tôi đã tự chán ghét cái thân tôi quá rồi, nhiều lần tôi có ý định hủy hoại nó. Tôi đã dối trá, tôi đã hèn nhát. Giờ thì tôi nghĩ, tôi phải sống để con trai tôi có hạnh phúc trọn vẹn. Và tôi tin con trai tôi sẽ có trí tuệ, dũng cảm và trên hết là sự trung thực để sống cuộc đời như nó muốn, chỉ cần có thể, còn nếu nó có thể thay đổi được một chút ít gì cuộc đời này làm cho tốt đẹp hơn thì rất tuyệt. Tôi mua cho con trai một quả bóng bay màu đỏ. Tôi đưa con đến một bãi cỏ xanh mượt mà. Tôi chọn nơi vắng vẻ để dễ bề trông nom con. Tôi rất sợ những đám đông. Con trai tôi bứt tay khỏi tay tôi để tự do chơi với quả bóng bay. Tôi để con trai chạy nhảy trong vòng kim cô được bao bọc bằng muôn nghìn yêu thương tia ra trong từng ánh nhìn của người cha bảo vệ con. Quả bóng bay đến một gốc cây. Con trai chạy đuổi theo quả bóng. Tôi chạy theo con trai. Quả bóng nấp sau gốc cây. Con trai chạy vòng ra sau gốc cây. Tôi cách con trai hai bước chân. Như có một hố đen nuốt chửng lấy con trai tôi rồi. Không có một ai khác ngoài hai cha con tôi. Hai bước chân chỉ là vài

giây, con trai tôi đã không còn ở trước mắt tôi nữa. Tôi hóa điên hóa dại bỏ đi tìm con.

Giá mà tôi hóa điên thật thì tôi không đau khổ đến mức này. Chúng tôi trình báo công an. Họ thành lập ban chuyên án. Mấy ngày đầu tiên tìm chúng tôi phòng rộp chờ điện thoại. Hi vọng con còn sống cứ tắt dần tắt dần. Mười ngày sau điện thoại réo vang. Chúng tôi như hai thầy sống không nhắc nổi tay để nghe điện thoại. Cậu em trai run rẩy nghe xong điện thoại hét lạc giọng, “Tìm thấy cháu rồi. Cháu vẫn sống.”

Con trai chúng tôi được đưa vào bệnh viện để kiểm tra sức khỏe. Hạnh phúc và nỗi đau song hành. Con trai còn sống nhưng đã mất đi một phần cơ thể. Đất này, hơn một trăm năm nay không còn ông vua nào nữa nên cũng không còn cần quan thái giám. Vậy chúng lấy hai tinh hoàn của con trai chúng tôi để làm gì? Không khó khăn để tìm ra nguyên nhân. Hãy tra “gu gồ” đi, chỉ cần sốt vào gu gồ. Những con quý đội lột người, chúng nghe bọn phù thủy lang băm để ăn canh thai nhi, để nuốt tinh hoàn trẻ con, làm phương thuốc phục hồi sinh lực

Tôi đã đủ bình tĩnh để không chết. Tôi cũng đủ bình tĩnh để không nuôi thù hận những kẻ đã bắt cóc con trai tôi và lấy đi một phần thân thể của con. Nếu tôi sống bằng căm ghét, tôi sẽ căm ghét cả thế giới này.

Tom, Terry, An, Lành, Lém Linh nước mắt rơi lã chã. Chúng ôm chặt lấy nhau thì thầm:

- Nỗi đau nào cũng giống nhau. Đau vỡ cả tim thể này. Hãy mau mau xây công viên để cứu hộ những đứa trẻ.

Minh trầm ngâm. Vẻ mặt mang nặng nỗi ưu tư. Trông Minh già như cha. Mẹ không nói gì chỉ liên tục thở dài. Thời gian chậm chạp trôi. Nhóm Tom, Terry, An Lành, Lém Linh rồi cũng bình tâm trở lại. Cha nặng nhọc cất tiếng:

- Phức tạp quá, phức tạp lắm. Tất cả những vấn đề liên quan đến con người đều phức tạp. Không cần phải nhiều lời nữa. Minh hãy mau chóng thiết kế công viên. Chúng ta sẽ cùng nhau làm việc. Chú Võ chú hãy viết lời hiệu triệu, tất cả những ai đang mang nặng nỗi đau hãy đến đây, để cùng nhau xây dựng công viên.

Vĩ thanh:

Công viên Cứu hộ loài người đang được xây dựng, quy mô rất lớn, chiếm 1/9 trái đất. Dự kiến đến năm 2035 sẽ hoàn thành. Theo một số tin đồn năm 2036 là ngày tận thế. Khi đó con người có thể đến trú ẩn tại công viên và được sống sót.

Hà Nội ngày

26.2.2016.

Y BAN.

***

CÔNG VIÊN CỨU HỘ LOÀI NGƯỜI

Y BAN

***

Biên tập,

Hiệu đính

Lê Thanh Minh

Trình bày, bìa, tạo Ebook

matthoigian2001@

***

Copyright © Tác giả và Rạng Đông giữ Bản quyền

Rạng Đông
phát hành

Table of Contents

Phần 1

Vượt rùng cứu em.

Chương 1.

Chương 2.

Chương 3.

Chương 4.

Chương 5.

Chương 6.

Chương 7.

Chương 8.

Chương 9.

Chương 10.

Chương 11.

Chương 12.

Chương 13.

Chương 14.

Chương 15.

Chương 16.

Chương 17.

Phần 2:

Công viên cứu hộ loài người.

Chương 1:

Chương 2.

Chương 3.

Chương 4.

Chương 5.

Chương 6.

Chương 7.

Chương 8.

[Chương 10.](#)

[Chương 11.](#)

[Chương 12.](#)

[Chương 13.](#)

[Chương 14.](#)

[Chương 15.](#)

[Chương 15.](#)

[Chương 17.](#)

[Chương 18.](#)

[Chương 19.](#)